תוכן עניינים

17

32

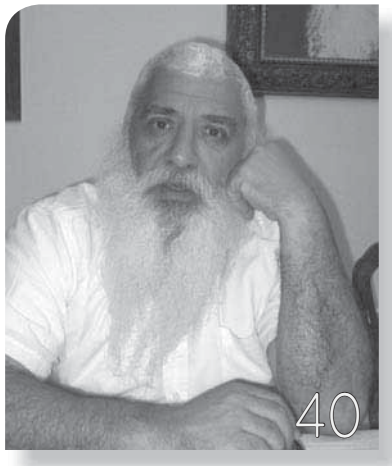

40

כתבות

16 תחיית המתים במוצאי פורים
מכבי האש הגיעו מאוחר, והרופאים הרימו את ידיהם, אך אז אירע נס פורים הפרטי של משפחת קארף, נס פורים ששזור בהרבה נסים "קטנים"

26 האם האחדות תימשך?
הרב מרדכי גל, שליח הרבי ברמת גן, עונה לשאלות "בית משיח" בראיון כנה וגלוי בעקבות קמפיין האחדות

32 דירה - לעליון ביותר - בתחתונים דווקא
הרב יעקב שמולביץ על ה'עבודה השחורה' בשליחות, שאף היא עבודת קודש

36 סגירת מעגל ביישוב "בני יהודה"
לאחר שנים ארוכות בהן עבר גלגולים רבים, החל הרב יאיר בורשטיין לפעול ביישוב 'בני יהודה', הסמוך לישוב בו גדל והתבגר, ובכך חש שסגר מעגל בחייו

42 גאולה או משיח?
לרגל סיום הרמב"ם שייערך השבוע - דיון מרתק בנושא הגאולה המובא בסוף ספרו של הרמב"ם: האם הגאולה היא העיקר, או המשיח?

46 מדוע אין מהפכות בארץ ישראל?
שאלתו המפתיעה של הרבי ותשובתו המרגשת של הרב לאו.

48 ועיני שוב נפקחו...
פרק מרתק מזכרונותיו של הרב יהושע דובראווסקי ז"ל

52 "כי השאיר לנו אותות אהבה"
פרק מזכרונותיו של הרה"ח ר' שניאור זלמן חאנין

58 מה אפשר ללמוד מעוף טמא?
מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

מדורים

4 דבר מלכות
7 דבר המערכת
8 הפרשה החסידית
9 מאוצר המלך
10 התוועדות חסידותית
15 לוח שבועי
50 סיפור בהמשכים
60 יומנו של תמים ב-770
64 פרשת דרכים
66 מהנעשה והנשמע
79 חסידים איין משפחה

שבועון עולמי להסצת בשורת הגאולה
בית משיח

מוציא לאור
מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

© כל הזכויות שמורות

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת: לוי ישראלי

משרד ראשי – קראון הייטס, ניו-יורק
744 EASTERN PKWY, BROOKLYN, NY 11213
טלפון: 718-778-8000 פקס: 718-778-0800
מזכיר: שלוחה 240 עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242 מודעות: שלוחה 241
דואר אלקטרוני: EditorH@beismoshiach.org
מנוי דרך האינטרנט: http://chabadshop.co.il

ארץ הקודש ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
טלפון: 03 9602-600
פקס: 03 9607-289
עריכה: bm770@netvision.net.il
חדשות: kyr770@gmail.com
מנויים: BM_mazk@netvision.net.il
מודעות: bmmb770@gmail.com

בנוגע להנהגתו של חוני המעגל ש"עג עוגה" ואמר "איני זז מכאן עד שתרחם על בניך" - התחייבות כזו יכול לקחת על עצמו רק חוני המעגל, להיותו בטוח שתפלתו ובקשתו תתמלא תיכף ומיד, מה שאין כן בנוגע לכל אדם, שאינו יכול לקבל על עצמו התחייבות כזו; אמנם, בנוגע לאופן התפלה עצמה, "כבן שהוא מתחטא על אביו" - הרי זה ענין השייך לכל אחד ואחד מישראל, מכיון ש"בנים אתם לה' אלקיכם" • משיחת שבת פרשת שמיני (פרה) תשד"מ • בלתי מוגה

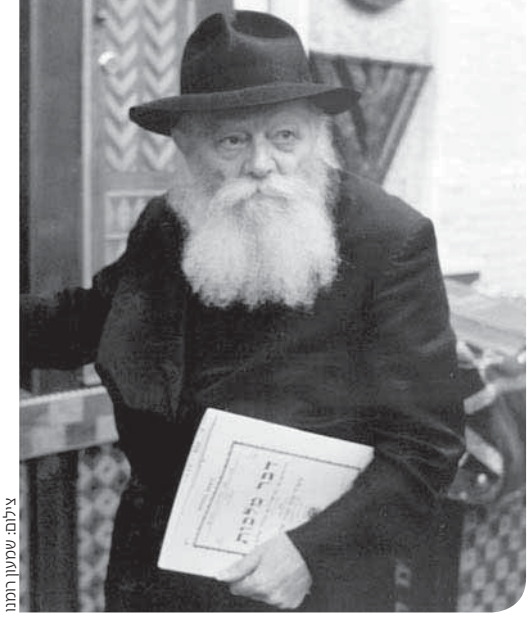

צילום: שמעון רוזנר

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

לפנות אל הקב"ה "כבן שהוא מתחטא על אביו"

א. ישנו ענין הקשור עם הקביעות דשבת זו בימי החודש, בעשרים באדר.

והנה, בנוגע למאורעות שאירעו בדברי ימי ישראל על סדר השנה, "דבר יום ביומו" – הובאו כמה וכמה מהם במגילת תענית, וביניהם – התאריך דעשרים באדר.

וז"ל המגילת תענית: "בעשרים בי' (באדר) צמאו עמא למטרא . . וכיון שראו שיצא רוב אדר ולא ירדו גשמים, הלכו להם אצל חוני המעגל אמרו לו התפלל שירדו גשמים, אמר להם צאו והכניסו תנורי פסחים (שהם בחצרות ושל חרס הן) בשביל שלא ימקו . . עג עוגה ועמד בתוכה . . אמר רבונו של עולם . . איני זז מכאן עד שתרחם על בניך. התחילו גשמים יורדין טיפין טיפין. אמרו לו תלמידיו . . כסבורים אנו לומר אין הגשמים הללו באין אלא להתיר שבועתך . . אמר רבונו של עולם לא כך שאלתי, אלא גשמי בורות שיחין ומערות. התחילו הגשמים יורדין כמלא פי חביות . . אמרו לו (תלמידיו) . . כסבורין אנו לומר אין הגשמים הללו באים אלא להחריב את העולם כולו . . אמר רבונו של עולם לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה, ירדו כתיקנן וכו'". ומסיים שם: "ואותו היום (עשרים באדר) עשאוהו יום-טוב, לפי שאין הגשמים יורדין אלא בזכותן של ישראל".

ולהעיר, שמדברי המשנה "אמר להם צאו והכניסו תנורי **פסחים** בשביל שלא ימקו", משמע, שמאורע זה הי' באדר הסמוך לניסן – שמטעם זה הזהירם שיכניסו "תנורי פסחים", כי לולי זאת, לא ישאר להם מספיק זמן עד לפסח כדי לבנות "תנורי פסחים" מחדש. מה שאין כן אם נאמר שהמאורע הי' באדר ראשון, שאז ישנם שלושים יום נוספים להתקין "תנורי פסחים". וזאת – נוסף לזה שאין כל צורך לדחוק ולומר ששנה ההיא היתה שנה מעוברת, ומכיון שכן, הרי זה שייך בודאי לאדר הסמוך לניסן.

ב. והנה, מסיפור זה יש ללמוד הוראה בעבודת ה', ככל עניני התורה – "תורה" מלשון הוראה, שהם מהווים הוראה נצחית לכל הדורות, בבחינת "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה".

ומובן, שהוראה זו היא בהדגשה יתירה בעשרים באדר – מכיון שמאורע זה אירע ביום זה, אלא שממנו למדים הוראה זו גם בנוגע לכל השנה כולה.

ואף ש"בטלה מגילת תענית" – הרי ענין זה אינו אלא בנוגע לענין של יום-טוב, איסור הספד ותענית וכו', מה שאין כן בנוגע ללימוד הוראה בעבודת ה' המודגשת ביום זה [מלבד ההוראה מעצם הסיפור – המובא גם במשנה וגמרא – ללא קשר מיוחד ליום זה] – הרי פשוט שכל עניני התורה (כולל מגילת תענית) נצחיים הם, היינו, שהם נצחיים גם בתור הוראה, כך שביום זה ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע ללימוד ההוראה ממאורע הנ"ל.

ולכאורה, צריך להבין: חוני המעגל הי' בזמן הבית, ומגדולי התנאים, עד ששמעון בן שטח אמר עליו "אלמלא חוני המעגל אתה גוזרני עליך כו' אבל מה אעשה שאתה מתחטא לפני המקום **כבן שהוא מתחטא על אביו ועושה לו רצונו**", שמזה מובן הפלאת מעלתו אפילו בין התנאים. ועל פי זה – מהי ההוראה לאנשים כערכנו בדורנו זה מהנהגתו של חוני המעגל?!

גם צריך להבין – בנוגע לעצם הסיפור: מדוע לא פעלה תפלתו של חוני המעגל ש**לכתחילה** ירדו "גשמי רצון", בהתאם לצורך העולם – לשם מה הי' צורך להמתין עד שיבואו

תלמידיו ויאמרו לו "כסבורים אנו לומר אין הגשמים הללו באין אלא להתיר שבועתך", היינו, שגשמים כאלו ("טיפין טיפין") אינם עונים על צורך העולם, ואז הי' צריך לומר להקב"ה "לא כך שאלתי אלא כו'", וגם לאחר זה לא ירדו גשמים באופן המתאים, עד שאמרו לו תלמידיו "כסבורין אנו לומר אין הגשמים הללו באים אלא להחריב את העולם כולו", והי' צריך להתפלל ולומר "לא כך שאלתי אלא כו'", ורק **לאחרי כל זה** "ירדו כתיקנן" – הרי גם חוני המעגל ידע והבין שמבקשים ממנו "התפלל שירדו גשמים" (אין זה מפני שסתם "התחשק" להם שירדו גשמים, אלא) כדי שהגשמים ירוו את הארץ – "והולידה והצמיחה", ומקרא מלא דיבר הכתוב: "ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה", ואם-כן, בודאי ידע שלצורך זה לא מספיק "טיפין טיפין", ועל דרך זה לאידך – שריבוי מופלג של גשמים יכול להחריב את כל העולם כולו, ואם-כן, מדוע לא ביקש **מלכתחילה** שירדו "גשמי רצון ברכה ונדבה"?!

ושאלה זו היא (לא רק בנוגע לתפלת חוני המעגל, אלא) גם בנוגע למילוי בקשת התפלה **מלמעלה** (על-ידי הקב"ה): למעלה **בודאי** יודעים מהי כמות הגשמים המתאימה לצורך העולם, ואם-כן, מדוע בתחילה ירדו גשמים שלא באופן המתאים ("טיפין טיפין", או "כמלא פי חביות"), שלכן הוצרך חוני המעגל להתפלל עוד הפעם ולומר "לא כך שאלתי אלא כו'" – **לכתחילה** היו צריכים הגשמים לרדת "כתיקנן"?!

ג. ונקדים לבאר את ההוראה שיש ללמוד מסיפור זה – בנוגע לכל אחד ואחד מישראל:

כל יהודי חייב במצות עשה דתפלה, שתוכנה – "שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום . . שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה כו'". היינו, שכאשר ליהודי יש צורך בדבר מסויים – **חייב** הוא (מן התורה) להתפלל להקב"ה ולבקש ממנו שימלא את צרכו.

ומצוה זו היא על כל אחד ואחד מישראל, כולל נשים, וכן קטנים – שגם הם חייבים בתפלה מצד ענין של חינוך, ועד שלכמה דעות קטן שהגיע לחינוך חייב (מדרבנן) בעצמו בדבר זה, ואין זה (רק) חיוב על אביו [ולהעיר מהשקו"ט בנוגע לדעתו של אדמו"ר הזקן בזה, ובכל אופן – הרי "אלו ואלו דברי אלקים חיים", מכיון שזוהי דעתם של כמה מגדולי ישראל שגם אדמו"ר הזקן מתחשב בדבריהם בנוגע לכמה וכמה ענינים].

והנה, כאשר יהודי נעמד להתפלל ולבקש צרכיו מהקב"ה שיתן לו את כל המצטרך לו

– [כמובן, באופן המתאים על-פי התורה, ובודאי אין צורך לשלול את הענין ד"גנבא אפום מחתרתא רחמנא קרייא", דמכיון שכל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים", פשיטא שאין צורך לשלול אצלם "שטות" כזו, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר אודות ילד קטן, שלא עולה בדעתו כלל שיתכן תופעה כזו, מה שאין כן לאחרי שמתבגר, שאז יכול ה"קלוגינקער" להסביר לו שקיימת תופעה כזו] -

ישנה הוראה הנלמדת מהסיפור אודות תפלתו של חוני המעגל – באיזה אופן צריך להיות ענין התפלה אצל כל אחד ואחד מישראל:

מכיון שכל יהודי הוא **בנו** של הקב"ה – "בנים אתם להי' אלקיכם", וזאת – מבלי הבט על מעמדו ומצבו כו', ובלשון חז"ל: "בין כך ובין כך **בני** הם" – לכן, תפלתו של יהודי להקב"ה צריכה להיות "כבן שהוא מתחטא על אביו".

בנוגע להנהגתו של חוני המעגל ש"עג עוגה" ואמר "איני זז מכאן עד שתרחם על בניך" – התחייבות כזו יכול לקחת על עצמו רק חוני המעגל, להיותו **בטוח** שתפלתו ובקשתו תתמלא **תיכף ומיד**, מה שאין כן בנוגע לכל אדם, שאינו יכול לקבל על עצמו התחייבות כזו; אמנם, בנוגע לאופן התפלה עצמה, "כבן שהוא מתחטא על אביו" – הרי זה ענין השייך לכל אחד ואחד מישראל, מכיון ש"בנים אתם להי' אלקיכם", כנ"ל,

והכוונה בזה – שהוא פונה להקב"ה **בתוקף** ומבקש פעם אחת, פעם שני' ופעם שלישית וכו', ואם רואה שעדיין לא נתמלאה הבקשה במילואה – אומר "לא כך שאלתי אלא כו'", ולאידך, כאשר רואה שהמשכת הברכה היא באופן של "רוב טובה", ואין לו עדיין את ה"כלים" לכך, "השפעת עליהם טובך אין יכולין לעמוד" – אין לו להתבייש ("לא הביישן למד"), אלא עליו לומר שלעת-עתה נמצא במעמד ומצב שאינו יכול לקבל זאת (מפני שעבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור אינה עדיין בתכלית השלימות), ולכן מבקש שיתנו לו את השפעת הברכה בהתאם למעמדו ומצבו בהוה, וכל זה – להיותו "כבן שהוא מתחטא על אביו".

ואף שזוהי הנהגתו של חוני המעגל – הרי אמרו חז"ל: **חייב** אדם לומר מתי יגיעו מעשיי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב!

ומובן, שלאחרי שחוני המעגל פתח וסלל את הדרך – אזי **נקל** לכל יהודי להתנהג באופן כזה, על-דרך שמצינו בנוגע לענין היראה, שלאחרי עבודתו של משה רבינו, הרי זה "מילתא זוטרתי" אצל כל אחד ואחד מישראל.

ד. על פי זה יובן גם מדוע לכתחילה לא ירדו הגשמים "כתיקנן" – הן מצד בקשתו של חוני המעגל, והן מצד ההמשכה מלמעלה:

מצד מעמדו ומצבו של העולם דלמטה, יש אמנם צורך בהמשכת הברכה דירידת גשמים (וכיו"ב בשאר הברכות) באופן מסויים דוקא, אבל אף על פי כן, ישנה המשכת הברכה. באופן נעלה יותר – **אמיתית** ענין הברכה כפי שהיא למעלה, וזאת – אף שכאשר ענין זה נמשך למטה אין העולם יכול לקבל ברכה נעלית כזו (ועד שהדבר יכול להתבטא באופן דהיפך הטוב ח"ו), מכיון שלאמיתתו של דבר – זהו הטוב האמיתי.

[**דוגמא** לדבר: "**ארדה** נא ואראה גו'", דלכאורה אינו מובן: מהו הצורך לרדת למטה – הרי הקב"ה יכול לראות גם מלמעלה?! אלא התוכן דירידה למטה הוא – הירידה לפי ערך ובהתאם למציאות התחתון כפי שנמצא למטה כו'].

ולכן: אף על פי שבודאי יודעים למעלה מהו צורך העולם, מכל-מקום, מלמעלה רצו להמשיך ברכה נעלית יותר, **אמיתית** ענין הברכה.

וכן הוא בנוגע לבקשת ותפלת חוני המעגל – שמצד דרגתו הוא (למעלה מדרגת העולם) היתה יכולה להיות המשכת הגשמים באופן **המתאים** גם

כאשר ירדו "טיפין טיפין", וכן לאידך – גם כאשר ירדו בריבוי גדול, "כמלא פי חביות".

ומטעם זה הוצרכו לבוא עוד הפעם לחוני המעגל ולומר לו שיתפלל שירדו גשמים כפי שהעולם ראוי לקבל, ולא באופן ד"רוב טובה" – כי אף על פי שזוהי אמנם **אמיתית** ענין הברכה, מכל-מקום, מכיון שהעולם אינו ראוי לקבל ברכה נעלית כזו, לכן מבקשים שתהי' המשכת הגשמים באופן המתאים לצורך העולם כפי שהוא במעמדו ומצבו התחתון.

ועל פי זה מובן **שלאחרי** שיודעים את פרטי הסיפור אודות חוני המעגל (שבתחילה ירדו גשמים באופן המתאים מצד למעלה, ולכן הוצרכו לבקשה ותפלה נוספת שהמשכת הברכה תהי' באופן המתאים למצב העולם כפי שהוא למטה) – יודעים כבר **שמלכתחילה** יש לבקש בתפלה שהמשכת הברכה תהי' באופן המתאים למצב העולם דלמטה, בטוב הנראה והנגלה, ובודאי פועלים כן, מכיון שמפרשים זאת בתפלה.

וזהו גם דיוק לשון התפלה "ואוצרך **הטוב לנו** תפתח", דלכאורה, לשם מה צריכים להדגיש "הטוב **לנו**", הרי הקב"ה בודאי יודע בעצמו מה טוב לנו?! – אלא הענין בזה, שהטוב **האמיתי** הוא למעלה מטוב גשמי דעולם-הזה, ובלשון המשנה: "יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא [שלכמה דעות קאי על גן-עדן] מכל חיי עולם הזה", ולכן מבקשים שיומשך "הטוב **לנו**", היינו, שהקב"ה לא ימתין עד שנהי' ראויים לקבל את בחינת הטובה האמיתית, אלא ימשיך תיכף ומיד "הטוב לנו", לפי ערך שאנו יכולים לקבל מצד הכלים שלנו, בטוב הנראה והנגלה.

ומה שישנם ברכות שלמעלה מזה, עד לבחינת חסדים המכוסים שלמעלה מחסדים הגלויים – הנה העצה לזה בפשטות: בכחו וביכלתו של הקב"ה להמשיך גם ענינים אלו באופן דטוב הנראה והנגלה לעיני בשר, על-דרך המבואר לעיל בנוגע להמשכת הברכות הנסתרות שבפרשת בחוקותי, שאף שהם ברכות שמבחינת סתים כו' – ביכלתו של הקב"ה להמשיכם למטה בטוב הנראה והנגלה.

ה. והנה, אם הדברים הנ"ל אמורים בנוגע לתפלתו של יהודי בנוגע לצרכיו הפרטיים, הרי על אחת כמה וכמה שכן הוא בנוגע לתפלה ובקשה של כל יהודי, אשר אלי' מצטרפים תפלותיהם ובקשותיהם של **כל בני ישראל** – בנוגע לענין הגאולה, כפי שמקווים ומצפים ומשתוקקים ומבקשים ותובעים כל בני ישראל באמרם בתפלת העמידה: "את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח . . כי לישועתך קוינו **כל היום**", ותובעים "עד מתי", וכפי שאומרים גם בשבת ויום-טוב: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – הרי בודאי שתפלה ובקשה זו צריכה להיות "כבן שהוא מתחטא על אביו"...!

וכאמור – זוהי תפלה ובקשה של כל אחד ואחד מישראל ושל כלל ישראל,

ואפילו אם ישנו יהודי שחושב שיש לו כל טוב ולא חסר לו מאומה – הרי אדרבה: הרחמנות עליו גדולה עוד יותר!

הוזכר לעיל (בהתוועדות) שאצל **רשב"י** לא הי' ענין של חורבן וגלות כו'. – רשב"י "אמיתי הוא", ואצלו אכן **באמת** לא הי' ענין של חורבן וגלות, וזאת – מפני שבהיותו בעולם-הזה הגשמי והחומרי היתה עבודתו באופן ד"תורתו אומנתו" [כאשר הנשמה נמצאת בגן-עדן – אין כל חידוש בכך שתורתה אומנתה, שהרי בגן-עדן עסקם של כל הנשמות הוא בלימוד התורה (ולא בקיום המצוות) – תורתם אומנתם; והחידוש דרשב"י הוא – שגם בהיותו בעולם-הזה הגשמי והחומרי היתה עבודתו באופן ד"תורתו אומנתו"!], אבל הוא – לעומת זאת – מונח בעניני העולם כו', בחושך כפול ומכופל, ובהיותו במצב זה – מכריז ש"טוב לו"... לא חסר לו מאומה, באמרו "שלום (יהי') לי", אף ש"בשרירות לבי אלך"!

אמנם, יש ללמד עליו זכות שהעובדה שהוא מונח בעניני העולם היא – מתוך כוונה לנצל זאת עבור עניני תורה ומצוותי'... וכידוע הלימוד זכות דהבעש"ט אודות אלו שהתנהגו בעניני מסחר שלא כדבעי, שכוונתם – להשיא את בתם לתלמיד חכם, ומכיון שצריך להבטיח ל"חתן" שיהי' סמוך על שולחנו כדי שיוכל להמשיך לעסוק בתורה – משתדל הוא להרויח עוד "קאפקע" (וכיו"ב) וזאת – אפילו על-ידי הנהגה בלתי-רצוי' בעניני מסחר: אבל מ"לימוד זכות" זה ועד למצב ש"טוב לו" ולא חסר לו מאומה – הדרך רחוקה!...

ונחזור לענינו: מכיון שענין הגאולה הוא הצורך הכי מוכרח אצל כל אחד ואחת מבני ישראל וכלל ישראל – הרי בודאי צריך הקב"ה למלא את תפלת ובקשת בני ישראל על ענין הגאולה, ותיכף ומיד, "מיד הן נגאלין",

ובפרט לאחרי שישנה כבר הקדמת עבודת התשובה – שהרי באים אנו מימי הפורים, שבהם מודגש ענין התשובה, שהרי למרות שבתחילה "נהנו מסעודתו של אותו רשע", הרי תיכף ומיד חזרו בתשובה, ועד ש"לא עלתה על דעתם מחשבת חוץ ח"ו, ומסרו נפשם על אחדותו יתברך" במשך כל השנה כולה.

ו. ונחזור לענינו – שבבואנו מימי הפורים שבהם מודגש ענין התשובה, אזי בודאי נפעל ענין הגאולה תיכף ומיד, שהרי הבטיחה תורה שישראל עושין תשובה **ומיד** הן נגאלין.

וגם כאשר נמצאים עדיין ברגעי הגלות האחרונים – הנה "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם",

וכימי צאתך מארץ מצרים, שגם כאשר הי' חושך בכל מצרים, עד לחושך כפול ומכופל, "וימש חושך", הנה לא זו בלבד שלבני ישראל הי' אור בהיותם בבתיהם, אלא אפילו בהיותם **בבתי מצרים** הי' אצלם אור, ועד שראו את כלי הכסף וכלי הזהב של המצריים, וכל האוצרות שהיו במטמוניות שלהם (כדי שיוכלו לקיים את הציווי "ושאלה אשה משכנתה גו' ונצלתם את מצרים"!), וכל זה – כאשר חפצים אלו היו של **המצריים**, עוד **לפני** שנעשו רכושם של ישראל, גם שם פעל האור שהאיר לבני ישראל, וזו היתה "הכנה" שכלים אלו יוכלו להיות רכושם של ישראל – כאשר "ונצלתם את מצרים".

ובפשטות – שכבר ברגעי הגלות האחרונים נפעל הענין ד"מלכים אומניך", בכל מקומות מושבותיהם של בני ישראל,

ותיכף ומיד, וכאמור – באופן ד"איני זז מכאן עד כו'", באים לגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

עכשיו לשמוח

מיד אחרי פורים, סומכים גאולה לגאולה ושמחים בשמחת הגאולה, בדרך היחידה שבה אפשר להגיע בימינו לשמחה אמיתית - ההתקשרות לרבי מה"מ, והאמונה בבשורת הגאולה שמתגשמת מול עינינו כאן ועכשיו.

ידוע הסיפור אודות אדמו"ר הריי"צ, אשר נכנס אל אביו אדמו"ר הרש"ב אחרי יום כיפור, ושאל "מה עושים כעת", והתשובה שנענה היא שכעת יש לעשות תשובה. יום הכיפורים הוא כפורים, וכך אם נעיין בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ונשאל מהי העבודה שאחרי פורים, התשובה היא שכעת יש להרבות בשמחה.

משנכנס אדר מרבים בשמחה, אך משום מה מקובל בעולם להרבות עד לשמחת הפורים, שמחה של "עד דלא ידע", ואילו אחר כך ניכרת החלשות מסוימת. אמנם יודעים את הפסוק "החודש אשר נהפך להם", אך כנראה שקשה להתמיד בכך לאורך זמן. אולם חסידים שלמדו את שיחותיו של הרבי אודות "מסמך גאולה לגאולה", וסגולת הזמן המיוחד שבין פורים לפסח – מסוגלים להרגיש את הגאולה שבימים אלה, ולהרבות בשמחה.

לא חסרות סיבות העלולות למנוע מאתנו את השמחה. די להעיף מבט קצר לכלי התקשורת, או לשמוע על המתרחש בעולם הכללי, בעולם היהודי ובארה"ק בפרט, ואף אצל כל אחד מאתנו. לא חסרות צרות ל"ע באופן פרטי, וגם המצב הכללי לא נראה מזהיר ומשמח במיוחד. כל עוד אנו מצויים בגלות, פנימית וכללית, הרי שאדם אינו יכול למלא את פיו שחוק, כמאמר חז"ל, וגם לשמוח זה נראה די קשה. מי ששמח נשאל לא אחת על-ידי הסביבה, החיצונית ובמיוחד הקול הפנימי "לשמחה מה זו עושה?"

אך למי שקשור אל הרבי יש את הדרך היחידה להגיע לשמחה אמיתית, היא הדרך שמורים לנו רבותינו נשיאנו בתורת החסידות. לא לחינם כונו החסידים "השמחים", שכן רק אצל מי שקשור לנשיא הדור יכולה להיות שמחה אמיתית. רק מי שיודע כי הוא דבוק כל העת בקב"ה, יכול לשמוח שהרי "עוז וחדווה במקומו", איזה עצב יכול להיות למי שמרגיש את הקשר לקב"ה בכל צעד ושעל.

ואם בעולם חשים ש"אכתי עבדי אחשוורוש אנן", שאנו מצויים עדיין בגלות, ולכן צריך לנסות 'לשרוד', ובוודאי שאין סיבה מיוחדת לשמחה, הרי הרבי שחי בעצמו ומחיה אותנו בחיים של משיח וגאולה, מרגישים את הגאולה ושמחים בשמחתה.

כל הפעולות הטובות והחשובות, כולל התנועה המבורכת של האחדות, היפך טענת המן ש"ישנו עם אחד מפוזר ומפורד", כולן מביאות אותנו אל המטרה. לא חסרים תירוצים כדי להמנע מאחדות ומאהבת ישראל. אנו שומעים אותם השכם והערב, לא חסרות כאמור סיבות לראות את חצי הכוס הריקה, אך אנו בוחרים בחיים.

אנו בוחרים לשמוח בשמחה האמיתית אשר בימינו יכולה להיות רק מסיבה אחת – הגאולה האמיתית והשלימה. בלי זה יש את כל הסיבות שבעולם להמנע משמחה. אך, כאשר יודעים מאמינים ובטוחים בהתממשות בשורת הגאולה של הרבי מה"מ שליט"א, הרי אין לכך שום מקום, שהרי כשנמצאים בזמן הגאולה אי אפשר שלא לשמוח.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כ"ק אדמו"ר הזקן

להבדיל בין הטמא לטהור ובין החיה גו' (סוף פרשתנו)

הנה עסק התורה הוא המשכת דירתו יתברך בתחתונים, כי כל עניני התורה: אסור ומותר, כשר ופסול, טמא וטהור – הוא רק הבדלה בין טוב לרע, וכמו שכתוב "להבדיל בין החיה הנאכלת ובין כו'" .. וכך, האדם על ידי עסקו בתורה, ומבדיל בין איסור והיתר, ובין כשר לפסול כנ"ל – הנה הוא מוריד האיסור והפסול ומדחהו למטה על ידי דבר ה' אשר בפיו זו הלכה.

('תורה אור' לו, ג)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

אדם כי ימות באהל (פרשת פרה)

...העוסק בלימודו לא בנקל יבוא לשלימות לימודו, כי אם אחרי היגיעה הרבה והצער הנפשו, עד היותו מרוחק כמו יאוש בנפשו לעמוד על-דבר החכמה, ומצטער בשפלות עצומה ויגע ללבו בדאגה יתירה על העדר ההשגחה, עד שיחלה בגופו וכהאי גוונא, אז דוקא יבוא על דבר החכמה לעומקה באור המאיר בפנים מאירות ומסבירות כו' וכמאמר אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר אדם כי ימות באהל.

('אמרי בינה' ה, א)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

ולקח .. ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה (פ' פרה)

ושני תולעת: הנה דוד המלך עליו השלום אמר ואנכי תולעת ולא איש .. שלא היה שום בחינת יש בפני עצמו, שהיה לו ביטול גדול עד שאמר על עצמו ואנכי תולעת ולא איש .. וכן על כללות ישראל כתיב "אל תיראי תולעת יעקב כו'", שצריך להיות בבחינת ביטול גמור כתולעת, ואז "מה תולעת כחו בפה" כך ישראל יש להם כח בפה, קול דתורה וקול של תפילה, ועל ידי התורה ממשיכים הגילוי למטה.

('אור התורה' חקת (במדבר כרך ג) ע' תתטו)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ואסף .. את אפר הפרה (פרשת פרה)

בפרה .. היה אפר הפרה ועשן המערכה כמו בכל הקרבנות, אלא שבכל הקרבנות היה העיקר עשן המערכה, ובפרה העיקר האפר .. והענין דהנה בפשעים יש ב' דברים, הא' עצם החטא, הב' הרהור ודיבור החטא. והנה הדיבור וההרהור אי אפשר לעלות, ועצם החטא אפשר לעלות על ידי תשובה דאין לך דבר שעומד בפני התשובה ועל ידי זה בא לבכל מאדך. והנה בכל דבר יש ד' יסודות: אש רוח מים עפר, והנה אש רוח מים יוצאים בעשן, והעפר נשאר שהוא העיקר בכל היסודות דהכל היה מהעפר, וזהו ענין האפר שהוא עצם החטא, לכן פרה מטהר את הטמאים אפילו רשעים שבחייהם קרוים מתים פרה מטהר אותם.

('יסה"מ תרל"ט' ח"א ע' רלג)

פתגם השבוע בעניני משיח וגאולה

ותיכף ומיד ממש . . עוד לפני ראש-חודש ניסן, ואפילו לפני שבת מברכים ניסן – עוד בהתחלת השבוע דפרשת ויהי ביום השמיני (שקאי על ראש-חודש ניסן) – באה מיד הגאולה, ו"הוקם המשכן", ביחד עם בית המקדש השלישי, וישנו הגילוי דכל עשר העטרות שנטל אותו היום, ביחד עם מלך המשיח בכתרו [כי לאחרי כל העבודה במשך הדורות, נמצאים כבר בדרגת "זכו", ומשיח בא (לא כעני ורוכב על החמור, אלא) עם עני שמיא – במלוא ההרחבה].

(ש"פ פרה תשמ"ט)

לע"נ הרב זלמן יהודה ב"ר שלום ישעי' דייטש ע"ה

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

אדם כי ימות באהל (פרשת פרה)

...וכן הוא ברוחניות, כמו בעסק התורה .. אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה וכמו שכתוב אדם כי ימות באהל כו', הרוצה לחיות ימית עצמו כו' [באוהלה של תורה], והצלחת הלימוד הוא דוקא על ידי יגיעה גדולה ביותר ועל ידי הנתינה והמסירה שמוסר עצמו לעסק התורה כו', ולפעמים יהיה בצער ויסורים גדולים ר"ל מהעדר הידיעה ומאד לא טוב לו מזה עד שמואס בחייו ממש ונשבר לבו ורוחו בקרבו כו', ואז דוקא יאיר לו אור ה' ויבוא על הענין ואדרבה בריבוי גילוי אור ביותר כו'.

('המשך תער"ב' ח"ב ע' א'ז)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

זאת התורה אדם (פרשת פרה)

כתוב "זאת התורה אדם", התורה היא בציור אדם. האדם נחלק לשלשה חלקים: ראש, גוף ורגל. כל הכוחות והחושים הנעלים ביותר נמצאים בראש.

על הראש צומחות שערות. על האדם להחזיק את הגוף בכלל ואת הראש בפרט – בנקיון, שכן אם לא ישמור על נקיון הגוף בכלל ועל נקיון שערות הראש בפרט, יתהוו כינים עוקצים והוא נעשה מאוס לבני אדם. "זאת התורה אדם".

בציורו של אדם הלומד תורה, על האדם להשגיח מאד על עצמו להיות נקי בכלל, ושבחכמה-בינה-דעת שבמוחו בפרט – לא יתהוו דברים מאוסים של גאוה וכו'.

('יסה"ש תש"ג' (בלה"ק) ע' יג)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

והיתה לעדת בני ישראל למשמרת (פרשת פרה)

בעבודה ("אפר") במשך כל הדורות צריך להיות מורגש שזהו "למשמרת" עד לימות המשיח, כי זהו תכלית ושלימות כל מעשינו ועבודתינו.

(ש"פ פרה תשמ"ט)

תשואות חן על האחדות

מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בו מביע את קורת רוחו על האחדות, כנראה בקשר לתהלוכות ל"ג בעומר:

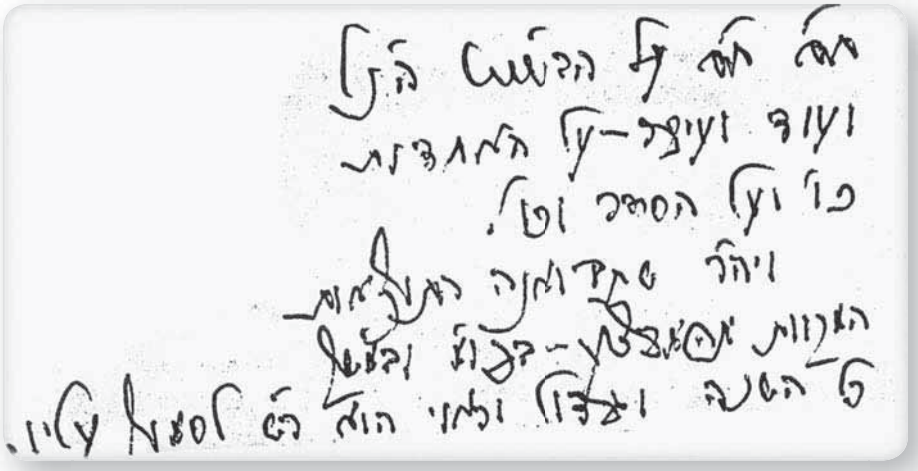

ת"ח ת"ח על הבשו"ט [=תשואות חן תשואות חן על הבשורות טובות] **הנ"ל.**
ועוד ועיקר – על האחדות כו' ועל הסדר וכו'.
ויה"ר [=ויהי רצון] **שתבואנה התוצאות המקוות מהמבצע – בפו"מ** [=בפועל ממש] **ובמשך כל השנה**
וגדול וראוי הוא ר"ש [=רבי שמעון] **לסמוך עליו.**

Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים
מאנ"ש
דוברי עברית

JFK
LGA
NEWARK
$32
קנדי
לה-גרדיה
נוארק
$62+
Airport pickup
אפשרות איסוף משדה התעופה

718-644-4444
להזמנות מארץ הקודש: 057-560-2120

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

דקה הליכה מ-770 • מלון מפואר • בפורמט קטן • סטייל גבוה • דירות סטודיו מפוארות

718-473-5937

• מטבח מצויד במיטב השכלולים המודרנים: מקרר, מיקרוגל טוסטר, מיחם
• ארוחת בוקר, מקרר עם שתיה כל היום.
• טלפון חופשי
• אינטרנט מהיר חופשי
• וידאו

קינגסטון הוטל

• החלפת מצעים ומגבות
• שרותים ואמבטיה מפוארים
• סבונים ושמפו בשפע
• שרות מלא!

בימים הקרובים יסיימו מחזור נוסף בלימוד הרמב"ם היומי, וזו הזדמנות נאותה להכיר את ה'נשמה' שבתוך ספריו, ובפרט בספר ההלכות ה"יד החזקה", ובשיטתו של הרמב"ם לחבר כל דבר לאלוקות • מזל טוב יהודים, מסיימים את ה"יד החזקה" להרמב"ם!

מאת הרב חיים לוי יצחק גינזבורג,
משפיע בישיבת תומכי תמימים ראשון לציון

הרמב"ם סולל דרך

ה'חיות' של ר' מענדל בלימוד הרמב"ם

בקשר לסיום הרמב"ם בשבוע הקרוב, כבר נכתב במדור זה לא אחת על אודות היחס המיוחד של המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס לקיום הוראתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ללמוד את שיעורי הרמב"ם היומי.

מאז ההוראה המפורסמת, באחרון-של-פסח ה'תשד"מ, והתחלת הלימוד ברמב"ם **בז"ך ניסן** (התאריך "מזכיר משהו"?) של אותה שנה, הקפיד ר' מענדל – גם בזמנים שהדבר היה כרוך אצלו במאמץ רב מאוד – ללמוד בכל יום את השיעור היומי ברמב"ם, ודווקא במסלול של שלושה פרקים ליום.

ר' מענדל לא שעה לכל אלו שניסו להסביר, כי עדיף ללמוד פרק אחד ליום, כדי שהלימוד יהיה מעמיק יותר, כך שהדברים אכן ייקבעו היטב במוח ובלב. לאנשים שכאלו היה אומר, כי פירושו של דבר הוא פשרה וויתור על הידור בקיום התקנה וההוראה, והרי אמרו רז"ל ש"כך היא אומנותו של היצר-הרע: בתחילה אומר לו עשה כך (דבר טוב כשלעצמו) ואחר-כך אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך ועבוד עבודה-זרה". בדרך-כלל, היה ר' מענדל אומר, התוצאה מזה תהיה כי ילמדו רק פרק אחד ליום, ואף אותו לא בעיון, ובהמשך עלולים להפסיק גם עם זה...

הדרך להצלחה בכלל, ובעבודת ה' בפרט, היה ר' מענדל אומר, היא דווקא בנחישות וללא ויתור על קוצו של יו"ד. יש לעשות את הדברים בהידור המרבי, ואז הקב"ה עוזר שהלימוד יהיה כראוי ויפעל פעולתו.

פעמים רבות היה ר' מענדל משתתף בשיעור ברבים בלימוד הרמב"ם שהתקיים בבית-הכנסת "בית מנחם" בכפר חב"ד באמרו בדרך צחות, כי אחת מהמעלות בשיעור ברבים היא, שגם כאשר מישהו אינו מבין, הרי האחרים מוציאים אותו ידי-חובתו...

תקופה ארוכה מאוד היה לר' מענדל חברותא – אחד מתלמידי הישיבה שהיה יושב ולומד עמו את השיעור היומי ברמב"ם מידי יום. גם כאשר מצבו הגופני היה חלש וחולה, לא ויתר אף פעם על לימוד השיעור היומי.

פעמים רבות שמעתי אותו מביע בקול את התפעלותו מלימוד הרמב"ם: הן מן הסדר הנפלא, כאשר בכל מקום מפנה הרמב"ם למה שנתבאר לעיל ולמה שיבואר לקמן, וכל דבר נמצא על מקומו בצורה הכי נפלאה. והן, ובמיוחד, מה שהיה במיוחד "עניינו" של ר' מענדל, מכך שהרמב"ם לא מוותר על שום הזדמנות להזכיר את שם ה': "הא-ל הנכבד והנורא הזה", "ציווה הא-ל ברוך הוא", "בריך רחמנא דסייען" ועוד. ועוד יותר מזה, מה שהי' עוד יותר כל עניינו ומהותו של ר' מענדל – שהרמב"ם מדגיש ש"מיסודי הדת לידע שהא-ל מנבא את בני האדם", ומבסס ומלבה את האמונה בצדיקים בנביאים ובמשה רבינו. רואים במוחש, היה ר' מענדל אומר, שלימוד הרמב"ם נוטע אמונה יראה ואהבה בה' ובצדיקים בלב הלומדים!

לסיים את הרמב"ם בכל מקום

בימים אלו, לקראת סיום הרמב"ם, יש מקום להפנות קצת את תשומת הלב ליחס המיוחד של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אל הרמב"ם.

אין זה סוד שהרבי מלך המשיח 'קאכט זיך' ברמב"ם. החל מעצם התקנה שכל אחד ואחת ילמד בכל יום ויום שיעור יומי בספרו של הרמב"ם "משנה תורה". דרך ריבוי השיחות, הפלפולים והשקלא-וטריא בדברי הרמב"ם מתוך חביבות מיוחדת. עד התביעה והדרישה שוב ושוב – ענין שהזמן גרמא, הנוגע לכל אחד ואחת

– לערוך בכל מקום ומקום מסיבות וחגיגות של "סיומי-הרמב"ם". ולאחר-מכן להוציא-לאור את הדברים שנאמרו באותה מסיבה בקובץ חידושי-תורה וכיוצא בזה לכבודו של הרמב"ם.

יש להדגיש, שחגיגות סיום-הרמב"ם אינם רק ענין ששייך לגופים גדולים העורכים חגיגות גדולות ומכובדות כראוי לכבודו של הרמב"ם, אלא גם לכל אחד ואחת ממש, בכל שיעור או מפגש של כל אחד ואחת עם קבוצת אנשים.

כתבתי פעם לרבי דו"ח אודות שיעורי תורה ומבצעים וכו', ובין הדברים הזכרתי בקיצור שבאחד השיעורים שמסרתי לנשים ובנות בבית פרטי בבני-ברק, ערכתי סיום-הרמב"ם. בתשובה, הוציא הרבי חזרה את המכתב, עם הדגשה בשני קוים תחת המילים "**סיום הרמב"ם**".

ובפשטות הסיבה לכך, נוסף לכל הסודות ופנימיות הענייינים – לעשות בכל מקום ומקום "שטורעס" מלימוד הרמב"ם, כדי שיצטרפו עוד ועוד אנשים ונשים למעגל לומדי הרמב"ם היומי.

לכן, לא די רק בחגיגות הסיום הגדולות, ברמה המקומית, הארצית והעולמית, למרות חשיבותם העצומה, כפשוט. אלא חשוב ונחוץ שכל אחד ואחת, בכל מקום ובכל פינה, יעשה מזה "שטורעס" גם בפינה הקטנה שלו, וכך יצטרפו לכך עוד ועוד.

בשנים האחרונות כתבתי כמה פעמים אודות "א בעל-שם'סקער ענין" – שמאז ג' תמוז, כאשר אין אנו זוכים לשמוע באוזנינו הגשמיות שיחות קודש מהרבי מלך המשיח, הרי בכל שנה בתקופת סיום-הרמב"ם מזכיר זאת הרבי בשיחות עמם אנו חיים היום, עד שנזכה ל"תורה חדשה מאתי תצא", בדבר-מלכות תנש"א-תשנ"ב.

וגם השתא, מלבד האזכור בדבר-מלכות לש"פ תזריע ומצורע אודות "יעמוד מלך מבית דוד", הרי במיוחד בדבר-מלכות לשבת הגדול (פרשת צו), לקראת י"א ניסן, יש ממש סיום הרמב"ם (בהערה 143 ועד"ז בשיחת י"א ניסן הערה 75) "**ויש לומר שע"ד התוכן דמזמור תפלה למשה – תחילתו וסיומו – הוא גם בספר הרמב"ם (ששמו משה, וידוע הפתגם ממשה ועד משה לא קם כמשה): בתחילת ספרו – "יסוד היסודות ועמוד החכמות" ר"ת הוי' ... ובסיום ספרו – בהלכות משיח, הקשור עם הגילוי ד"נועם" (עלמא דאתי). ובזה גופא – ב' תקופות: שלא יהי' שינוי הטבע כ"א ביטול שעבוד מלכיות בלבד (גילוי אלקים בגימטריא הטבע), ובתקופה שני' נסים למעלה מהטבע – כנרמז בסיום הספר "כמים לים מכסים"."**

בפשטות, ה'קאד' בלימוד היומי בספר הרמב"ם הוא, כפי שמסביר הרבי כמה וכמה פעמים, בגלל היותו ספר "הלכות הלכות", הכולל את כל התורה שבעל-פה כולה, בקיצור ובבירור, באופן המובן "לקטן ולגדול".

> נראה, כי היחס לרמב"ם אינו רק כמו למחבר ענק ודגול, מן הענקים בגדולי ישראל בכל הדורות ומי שהטיב לתמצת ולרכז את דברי התורה בצורה מסודרת ובהירה - אלא שהרמב"ם הנו התחלה של גילוי אלקות מופלא שנתגלה בעולם, ונועד לבקוע את ערפל ומסך ההגשמה של העולם-הזה הגשמי והחומרי ולהכניס בתוכו גילוי אלקות.

כך שעל-ידי לימוד הרמב"ם היומי מגיע כל איש ואשה, גם מי שאינו למדן כה גדול, ואפילו ילד וילדה, ללמוד את "כל (ההלכות של כל) התורה כולה".

אך בכל זאת, כשמסתכלים ומתבוננים קצת ביחס של הרבי לרמב"ם, כפי הנראה ומובן בשכלנו הדל, דומה שיש כאן הרבה יותר מן העובדה שעל-ידי לימוד הרמב"ם ניתנת לנו האפשרות ללמוד ולדעת יותר וכדומה.

נראה, כי היחס לרמב"ם אינו רק כמו למחבר ענק ודגול, מן הענקים בגדולי ישראל בכל הדורות ומי שהטיב לתמצת ולרכז את דברי התורה בצורה מסודרת ובהירה – אלא שהרמב"ם הנו התחלה של גילוי אלקות מופלא שנתגלה בעולם, ונועד לבקוע את ערפל ומסך ההגשמה של העולם-הזה הגשמי והחומרי ולהכניס בתוכו גילוי אלקות.

וכפי המבואר לרוב בספרי חסידות (ובפרט בשיחות ורשימות כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע ובשיחות הרבי מלך המשיח שליט"א) אודות הגילוי של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן – שאין המדובר רק על אנשים גדולים, גדולי ישראל בתורה וביראת ה' ובעבודתו, אנשים מורמים מעם, שהצליחו לחדש בתורה ולמצוא דרכים בעבודת ה', אלא מדובר בגילוי **אלוקי** נפלא.

וכפי הביטוי השגור בנידון זה אצל רבותינו נשיאינו: "חשף ה' את זרוע קדשו" וגילה לנו את הבעש"ט הקדוש, ועל-דרך-זה בנוגע לרבינו הזקן, בגילוי חסידות חב"ד. וכן בקשר לכל אחד מרבותינו נשיאינו בחידוש המיוחד שנתחדש בתקופתו. ופשיטא ועל אחת כמה וכמה בנוגע לגילוי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, נשיא הדור השביעי, שענייננו להוריד ולהמשיך את השכינה "למטה בארץ".

ועובדה היא, כפי שהובא בשיחות הקודש, שדווקא על גדולתו של הרמב"ם נאמר ביטוי כה 'קיצוני' (בפרט כשלוקחים בחשבון את כל גדולי ישראל הענקיים שלפניו, כל נביאי ישראל מן התנ"ך וכל התנאים והאמוראים מן המשנה והגמרא, אשר לגדולתם אין חקר ואין סוף): "**ממשה** (רבינו) **ועד משה** (הרמב"ם) **לא קם כמשה**!"

וכן עובדה היא, שדווקא לרמב"ם קמה בזמנו התנגדות כה גדולה וחריפה, עד ששרפו את ספריו (ספר המדע ו"מורה נבוכים") ברבים. ויש אומרים אפילו שהיה זה בהשראת גדולים וצדיקים [ולאחר-מכן התחרטו הללו על כך ונסעו להשתטח על קברו של הרמב"ם ולבקש ממנו מחילה; דרשו והתוודו מעל הבימה בכל מקום על מה שעשו בשגגה, מתוך כוונה רצויה. ועד שיש אומרים שזו הייתה הסיבה לחיבור הספר "שערי תשובה" של רבינו יונה החסיד מגירונדי] – דברים שכמעט ולא מצינו דומים להם בחריפותם

בדורות אחרים, מלבד בתקופת גילוי החסידות (**מאותה סיבה**). וכן בפרט בזמן האחרון, בקשר לגילוי משיח וכו', כידוע.

שגם זה מראה על תוקף ועוצמת הגילוי האלוקי. שדווקא בגלל זה יש לו מנגדים כה רבים, וגם ודווקא מגדולים וענקים בתורה וביראת שמים ובעבודת ה', כמבואר בדברי רבותינו נשיאינו.

מאידך, דווקא תורת החסידות, ובפרט תורתו ושיטתו של הרבי מלך המשיח שליט"א, יש לה, לכאורה, הרבה סיבות טובות 'ניט קאכן זיך אין רמב"ם', כיון שלכאורה מייצג הרמב"ם שיטה וגישה שונה לגמרי ואף הפכית משיטת ותורת החסידות. ונזכיר כאן רק כמה ראשי-פרקים בקיצור.

ההבדלים בין תורת החסידות להשקפת הרמב"ם

א. בעוד החסידות שמה דגש גדול על עבודת ה' בתמימות ובפשטות, מתוך אמונה פשוטה שלמעלה מטעם ודעת, מבלי חקירות והסברים שכליים – מלאים ספרי הרמב"ם (ובפרט ספרו "מורה נבוכים") בהסברים שכליים לכל דבר ולכל ענין, ועל כך הוא מבסס שם את כל ענייני התורה.

עד כדי כך מגיעים הדברים, שישנו ביטוי במכתבי הרבי שליט"א, אשר מי שיתבונן בספר ההלכה של הרמב"ם יראה ששיטתו שם היא שהתורה היא תורת אמת, אמת מוחלטת ללא שום פשרות, וכל שאר החכמות והמדעים עליהם לכרוע ברך ו"להתיישר" בהתאם לתורה. ושיטתו זו אינה דומה כלל לשיטתו (של אותו רמב"ם!) בספרו "מורה נבוכים", בו הוא כאילו מצטדק ומנסה (בדקות דדקות, כמובן) להתיישר לפי השכל האנושי בכמה פרטים (ואין כאן המקום להביא דוגמאות).

ב. במחלוקת המפורסמת בין ה"חקירה" לבין ה"קבלה" (ראה 'ספר המצוות' להצמח-צדק, מצות האמנת אלקות פ"ג ואילך ועוד), האם שייך לומר שיש בהקב"ה חכמה וכדומה, עומד הרמב"ם בראש הטוענים (שיטת ה"חקירה", שכל אנושי) שהקב"ה הוא "תכלית השלימות של כל המציאות", ובוודאי יש בו את כל המעלות והשלמויות שיש בנבראים, אם כי באופן נעלה מאוד ("הוא המדע והוא היודע").

לעומתו, מתבטא המהר"ל מפראג (המייצג את שיטת הקבלה) במילים בוטות וחריפות במיוחד כלפי מי שאומר כך על הקב"ה. וזועק שהוא יתברך למעלה מכל גדר וגבול איזה שיהיו, גם למעלה מכל מעלה ושלימות. ולכן בו יתברך לא ייתכן לומר בשום אופן שיש בו חכמה וכדומה באיזה אופן שיהיה, והוא מה שהוא, ללא שום 'ציור' וגדר וגבול.

בתורת החסידות נמצא הביטוי: "מה מאוד צדקו דברי הגאון מהר"ל". ואמנם מבואר שדברי הרמב"ם גם הם אמת, אבל רק בדרגות נמוכות יותר באלוקות, אחרי הצמצום וההתלבשות בספירות דאצילות (ראה בספר המצוות שם ועוד).

ג. במחלוקת המפורסמת מהי תכלית השלימות הסופית בבריאת העולם ('ספר המצוות' להצמח-צדק, מצות ציצית ועוד) – תשלום השכר לנשמות בגופים או לנשמות בלא גופים – עומד הרמב"ם בראש הטוענים שהתכלית היא דווקא לנשמות **בלא** גופים.

ולדבריו, גם לאחר תחיית-המתים יצטרכו הנשמות להיפרד שוב מן הגופים. כי הגוף הגשמי אמנם יחיה אלפי שנים ויקבל את השכר המגיע לו בשלימות. לכן צריכה להיות תחיית-המתים, כדי שגם הגוף יקבל את השכר המגיע לו. אולם הוא לעולם לא יהיה נצחי (לדבריו). ולכן התכלית הסופית היא דווקא בנשמות ללא גופים, שנהנין מזיו השכינה כאשר הם מופשטים מכל גוף וגשמיות, ולכן לדבריו שם (**בפירוש המשניות**, אבל לא הביא זאת להלכה בספר הי"ד) "המשיח ימות, וימלוך תחתיו בנו ובן בנו" – בניגוד גמור ומוחלט כמעט לכל גדולי ישראל האחרים (החל מהראב"ד והרמב"ן וכל חכמי הקבלה, וכפי שמסיימים רבינו הזקן והרבי הצמח-צדק בפסקנות בהביאם את דבריהם "וכן האמת"), שהביאו ראיות רבות מהתנ"ך ומדברי רז"ל שהתכלית היא דווקא לנשמות בגופים, בגשמיות, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו. והחיים הנצחיים הם דווקא בגוף הגשמי. והמלך המשיח הוא חי וקיים בגופו הגשמי לנצח לעולם ועד (כמו שכתוב (תהלים כא, ה) "חיים שאל ממך, נתת לו **אורך ימים עולם ועד**"), ומוכח מהרבה מקומות בדברי רז"ל.

מדוע, אם-כן, "קאכט מען זיך" כל-כך ברמב"ם, שעה שגישתו שונה ומנוגדת לכאורה כל כך לשיטת ותורת החסידות. ובפרט ובמיוחד בדור השביעי, שכל עניינו "להוריד את השכינה למטה בארץ", דווקא בגשמיות כפשוטו, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו. ומי שמכיר קצת יותר את הסוגיות שהזכרנו, יראה ויבין שחילוקי השיטות הם, לכאורה, עצומים מאוד!

הרמב"ם בגישה אלוקית

כדי להבין זאת, יש להקדים: ידועה השקלא וטריא האם ידע הרמב"ם מחכמת הקבלה או לא, והביאו ראיות לכאן ולכאן. אמנם בדברי רבותינו נשיאינו נאמר (ספר השיחות קיץ ה'ש"ת עמוד 41, בתרגום חופשי): "הסבא – אדמו"ר המהר"ש – באחד משיעורי הלימוד שלמד עם אאמו"ר (= מוהרש"ב) את המורה נבוכים, אמר, שיש לו בקבלה רבי מפי רבי, עד מורנו הבעש"ט נ"ע, שהרמב"ם היה מקובל גדול. ומה שהרמב"ם נזהר מאד שלא לגלות זאת אפילו ברמיזא, כרש"י ז"ל, הוא מכיוון שאז היה זמן מסוכן לגלות עניני קבלה אפילו ברמיזה" (ושם: שבלימוד "מורה נבוכים" הייתה לרבותינו נשיאינו כוונה מיוחדת לפעול תיקון מסוים).

ולכאורה, פירושם של דברים על-פי דברי רבותינו נשיאינו כך הוא (לפחות בקיצור נמרץ): הרמב"ם התחיל בגילוי אלוקות בעולם. אותו גילוי אלוקי נפלא שנמצא בתורת החסידות – עד לשלימות הגילוי בתורת הרבי מלך המשיח שליט"א – קדמו לו, כהכנה אליו, גילוי תורת הקבלה באופנים שונים, ולפני כן התחיל הגילוי במידה מסוימת על-ידי הרמב"ם.

אלא שבאותו הזמן עדיין לא ניתנה הרשות והיכולת (ועד שהייתה סכנה כנ"ל) לגלות את העניינים כפי שהם לאמיתתם, ולכן התחיל להיות רק גילוי מסוים. אבל עצם העובדה שהתחיל גילוי אלוקות מסוים, זוהי כבר בקיעה ופריצה של המסך והערפל של גשמיות וחומריות העולם-הזה, גילוי שהיה אז רק בעניינים ופרטים שונים, באופן

שהיה אפשר לגלות אז.

לאחר-מכן גדל הגילוי יותר ויותר, ונתרחב והמשיך, עד שהגיע לגילוי הנפלא של תורת החסידות, שהיא התחלת תורתו של משיח צדקנו, ועד תורתו של משיח צדקנו עצמו.

הרמב"ם בא והכריז בעולם: הפסיקו להסתכל על כל הדברים במבט גשמי וחומרי. התחילו להתרומם ולהתעלות מעל המושגים המגושמים ופנו אל האלוקות והרוחניות המופשטים מן הגשם.

הרמב"ם קרא לעם ישראל ולעולם כולו: הפסיקו את ההגשמה באלקות. הפסיקו להסתכל על הקב"ה כאילו יש לו גוף!

שכן אז, בזמן הרמב"ם, היו "גדולים וטובים" שסברו כך (כמו שכתב הראב"ד פ"ג מהלכות תשובה ה"ז). ובמכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א, אג"ק ח"י ע' רסח, שהרמב"ם, למרות דבריו החריפים מאד בנידון זה שהסובר כן הריהו מין ואפיקורס וכו' – בכל זאת כיבד אותם "גדולים וטובים" שסברו כן וענה על שאלותיהם וכו'. והיינו משום שבזמן הרמב"ם הייתה זו התפיסה הכללית המגושמת, עד כדי כך שגם "גדולים וטובים" נשתבשו וחשבו כן.

הרמב"ם בא להביא לעולם את הבשורה האלוקית, להפשיט את הדברים מגשמיותם. וכפי שהוא מאריך בתחילת ספר הי"ד עד כמה מושלל כל עניין של גשמיות אצל הבורא יתברך ח"ו וכו'.

באותה גישה בא הרמב"ם לנפץ את התפיסה המגושמת שצריך לעבוד את ה' בגלל כדאיות, בגלל שכר ועונש. הרמב"ם בא וקרא לעולם: הפסיקו לקחת את הדברים בהגשמה. צריך לחפש את "האמת מפני שהוא אמת" ולא לחפש ולרצות רק מה שכדאי לי.

ובלשון הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ח ה"ו): "שמא תקל בעיניך טובה זו, ותדמה שאין שכר המצוות והיות האדם שלם בדרכי האמת, אלא להיותו אוכל ושותה מאכלות טובות ובועל צורות נאות ולובש בגדי שש ורקמה ושוכן באוהלי שן ומשתמש בכלי כסף וזהב ודברים הדומים לאלו, כמו שמדמים אלו הערבים הטיפשים האווילים השטופים בזימה. אבל החכמים ובעלי דעה ידעו שכל הדברים האלו דברי הבאי והבל הם ואין בהם תועלת". וכך הוא הולך ומבאר ומסביר ונלחם ונאבק בדרך המחשבה המגושמת, להפשיט את הדברים מגשמיותם ולדעת את אמיתותם של דברים, שהעיקר הוא לא הגשמיות והכדאיות אלא האלקות הרוחניות והאמת.

אלא שבזמן הרמב"ם, כנ"ל, לא הייתה רשות ויכולת, ואף הייתה סכנה לגלות יותר. עד כדי כך שדברי הרמב"ם הללו נתקלו בהתנגדות עצומה מצד רבים מגדולי ישראל, שהיה נדמה להם כי דברים אלו סותרים כמה וכמה עניינים בדרך התורה. שהרי סוף-סוף התורה שמה דגש חזק מאד על קיום המצוות בגשמיות דווקא.

ודווקא בהמשך, בתורת החסידות, ובמיוחד בחסידות חב"ד, ובפרטי פרטיות דווקא בתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א, נתבאר באר היטב שלא רק שאין זו סתירה, אלא אדרבה: הרוחניות האמיתית, ועד מה שלמעלה מכל גדר גשמיות ורוחניות לגמרי, נמצאת ובאה לידי ביטוי דווקא בגשמיות. דווקא על-ידי שהדבר בא בגשמיות 'לוקחים' בזה את עצמותו ומהותו יתברך, כי "נעוץ תחילתן בסופן".

אבל אין זאת בגלל מעלת הגשמיות עצמה. אדרבה. הגשמיות מצד עצמה היא דבר שכל-כולו חסרון מוחלט. אבל דווקא משום שאין בה שום מעלה ושום יתרון, הרי דווקא בה באה לידי ביטוי הקדושה האלוקית, שלמעלה מכל גדר

הכניסה לציונו של הרמב"ם בטבריה

ידועה השקלא וטריא האם ידע הרמב"ם מחכמת הקבלה או לא, והביאו ראיות לכאן ולכאן. אמנם בדברי רבותינו נשיאינו נאמר: "הסבא - אדמו"ר המהר"ש - באחד משיעורי הלימוד שלמד עם אאמו"ר (= מוהרש"ב) את המורה נבוכים, אמר, שיש לו בקבלה רבי מפי רבי, עד מורנו הבעש"ט נ"ע, שהרמב"ם היה מקובל גדול. ומה שהרמב"ם נזהר מאד שלא לגלות זאת אפילו ברמיזא, כרש"י ז"ל, הוא מכיוון שאז היה זמן מסוכן לגלות עניני קבלה אפילו ברמיזה"

וגבול וציור איזה שיהיו. אין לה לא גדר וציור של גשמיות וגם לא גדר וציור של רוחניות, "שלילת הגבול ושלילת הבלי גבול, שלילת החיוב ושלילת השלילה". ועד שאי-אפשר כלל לומר על כך מאומה. ועד שאי-אפשר גם לומר שאי אפשר לומר – שגם זו הגדרה כלשהי של "שלילה", והוא יתברך למעלה גם מזה, וכן הלאה והלאה.

ולכן, למרות שבכמה עניינים מנוגדים דברי הרמב"ם לשיטת ותורת החסידות (כמו הדוגמאות שהובאו לעיל – משום שבזמן הרמב"ם אי-אפשר היה לגלות יותר מזה), הרי דווקא הרמב"ם הוא הוא שהתחיל את הגילוי האלוקי הנפלא שבא אחר-כך בתורת החסידות. ועד הגילוי הנפלא של הרבי מלך המשיח שליט"א, שבו דווקא בא לידי ביטוי עצמותו ומהותו יתברך שלמעלה מכל גדר וציור וגבול איזה שיהיו כלל וכלל.

ובעצם כך הוא גם בנוגע לכל התורה כולה: כל עניינם של התורה והמצוות הוא להגביר את הרוחניות על הגשמיות, כמבואר בפרק ל"ב בתניא ובמקומות אין מספר. אך על ידי זה מגיעים לתכלית – שה"עצם" נמצא דווקא בגשמיות כפשוטו יותר מברוחניות. ולכן שמה התורה דגש כה חזק דווקא על קיום המצוות בגשמיות כפשוטו ולא על הכוונה הרוחנית. שכן הדירה לו יתברך היא בתחתונים דווקא, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו, כמבואר במקומות אין מספר. וכפי שיתגלה לעיני כל בתכלית הכל בגאולה האמיתית והשלימה, שהיא לנשמות בגופים דווקא בתכלית הבריאות והשלימות. ועד שהנשמה תהא ניזונית ומקבלת חיות מן הגוף. ובנוגע לדורנו זה, בלי הפסק בינתיים ח"ו. והכל מתחיל ממי שפועל זאת – המלך המשיח עצמו, שהוא חי וקיים גם ודווקא חיים גשמיים כפשוטם בגוף גשמי. וגם אם לרגע קטן נדמה לעיני בשר שראינו את ההיפך, יודעים אנו בבירור כי (בלשון הגמרא, וכפי שמדגיש הרבי שליט"א) "בכדי (בחינם) חנטו חנטייא וספדו ספדייא" בניחותא ובפשטות. ובכל רגע בוודאי יראו זאת כולם גם בעיניים הגשמיות. ולא רק בעיניים אלא "יראו כל בשר", גם הבשר עצמו.

לעשות "שטורעם" מלימוד ומסיום הרמב"ם

כל זה הוא ההמשך והסיום והתכלית של כל מה שהתחיל להתגלות לפני כן במיוחד על ידי הרמב"ם, גם אם אז עדיין לא הי' זה באופן מוחלט ובגשמיות כפשוטו – משום שמי שמסיים ומשלים את הדברים בתכלית הוא רק המלך המשיח, ולפניו עדיין הדברים לא ירדו ונמשכו בתוך הגשמיות ממש.

ובכל אופן, מכיוון שהרבי "קאכט זיך" כל-כך ברמב"ם ובתורתו, ובפרט בספר היד, "משנה תורה" – בוודאי ובוודאי שעלינו לעשות הכל כדי שיהיה "שטורעם" מלימוד הרמב"ם ומסיום הרמב"ם.

ובפשטות, כדי שיותר ויותר בני ובנות ישראל, אנשים נשים וטף, יצטרפו לקיים את הוראת הרבי מלך המשיח ללמוד את הרמב"ם כפשוטו במעגל הלימוד היומי בכל יום ויום ממש. ובוודאי ימהר הדבר את הייעוד שבסיום הרמב"ם "**ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים**", בהתגלותו המלאה של הרבי מלך המשיח שליט"א לעיני כל בשר כשהוא מביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מרמלשטיין - מסעדה עם טעם ביתי

Mermelstein Caterers

Let us cater your simcha...

Open till 9:30PM

(718) 778-3100

MAYER KOHEN

351 KINGSTON AVENUE

BETWEEN CARROLL & PRESIDENT ST.

תחיית המתים

"כשיהודי פוקח את עיניו ורואה את הניסים והנפלאות שהקב"ה עושה עמו, מן הראוי שתהיה בו הכרת הטוב, להודות ולשבח לשמו יתברך על כל הטוב אשר גמל עמו, וזו הסיבה שהביאה אותי לפרסם את הנס האישי שלי ושל משפחתנו, כדי לתת שבח והודאה לה', ובפרט בימים אלה, ימי הפורים, אשר בהם אנחנו מהללים ומודים להקב"ה על הניסים שגמל עמנו", פותח ואומר הרה"ח ר' **בן ציון קארף** שי', ממיאמי שבפלורידה.

המקרה אותו חווה ר' בן ציון אכן אינו מקרה רגיל, והוא מהווה נס גדול בו ניצלו חייו וחיי אחיו שי'. מדי שנה בשנה, בהגיע יום הנס, זוכר ר' בן ציון לחזור ולספר את הנס כשלבו מתמלא ברגשות תודה ושבח.

פתחיה נותר בבית הבוער

פורים תשמ"ט.

פורים הינו יום מלא וגדוש במצוות ובמעשי חסד של צדקה ומשלוחי מנות, מלבד שאר מצוות היום בקריאת המגילה, מאכל ומשתה, התוועדויות ויציאה ל'מבצעים' לזיכוי יהודים.

כך אצל כל אחד מאנ"ש ועל אחת כמה אצל אלו המתגוררים בשכונת המלך 'קראון הייטס', שם במחיצתו של הרבי מה"מ, נוסף גם סדרי היום הקבועים, תפילות עם הרבי וקריאת המגילה, ובאותה שנה, בו חל פורים ביום שלישי בשבוע, גם שתי שיחות קודש שנשא הרבי מעניינו של יום כשבסופן חילק דולרים בפנים מאירות במיוחד.

זה פחות או יותר סדר היום העמוס אותו חווה הת' בן ציון שהיה נער צעיר בזמן סיפורנו, כמחצית השנה לאחר שנכנס ובא בעול המצוות. לאחר קריאת המגילה בבוקר במניין של הרבי, יצא בשליחות הוריו לחלק משלוחי מנות, לאחר מכן אף זכה להיות נציג כתתו להביא "א רעבעשע משלוח מנות" לר"מ הכתה שלו הרב

אילוסטרציה

מוצאי פורים תשמ"ט. לאחר יום גדוש במצוות ובאירועים, משפחת המשפיע הרב פנחס קארף עלתה על משכבה, כשלפתע פרצה שריפה בדירת מגוריהם. להבות האש ליחכו את חדר הילדים. בני המשפחה מיהרו להמלט כאשר רק בחוץ גילו כי שכחו בפנים את בנם בן השמונה פתחיה. בו ברגע התמלא הבית להבות אש ועשן, ואי אפשר היה להכנס פנימה. מכבי האש הגיעו מאוחר, והרופאים הרימו את ידיהם, אך אז אירע נס פורים הפרטי של משפחת קארף, נס פורים ששזור בהרבה נסים "קטנים", מסופר בידי גיבורי הסיפור הרב בן ציון והרב פתחיה קארף • בחזרה מעולם העליון

מאת מנחם זיגלבוים

במוצאי פורים

נחמן יוסף טווערסקי, אהוב ונערץ על תלמידי הכיתה כולם. בהמשך היום סעד עם משפחתו את הסעודה כמצוות היום.

באותו יום הואיל הרבי לומר שתי שיחות קודש; הראשונה לאחר תפילת מנחה והשניה במוצאי פורים לאחר תפילת ערבית. משם יצאה משפחתו לפלטבוש להצטרף לסעודת פורים נוספת עם משפחת מרת קארף.

לא ייפלא אפוא שעם שובו הביתה בחצות הלילה, קרא קריאת שמע שעל המיטה ונפל על משכבו מתוך עייפות ולאות כבדה. אביו, המשפיע הנודע הרה"ח הרב **פנחס (פינייע) קארף** ואֶחָיו הגדולים התפזרו בהתוועדויות שונות ברחבי השכונה כדי להמשיך לדלות את האוצרות הגדולים המושפעים ביום הפורים.

בן ציון לא ידע כמה זמן ישן, כשלפתע שמע את זעקותיה של אמו **ש ר י פ ה!** בשל שינתו העמוקה לא שמע את אזעקת העשן שהחלה לצפצף בקול רם רגעים קצרים קודם לכן. גם אֶחָיו הצעירים המשיכו לישון את שינתם בניחותא. רק האֵם התעוררה לשמע האזעקה, זינקה ממשכבה וראתה לשונות אש מלחכות בבית...

בן ציון קפץ ממיטתו, "מבלי לחשוב הרבה, קמתי וברחתי. לא חשבתי על כלום, אלא על לברוח מן האש. השארתי על השולחן את המשקפיים שלי כמו גם את התפילין החדשות שלי".

גם אחיו **בערל** בן ב-5 התעורר מהצעקות ורץ החוצה כדי למלט את נפשו. הכול התרחש במהירות עצומה. "בזמן כזה אין הרבה זמן לחשוב. רק כשיצאנו מהבית והתחלנו לבדוק את עצמנו, נוכחנו לדעת לחרדתנו האיומה, שאחי **פתחיה** בן ה-8, נותר כנראה בבית. ביקשנו לחזור ולהכנס אל הבית, אלא שאז הבית התמלא עשן ולא הייתה עוד אפשרות להיכנס".

דירת משפחת קארף הייתה בבניין

מגורים. הם דפקו אפוא על הדלת השכנים. השכן, הרב יהודה בן-שמחון, ניסה גם הוא להיכנס אל תוך הבית, אך העשן הסמיך שמילא אותו, לא איפשר את הכניסה מבלי להסתכן בסכנת חיים מוחשית.

כאמור, אבי המשפחה ר' פנחס וכן בניו הגדולים היו ישובים בהתוועדויות השונות שהתקיימו ברחבי קראון הייטס. איש מבני הבית לא ידע בדיוק היכן הם.

לא ארכו דקות ארוכות, וניידות מכבי האש מילאו את הרחוב ועמם גם אנשי "הצלה". מרת קארף ניגשה אליהם במהירות ועדכנה על בנה בן השמונה שנותר בפנים, ומי יודע מה ארע לו.

הרה"ח ר' בן ציון קארף

"בזמן כזה אין הרבה זמן לחשוב. רק כשיצאנו מהבית והתחלנו לבדוק את עצמנו, נוכחנו לדעת לחרדתנו האיומה, שאחי פתחיה בן ה-8, נותר כנראה בבית. ביקשנו לחזור ולהכנס אל הבית, אלא שאז הבית התמלא עשן ולא הייתה עוד אפשרות להיכנס".

"עמדתי ברחוב עם פיג'מה; היה קר למדי. שכני הזמר יוסי פיאמנטה נתן לי את המעיל שלו. הייתי נער בר מצווה צנום למדי והוא גדול ממני בכמה מספרים, אך בשעה כזו מי נותן דעתו לדברים שכאלו... אחי הצעיר בערל נלקח לבית של בן-דוד שגר מעבר לרחוב. ביקשתי ללכת לבית אחותי שהתגוררה לא הרחק, אך אחד ממכריי הניא אותי בטענה שלא כדאי לספר לה על כך בשעת לילה כה מאוחרת, ועדיף שתדע על האירועים רק למחרת בבוקר. הוא לקח אותי אפוא לביתו של מזכיר הרבי הרב יהודה לייב גרונר שגר מעבר לרחוב. כבאי האש המשיכו בינתיים להלחם בלשונות האש עוד שעה ארוכה, עד שהאש כבתה לגמרי.

"ר' לייבל אירחני בסבר פנים יפות, אך איך יכולתי להירדם נוכח המאורעות?! השכם בבוקר הלכתי עם ר' לייבל לביתי לראות מה נעשה במקום. מה נדהמתי לראות שהשריפה היתה לא פחות אלא בחדרי שלי, מרחק קצר מאוד ממיטתי... עד אז לא ידעתי על כך, כי כשנמלטתי מהבית הבוער, לא ראיתי אפילו את השריפה. יצאתי בריצה רק בגלל צעקותיה של אימי וכעת ראיתי שהשריפה פרצה בחדרי בגלל קצר חשמלי. הבנתי כעת ביתר שאת את גודל הנס שה' יתברך עשה עמי.

"בשעה הזאת הורשיתי כבר להיכנס פנימה, וראיתי שכל חדרי נשרף כליל. מאום לא נשאר שם. התפילין החדשות שלי וכן הספרים הרבים שקיבלתי רק לפני חצי שנה בבר המצווה. עליהם הצטערתי מאוד כמו גם על מכתב קודשו של הרבי שקיבלתי לבר מצווה, וכן על שריפתו של יומן שכתבתי לעצמי זה כשנה ומחצה בו רשמתי את כל השמועות והסיפורים ששמעתי ברבות הימים (גיסי מארץ ישראל התקשר אלי אחרי השריפה כדי לנחם אותי על האובדן, ובהומור דק האופייני לו אמר שגם אצל אדמו"רי חב"ד וחסידים גדולים אירעו שריפות שבהן נשרפו כתבי היד שלהם...).

"היה צריך לפתוח יום חדש. הבוקר עוד היה בראשיתו. התקשרתי לדודי שהתגורר לא הרחק וביקשתי שיביא לי בגדים של בנו, כדי שיהיו לי קצת בגדים 'המתיישבים' על הדעת ועל הגוף... כך הלכתי אפוא לתפילת שחרית עם בגדים שלא בדיוק התאימו לי, ללא התפילין וללא משקפיי, וכמעט לא ראיתי את אשר לפניי. אפשר לומר שלא נראיתי כמו חתן...

"לאחר מכן סיפר ר' לייבל גרונר, כי כשנכנס אל הקודש בשעות הבוקר, סיפר לרבי על כל מה שקרה במשך הלילה, והרבי התעניין מאוד בפרטי המאורע, ובפרט במצבו של אחי פתחיה".

הרופאים מתייאשים

מה אכן אירע לפתחיה קארף באותן שעות? כששואלים את אנשי "הצלה" שהיו נוכחים במקום, הם מעדיפים להגדיר את זה כ"נס גלוי". לא פחות.

את הזווית האישית הזאת, מספר ר' **פתחיה** שי' **קארף** בעצמו בשיחה שנערכת עמו רגע לפני היציאה ל'מבצע פורים':

"התעוררתי גם אני מזעקותיה של אמא, אפילו ראיתי בעיניי את השריפה, והתחלתי לרוץ. לאחר מכן התברר שהייתה פה שרשרת ניסים שמיימית. באותו לילה "במקרה" לא ישנתי במיטתי אלא בחדר סמוך; לאחר מכן התברר שהפיצוץ שאירע כתוצאה מקצר חשמלי היה בדיוק במקום בו הנחתי את ראשי מדי לילה, ואילו הייתי שם, הייתי נפגע מיד מלהבות האש שהחלו ללחך שם.

"משום מה, על אף שרצתי עם כולם, התעכבתי בדירה מסיבה שאינה ברורה לי עד עצם היום הזה. ואז הבית התחיל פתאום להתמלא בעשן שחור וסמיך, כמעט פיח. אי אפשר היה לראות מאום. כאן אירע הנס השני ואני נכנסתי מתחת למיטתה של אמי מבלי לדעת למה ומדוע. לאחר מכן התברר כי המקום הזה פשוט הציל את חיי.

"זמן קצר מאוד חלף עד שאיבדתי את הכרתי. איני יודע מה היה אז, אבל לאחר מכן סיפרו לי שמכבי האש הגיעו זמן רב לאחר פרוץ השריפה. כבאים פרצו הביתה ולאחר חיפושים

נרחבים מצאו אותי מתחת למיטתה של אמי. כשהוציאו אותי, הייתי חיוור כמת מבלי שנמצאו אצלי סימני דופק. הרבה זמן חלף מאז פרצה השריפה ועד שמצאו אותי״.

שכנם של משפחת קארף, הרב יהודה בן שמעון שהוא שוחט במקצועו, סיפר לאחר מכן, שכשראה את פתחיה מוצא החוצה, הבין שחייו נגמרו. גם רופאים שהיו במקום התבטאו לאחר מכן שכבר היה במצב של ״עלה לשמים!״, כמעט ללא סימני חיים כלשהם.

אנשי ה״הצלה״ חיברוהו מיד לחמצן לאחר כמויות העשן הרבות ששאף בדקות ׳הבוערות׳ שחלפו.

פתחיה הצעיר הובא לבית הרפואה ״קינגס קאונטי״ שבברוקלין, אך שם הרופאים הרימו את ידיהם בייאוש, ואמרו שאין באפשרותם לסייע במצבו הקשה.

הרה״ח ר׳ פתחיה קארף עם אביו, הרב פנחס (פינייע) קארף

הטסה לילית במסוק, למתקן מיוחד בבית הרפואה בברונקס

מספר חבר ההצלה, ר׳ **אינגי ביסטריצקי**: ״למרות יאושם של הרופאים, עמדנו על כך שימשיכו לטפל בפתחיה, ויעשו כל מה שניתן כדי להצילו. בשלב מסויים אמרו הרופאים, שהאפשרות היחידה להוציא את העשן והפיח מריאותיו של הילד, היא באמצעות מתקן מיוחד, מעין מעלית שיורדת במהירות לעומק מעבה האדמה, ויוצרת לחץ על הריאות להוצאת העשן והפיח.

״אלא שמתקן כזה נמצא רק בבית רפואה בשכונת ׳ברונקס׳, המרוחקת כארבעים דקות נסיעה. במצבו של פתחיה, לא היה שייך לחשוב על נסיעה כזאת״.

למרות השעה המאוחרת, התקשר ר׳ אינגי לרב גלוק מווילימסבורג, וביקש ממנו להפעיל את קשריו כדי להשיג מסוק שיעביר את פתחיה במהירות לבית הרפואה בברונקס.

״לאחר שנודע לרופאים שהצלחתי להשיג מסוק, הם עדכנו אותי כי בבית הרפואה יש עוד שני חולים שנפגעו משאיפת עשן, גם הם בסכנת חיים, וביקשו שאדאג למסוק גדול יותר, שיוכל לפנות שלושה חולים.

״בזמן כזה אין הרבה זמן לחשוב. רק כשיצאנו מהבית והתחלנו לבדוק את עצמנו, נוכחנו לדעת לחרדתנו האיומה, שאחי פתחיה בן ה-8, נותר כנראה בבית. ביקשנו לחזור ולהכנס אל הבית, אלא שאז הבית התמלא עשן ולא הייתה עוד אפשרות להיכנס״.

״עשיתי עוד כמה טלפונים, וגם זה סודר. תוך זמן קצר נחת מסוק גדול בפארק שליד בית הרפואה, שם המתינו לו כבר שלושה אמבולנסים, כשבאחד מהם נמצא פתחיה הצעיר.

״לאחר טיסה של כמה דקות נחת המסוק בבית הרפואה בברונקס, ופתחיה הועבר במהירות למתקן המיוחד.

הטיפול המיוחד ייצב במעט את המצב, אבל הרופאים עדיין לא היו אופטימיים. הם הודו שהמצב גרוע ביותר״.

הרבי נתן את הדולרים ששמר לעצמו, והורה להעבירם לפתחיה

בערבו של אותו יום, יום רביעי, מוצאי שושן פורים, פתח הרבי ואמר שיחת קודש ולאחריה חילק דולרים. באופן חריג, הפעם חילק הרבי **3 דולרים** לכל אחד מהעוברים.

בין אלה שעברו, היה גם אביו של פתחיה, הרב פנחס קארף שביקש ברכה ל׳רפואה שלמה׳ בעבור בנו. על אף ייאושם של הרופאים, בירך הרבי ״רפואה שלמה ורפואה קרובה״.

בתום חלוקת הדולרים, הכניס הרבי כהרגלו סכום זהה לדולרים שחילק גם בתוך סידורו שלו, הניף את ידו הק׳ לעידוד השירה והחל לפסוע לעבר היציאה של בית הכנסת. ליד ארון הקודש עצרו את הרבי עוד שניים שאיחרו להגיע, והרבי פנה אל הרב

המשך בעמוד 22

המשך מעמוד 19

גרונר שנתן לו דולרים מתוך החבילה שבידו, על מנת לתת להם. הרבי המשיך לפסוע בשביל לעבר היציאה מבית הכנסת.

בפינה צדדית, לא הרחק מפתח היציאה, עמד הרב פנחס קארף שקוע בתפילת ערבית, תפילה שבוודאי בקעה מעומק לב הומה. כאן קרה משהו נדיר –––

משהבחין בו הרבי, יצא ממסלולו באופן נדיר ופנה לעברו ושאל: "האם לקחת (דולרים לצדקה) עבור בנך?" הרב קארף שהיה באמצע התפילה, נענע בראשו לשלילה. הרבי פתח אפוא את סידורו והוציא משם את 3 הדולרים המיועדים לו ונתנם בידו של הרב קארף באמרו "שהבן ישים בקופת הצדקה"... "ממילים אלו אבא הבין שעוד אחיה", משחזר ר' פתחיה.

'הוא חי! הוא חי!'

באמצע הלילה הגיע הרב קארף ליד מיטתו של בנו. שקט עמוק שרר במסדרונות המחלקה. רק רעש מכונת ההנשמה נשמע היטב, נהימות שאיבה קצובות, כל שאיבה מביאה לפיסת אוויר; כל שאיבה היא חלקת חיים נוספת...

"פתאום שמעתי קול פונה אלי", מספר ר' פתחיה, "ואומר: פתחיה! הרבי שלח לך דולרים כדי לשים בקופת הצדקה". את הדברים שמעתי כמו מתוך חלום עמוק, מתוך עולם רחוק – **והתעוררתי**! פקחתי את עיניי לרווחה, וראיתי את אבא עומד לידי עם הדולרים של הרבי בידו. היה זה שתיים לפנות בוקר. בעזרת אבא הנחתי את הדולרים בקופסת הצדקה...

"ואז שמעתי היטב קולות רמים: 'הוא חי! הוא חי!' רופאים הגיעו נחפזים אל מיטתו של הילד וערכו בדיקה יסודית. לאחר הבדיקות הורדם הילד שוב על מנת להוציא ממנו את צינורות ההנשמה, ובעצם היום הזה – יום חמישי ט"ז באדר – התעורר לחלוטין, לשמחת לב הוריו ובני משפחתו ותושבי שכונת 'קראון הייטס' שהסיפור הנורא הגיע אליהם.

"כשהתעוררתי – משחזר ר' פתחיה – זכרתי שביום חמישי הבא יחול יום הולדתי. אמרתי להוריי שאני רוצה ללכת ביום ראשון לחלוקת הדולרים ולקבל ברכה מהרבי לקראת יום ההולדת כפי שעשיתי בכל שנה. בני המשפחה, כמו גם הרופאים והאחיות, הסתכלו עלי בחיוך עצוב: השתגעת? הרי רק עכשיו קמת! אף על פי כן, אמרתי להוריי שאני לא מוותר, וביום ראשון אלך לרבי לקבל ברכה. הרופאים הזהירו אותי כי אם אצא מבית הרפואה, האחריות תהיה עלי, ולא אוכל לשוב כדי לקבל את המשך הטיפולים. הסכמתי. אמרתי שהרבי הוא זה שהציל את חיי ולא הרופאים, ועל כן אני סומך עליו... הוריי חתמו בלית ברירה על כתב ויתור וביום ראשון בבוקר התייצבתי מול פני קודשו של הרבי בחלוקת הדולרים וביקשתי ברכה ליום הולדתי. הרבי בירכני **"זאלסט זיין א גרויסע חסיד, א גרויסער למדן, א גרויסער ירא שמים"**.

פתחיה הצעיר התעקש, ובמשך זמן קצר שב ליכולותיו הרגילות כילד. אל כתת לימודיו חזר מיד לאחר חג הפסח כשהוא בריא ושלם.

בחגיגת בר המצווה שלו, הוזמן הרופא שטיפל בו על מנת שיחוג גם הוא את השמחה הגדולה. במהלך האירוע נשא הרופא דברים. הוא סיפר על השעות הקשות ועל הרגעים שבהם איש מצוות הרופאים לא האמין כי הנער ישרוד, אך ה' רצה אחרת, והוא זכה בחייו במתנה.

•

מסיים ר' בן ציון את הסיפור המיוחד: "על יהודי לשים לב לראות איך הקב"ה ברוב חסדו ממלא את בקשתינו ונותן לנו את הדברים שאנו צריכים. אם רק נפתח קצת את העיניים נראה את ההשגחה הפרטית העליונה, ואיך בעזרתו יתברך, הכל מסתדר בסופו של דבר. ועל כך צריכה להיות הכרת הטוב, להודות ולשבח לשמו יתברך' על כל הטוב אשר גמלנו.

פתחיה הצעיר עובר עם אביו, הרב פנחס (פינייע) קארף, בחלוקת הדולרים אצל הרבי

> אמרתי שהרבי הוא זה שהציל את חיי ולא הרופאים, ועל כן אני סומך עליו... הוריי חתמו בלית ברירה על כתב ויתור וביום ראשון בבוקר התייצבתי מול פני קודשו של הרבי בחלוקת הדולרים וביקשתי ברכה ליום הולדתי. הרבי בירכני "זאלסט זיין א גרויסע חסיד, א גרויסער למדן, א גרויסער ירא שמים"

ממשיכים! הרב מרדכי גל, שליח הרבי ברמת גן, עונה לשא

האם האחדות תימשך?

זה תלוי בכם!

בוקר אחד קמו חסידי חב"ד בארץ הקודש ונחשפו למבצע חדש של אחדות בקרב חסידי חב"ד. הרבה גבות הורמו, ספקנות, ציניות וחוסר אימון ליוו את התהליך בראשיתו. אולם כשעשרות מכתבי רבנים ומשפיעים, מכל קשת הדעות, הצטרפו לעניין, הדבר הפך לסוחף. מאות התוועדויות נערכו בכ"ז אדר בסימן של אחדות, ואחדות אמיתית • אחד האנשים שעמדו מאחורי הקלעים הוא הרב מרדכי גל, שליח הרבי ברמת גן. בראיון כנה, גלוי ואפילו נוקב, הוא עונה לשאלות "בית משיח" אך מניח בצד את כל הקושיות. הוא מאמין במבצע ומנסה להדביק את כולם אחריו • אחדות? מסתבר שיש דבר כזה...

ראיין מנחם זיגלבוים

מכירים את מילות הקסם, כאלה שנשמעות כמו אגדות רחוקות כמעט חלומיות? מסתבר, למרבה הצער, שהמילה "אחדות", ומושגים כמו "אהבת רעים" וכדומיהם, מתקרבים אל המחוזות ההם. אינני יודע אם בגלל שהם כל כך רחוקים (ואני לא בטוח בזה לגמרי) אבל ההתלהבות שבה התקבלה יוזמת אחדות חדשה בקרב אנ"ש חסידי חב"ד שיצאה לאחרונה לדרך, התקבלה כאילו אחדות היה קוד צופן של אגדה קסומה, כמו מהסיפורים.

המבצע, למען האמת, נחת על אנ"ש די בהפתעה. בוקר אחד קמו וראו מודעות צהובות מקצה לקצה, מעט מלל, והכותרת הראשית מסתכמת במילה אחת: "איכה?" אין ספק שקופירייטר טוב עמד מאחורי המודעה ועיצובה, אבל מסתבר שגם מאחורי הרעיון עצמו. משך ימים ארוכים אנשים לא ידעו מי האיש ואיזהו אשר עומד מאחורי הקמפיין. לקח זמן עד שנודע כי את הקמפיין מובילה קבוצה מאנ"ש מכל קצוות קשת הדעות, אך אחד המרכזיים שבהם הוא לא אחר מאשר הרב **מרדכי גל**, או כפי שהוא נקרא בפי כל הרב מוטי גל. גל, שליח הרבי מה"מ ומנהל בית חב"ד ברמת גן, מהשלוחים הוותיקים בארץ הקודש, איש מעש ורב פעלים שמתחבר בדמותו ובהווייתו לקשת רחבה של קהלים

פעולה זו היא תוצאה של טיכוס עצה של כמה חסידים, מתוך תקוה שמלמעלה יכוונו אותנו לצעדים נכונים. אולי נזכה שפעולה זו תהיה גם צעד אמיתי לאיחוי קרעים במשפחת אנ"ש ולהחזרת האמון שלנו בעצמנו, ובמילא דרך בטוחה להגברת כל הפעולות להבאת הגאולה.

בחב"ד. קשה לשייך אותו לקבוצה מוגדרת, למרות שהוא איש ידען וחכם בעל דעות ברורות (מתכון משופר להבעת דעות ומכאן הדרך קצרה להיות משויך ומתויג).

מי שמכיר את הרב גל ועוקב אחר פעילותו במשך השנים, ואני קצת, יודע כי את עיקר מאמציו הוא משקיע בפעילות עם ציבורים רחבים מחוץ לחב"ד. הוא מפעיל כיום שורה של יוזמות מפתיעות שאילו היו מתפרסמות בתוככי קהילת חב"ד, היו גורמות להתפעלות רבה, וזאת בלשון המעטה. אבל מסתבר שדוקא האיש שלמד תקשורת ויודע פרק או שניים בהלכות יחסי ציבור, מבין את כוחה של הפעילות השקטה.

- **אז מה קרה בעצם שלאחר שנים כה רבות של 'פעילות חוץ' חזרת לפעול בתוככי קהילות ליובאוויטש?**

"קשה לי לשים את האצבע מה גרם לי לשינוי, אבל חשתי בהתעוררות עצומה, כמו רוח גבית שמנשבת פתאום לעשות מעשה ולדחוף למבצע הזה של האחדות. אני יכול לספר לך שכמה פעמים בחיי חשתי ברוח זו, ובכל פעם כזאת עשיתי מעשים חריגים עבור עניינים של הרבי, ובכל פעם זכיתי לקבל עידודים ישירים מהרבי. כיום איננו זוכים לקבל את אותם עידודים ישירים וגלויים מהרבי כפי שהיה בעבר, אבל כשאני רואה את ההצלחה העצומה של המבצע, את ההתלהבות האדירה בקרב קהל אנ"ש – אין סימן גדול יותר מזה שזה הרצון של הרבי, וזה הדבר הכי חשוב לרבי: אחדות ואהבה, שינוס מתניים לפעול 'עשו כל אשר ביכלתכם' להביא את הגאולה מתוך אחדות דווקא, באהבה ובמסירות. זו הייתה התעוררות של ממש וכוחות אדירים להגשים את הרעיון; הרגשתי ממש דחיפה מהרבי לעניין, סוג של אתערותא דלעילא".

- **ובכל זאת, גם במימד המעשי שאתה יכול לזהות ולשים עליו את האצבע, מה פתאום החלטת לקחת את מבצע האחדות ו'להרים' אותו?**

תראה, זה שנים רבות שאני מלמד את שיחות ה'דבר מלכות'. עשרים שנה חלפו מאז שהרבי אמר את השיחות הללו, שיחות שכל כולם דחיפה להביא את הגאולה ואת משיח. עוד מעט ימלאו עשרים שנה לשיחה הידועה והמזעזעת של 'עשו כל אשר ביכלתכם', עשרים שנה! והתסכול הוא גדול ש'עשו כל שביכולתכם' לא פעל פעולתו. הבדלי ההשקפות, כביכול, הובילו לסוג של ניתוק רגשי בקרב ציבורים בליובאוויטש, עד למצבים של שנאה ודחיה רחמנא ליצלן.

חשבתי אפוא שמן הראוי לעשות תיקון של הדברים: מצד אחד, לשנס מתניים ולעשות כל שביכולתנו כדי להביא את משיח; אני באמת מאמין שכעת ישנה עת רצון. חז"ל משתמשים בביטוי "בן עשרים – למכור בנכסי אביו"; כלומר, קטן אינו רשאי למכור את נכסי אביו עד שיהא בן עשרים שנה. כעת, במלאת עשרים שנה לשיחה הידועה בפרט, ולתקופה המרוממת ההיא בכלל, אני מרגיש ש"הגיע הזמן למכור בכנסי אביו", הנכסים שקיבלנו מאבינו רוענו הרבי, צריך "למכור" אותם הלאה, לכלל הציבור. "נכסי אביו" גם משמש כביטוי של גילוי הדברים המכוסים והכמוסים, כל האוצרות שהרבי נתן לנו בשנים תנש"א ותשנ"ב. זה ה'הרגש' הפנימי-חסידי שלי.

כשהתבוננתי בדברים, הבנתי שצריך לשנס מותניים ו'למכור בנכסי אבינו', אלא שהדבר שמונע אותנו לעשות זאת, זו העובדה שנוצרו אצלנו שני מחנות, שתי שפות, כאשר מאז ג' בתמוז, נהייתה סוג של התחפרות, כל אחד בעמדות שלו, עד כדי כך שהמצב הפך להיות עובדה ברורה, מיתוג חב"ד הקלאסית לעומת מה שלא... (בכאב) העלו על המזבח את הדבר הכי עיקרי, את מבצע "אהבת ישראל".

חשבתי לעצמי שבראש ובראשונה צריך להתחיל לרפא את המקום הזה, לשנס מתניים ולמצוא את המכנה המשותף שכולם מסכימים עליו. האמנתי – ועדיין מאמין – שיש אפשרות לייצר מהלך שהוא כמעט מובן מאליו; יש סוג של געגוע של הנפש שיכול לכוון אותנו ל'עשו כל אשר ביכולתכם', הן אנשים הן נשים והן טף. ביודעי ומכרי קאמינא, ואין ספק שזה הרצון הפנימי של אנ"ש; זה הדופק הפנימי של חסיד – לראות את הנבואה של הרבי מתממשת והגאולה מתרקמת באופן ממשי. כל עוד שהרצון העליון הזה של הרבי לא קורה, איננו יכולים להמנע מלומר שהקולר לא תלוי בצווארנו.

אני מבקש להדגיש נקודה נוספת: יש לי חברים רבים בעלי השקפות מנוגדות, אך אני נתפס בעיניהם כאיש פרגמטי שאפשר לדבר איתו בכל זאת. ניהלתי שיחות עם אנשים רבים שאני קורא להם "הרוב הדומם", הרוב שחי את חייו ולא נמצא בתוך המחלוקת. דעותיהם באמת שונות, אבל ראיתי שכיום נוצרה בשלות ובגרות אחרי כל המאבקים במשך השנים; אנשים כן רוצים לעשות יחד דברים ולשלהב את הניצוץ הפנימי. בשיחות השונות שערכתי, עלו שורה של בעיות חינוכיות ואמוניות. חלק ניכר מהמסקנות הובילו לכך שהדברים נוצרו כיוון שלא היינו באחדות ובהתמסרות טוטאלית למה שברור ומוסכם על כולם שזה הרצון של הרבי, אך במקום להגשים את הרצון של הרבי, היינו עסוקים בהתחפרות שלא לעניין מי צודק ומי לא צודק. במקום לייצר אנרגיה שמריצה את המרכבה הזאת קדימה, אנחנו פשוט נתקענו. המחלוקת שיתקה אותנו.

כך עלה הרעיון לקרוא לכלל החסידים להקדיש את יום ז"ך אדר ראשון – יום שמזכיר לכל חסיד על רצוננו לראות את מלכנו ומעורר מחשבות על המצב בו אנו נמצאים –להתוועדויות בהם יזכרו בדברים שנאמרו באותה שיחה, יעשו חשבון נפש על הנהגתנו עד היום, ויטכסו עצה על הנהגתנו להבא, כיצד אנו באמת

משנים כיוון ומביאים משיח בפועל ממש.

יותר מאחדות סמלית

ואז בוקר אחד הגיעו המודעות הצהובות עם קריאת ה"איכה" המהדהדת. במודעות הופיע קטע השיחה של "עשו כל אשר ביכלתכם". הא ותו לא. בלי מילים ובלי שכנועים. רק שאלה בת מילה אחת, מזעזעת ונוקבת.

ברגע השני שאחרי הרגע הראשון של ההלם, הגבות הורמו, ספק בפליאה ספק בציניות. נו שוין, עוד יוזמת אחדות נאיבית, חלום תמים של מישהו עוד יותר תמים. האמת? אחרי כל כך הרבה שנים של התחפרות והתקבעות בעמדות, הספקנות הייתה במקומה, כמעט מתבקשת.

אבל הרב גל לא קורץ מחומרים של נאיביות. הוא כבר נערך לגל הבא של הפעילות. לצד אתר אינטרנט ופירסום מודעות בהיקף מרשים, התחיל להתגלגל השלב הבא, מפתיע לא פחות. בזה אחר זה החלו להתפרסם מכתבים של רבנים, רבני קהילות, משפיעים, אישים ובעלי השפעה בחב"ד, שבהם קראו להתאחד לקראת כ"ז באדר ראשון – היום בו מלאו עשרים שנה לאירוע הבריאותי הראשון, שמאז איננו שומעים את קולו הטהור של הרבי.

רשימת הרבנים שפירסמו מכתבים, הייתה מגוונת ומרשימה. מכל החוגים, מכל הקהילות ומכל העדות, ובעיקר: מכל קשת הדעות. הרבנים קראו לאנ"ש להתאחד ביום הזה בהתוועדויות רעים בכל אתר ואתר, ובמהלכן לעשות חשבון נפש וטיכוס עצה להבאת המשיח על יסוד דברי הרבי באותה שיחה "ולוואי שימצאו אחד שניים שלשה שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות . . שתהיה הגאולה האמיתית והשלימה".

הרעיון מתבסס על אמונה איתנה כי בלב כל חסיד בוער ניצוץ שמחכה לקריאה כזו. מתוך הבנה שאם הרבי נתן בנו את תקוותו ואמונו שאכן נקח אחריות ונביא גאולה אנו ראויים לאימון הזה. אנו מסוגלים להתעורר, להבין באמת מה רוצים מאתנו, ולהשלים סוף סוף את המשימה הזו.

"זכינו לכך שכלל רבני אנ"ש קראו להתעוררות זו פה אחד, ומאחורי הקלעים התרקם שיתוף פעולה נדיר בין צדדים שונים באנ"ש שנלהבו מהרעיון והסכימו לפעול בדרך זו למען מטרה משותפת", מסביר הרב גל בסיפוק.

• עם יד על הלב, הרב גל, האחדות הזאת שהתבטאה בהתוועדויות משותפות, יש בה משום ממשות?

"תופעה זו כשלעצמה כבר יש בה בשורה טובה עבור כולנו. יש בה כדי להוכיח שיש לכולנו מכנה משותף אמיתי, הרצון הכנה לראות כבר את אור פני מלך בחזרה, והרצון להיות כולנו יחד משפחה אחת. יש בעובדה זו כדי לעודד ולהפיח תקווה שהמפה החב"דית יכולה להראות אחרת, אם רק נשכיל לצעוד בדרך זו של הדגשת הנקודות הפנימיות והאמיתיות שלנו המשותפות לכולנו".

לאט לאט, התגובות הספקניות הפכו לפליאה רבתי, ותגובות הפליאה תורגמו להשתאות ולהנהוני ראש חיוביים. לא בבת אחת. חוסר האימון עדיין עמד באוויר, החשדנות הייתה קיימת, אבל העובדות בשטח שטפו את הציבור וקבעו מצב נתון. כעת רק נותר לראות כמה עולים על העגלה, העגלה של הרבי.

התוועדויות האחדות לא היו רק סמליות. לראות דמויות הנמצאות משני עברי המתרס האידיאולוגי מזה שנים רבות יושבות יחד ומתוועדות שעות ארוכות, היה משום חוויה מתקנת. לעתים, מי שהכיר את מה שזרם מתחת (ומעל) לפני הקרקע כל השנים, הבין שהישיבה המאוחדת היא ברכה עצומה בפני עצמה. זה לא עניין לרגשנות, אבל לא מעט הזילו דמעות.

"התקווה מתחזקת יותר לאחר שהדברים כבר יצאו לציבור ומכל הכיוונים כמעט הגיעו תגובות חמות

כשאני רואה את ההצלחה העצומה של המבצע, את ההתלהבות האדירה בקרב קהל אנ"ש - אין סימן גדול יותר מזה שזה הרצון של הרבי, וזה הדבר הכי חשוב לרבי: אחדות ואהבה, שינוס מתניים לפעול 'עשו כל אשר ביכלתכם' להביא את הגאולה מתוך אחדות דווקא, באהבה ובמסירות. הרגשתי ממש דחיפה מהרבי לעניין, סוג של אתערותא דלעילא".

ונלהבות שהוכיחו שפעולה זו נגעה בנקודה רגישה בלבבות רבים", אומר הרב מוטי גל. "היוזמה הגיעה כמים קרים לנפשות עייפות שמאסו במצב אליו נקלענו כבר שנים ארוכות. כמו ששיערתי, נוכחתי לראות כי אכן לב החסידים ער, ובמאות מקומות התקיימו התוועדויות בהתרגשות מיוחדת במטרה אחת: להתאחד ולטכס עצה מה לעשות וכיצד לעשות על מנת להביא את הגאולה בפועל".

חומות של ניכור - נשברו

בשיחה שלי עם הרב גל, אנחנו עוצרים לרגע ומתבוננים במבצע שנערך עד כה, בתפיסה שלו את הקהל, בביצוע המעולה, בשורה הארוכה של ההתוועדויות ובאלפי אנ"ש שהשתתפו בהן, אי אפשר שלא להשתאות. נשברו חומות של קרח וניכור בני עשרות שנים, פרויקט שדורש חודשים ארוכים של הכנה – הועבר לביצוע תוך זמן קצר, כמעט בלתי אפשרי. אוחדה שורה ארוכה של רבנים ומשפיעים, מכל קצוות קשת הדעות, כמעט ללא התנגדויות.

• אתה קוסם? איך עשית את זה?

את המבצע הזה לא אני ניהלתי – אומר הרב גל, ולא מתוך ענווה וצניעות מזויפת – אלא הרבי. מאלף ועד תיו. על כל צעד ושעל. אני יכול להעיד בפניך בכנות, שכשפתחתי פתח כפתחו של מחט, מיד נפתח בפניי עולם שלם. ראיתי זאת בכל צעד ושעל – החל מהאופן בו התגלגלה היוזמה, דרך ההתלהבות שאחזה במשפיעים והרבנים ללא יוצא מן הכלל. צפיתי מראש להתנגדויות גורפות וחשדנויות, 'רחרוחים' מי מסתתר מאחורי, אך גיליתי שהלבבות של המשפיעים, הרבנים ושל חסידי חב"ד בכל אתר ואתר, הם לבבות פתוחים וערים. המבצע הזה הגיע לנשמות כמים קרים על נפש עייפה.

• כשאתה מדבר על היד של הרבי שניהלה את זה, אתה יכול לפרט יותר?

כמו שאמרתי, בכל תחום, גם המימון למבצע הזה, גם הפלקטים, גם הגרפיקאי שהתלהב ונתן את עצמו, גם הרבנים שלא דיברו זה עם זה שנים ופתאום הם יושבים בהתוועדויות מדהימות או שהם נסעו אחד לשני לשבת ביחד. אנשים הרגישו שעצם הפניה הזאת, שמישהו יכול לפנות אליהם בשפתם, מפיחה בהם רוח חיים. התחושה של האחדות והחמימות החסידית, התקווה שזה עורר באנשים – הייתה עצומה, בלתי נתפסת. כאילו הדלקת גפרור קטן והאש אחזה במהירות מדהימה.

• אתה מדבר כל הזמן על תקווה שזה עורר באנשים, תקווה לְמַה?

חב"ד, מזווית ההסתכלות שלי, היא חוד החנית של עם ישראל, היא תנועת הגאולה. כל אחד מאתנו הוא חייל של המלך, והמשפיעים והרבנים הנם חיילי המלך וקציניו. המלך מבזבז כל אוצרותיו ונותן לאנשי החיל על ידי פקידי החיל.

ברור לכל חסיד חב"ד שהוטלה על כתפנו משימה אדירה לסיים את הגלות. בשנים האחרונות, לצערי הרב, אני שומע לא פעם מאנשים מ'בחוץ' שאומרים "הפכתם ללא רלוונטיים". הדרך היחידה לביטוים חיוביים על חב"ד, קשורה בדרך כלל על מפגשים עם חב"ד בחו"ל, שם יש הערכה בגלל סיבות אלו ואחרות, אך לא מעבר לכך. האם באמת ליובאוויטש, התנועה הדומיננטית והעוצמתית יותר בעולם היהודי מכל בחינה שהיא, הפכה ל"לא רלוונטית" חס ושלום? אנחנו שיש לנו רבי כזה, שיש לנו תורת חסידות שיכולה להזרים דם חדש בנשמות האבודות של דורנו, שיש לנו תורה כל כך עשירה ועצומה, איננו רלוונטיים עוד?!

עובדה היא שהשליחות שהועמסה על כתפנו לא באה לידי בטוי; אין ניכרת השפעתנו בקרב בני הנוער או בקרב האינטלקטואלים, וגם לא בקרב חתך-הרוב של עם ישראל. איננו מורגשים שם. חסידות לא נלמדת, האקדמיה לא מדברת חב"ד, הרעיון המשיחי שהרבי הוביל, לא רק שהוא אינו הנושא המרכזי, אלא אפילו לא הפך לנושא מדובר.

חשבתי שזה קל. יכול להיות שהיה צריך את פרק הזמן הזה, של הבגרות הזאת, של סוג הרגיעה מהלוחמה מי צודק ומי לא, מי משיחיסט, מי סובר א' ומי סובר ב', והאם יש חלקי דעות.

חב"דניק זה חייל של הרבי, שליח של הרבי. כל שליח וכל בית חב"ד מבין את רצון הרבי, את מהלך השיחות של הרבי ומאמריו, והגיע הזמן להפנים, להרגיש ולפעול בהתאם. אך בנקודה הזאת יש נתק. אולם זה אכן התפקיד שלנו, של המשפיעים, של הרבנים, החיילים והקצינים של הרבי, להתגבר על כל המסכים האלה ולפעול – לפעול באופן נכון ובריא, שהכול יהיה באופן של חיות תוססת. זו התקווה שכולם רוצים בה וכולם שיוועו אליה במשך השנים.

• אנחנו יושבים כאן ברמת גן ומשוחחים על כל אנ"ש וקהילות חב"ד ברחבי הארץ. האם באמת אתה חושב שיש מחלוקת בחב"ד או רק חילוקי דעות שהם לגיטימיים? הרי בינינו, כמעט כולם מתפללים באותו בית כנסת, לומדים באותם מוסדות, תורמים לאותן מטרות פחות או יותר.

יש אכן חילוקי דעות חריפים כלפי המטרה של 'עשו כל שביכולתכם', אבל מאידך גיסא, יש מכנה משותף מספיק חזק כדי לתרגם אותו לפעולה. כי בפועל הדרישה מאתנו להביא את משיח התקבע בסוג של קפאון, כל אחד עושה את שלו אך לא ביחד. כל הרעיון של הרבי היא האחדות בעשיה וכך יהווה הדבר כוח אדיר, וכשעושים ביחד, יש פה הכפלת כוח שלא בערך.

כשמדברים על מחלוקת, יש עוד חסרון, שחילוקי הדעות האמורים בענייני משיח, מתלבשים על עמדות פוליטיות או עמדות עסקניות. כך קורה מצב שבאופן טבעי, אם מישהו אומר א', השני אומר את ההיפך. ברגע שמישהו מנכס לעצמו עמדה אחת, השני יקח לעצמו עמדה הפוכה גם מבלי לבדוק אותה ביסודיות האם הוא אכן מאמין בה עד הסוף. המאבק הלא רלוונטי הזה מביא לידי סוג של שכחה ואובדן אנרגיה. במקום להשביח את הפעולות, עסוקים בלנטרל זה את זה, כולנו משלמים עדיין מחיר עצום.

• מה הרעיון של ההתוועדויות?

ראשית, לקחנו תאריך רגשי כמו כ"ז אדר. זה היום בו אירע המאורע הבריאותי הראשון והשני של הרבי, והוא פונה לרגש של חסיד. הרעיון השני שטמון בהתוועדויות אלו, שההרגשה שהדבר נעשה בו זמנית בכל הארץ, בעידוד של ראשי העדה, רבנים

ומשפיעים. הדבר הזה יצר סוג של מומנטום, שכל אחד מעודד את השני. ואכן נוצרה תחושה של התעוררות, אחדות. קיבלנו מהשטח מאות תגובות של אנשים שהדבר פתח להם פתח, והזכיר להם מקום מאוד חם, פנימי ומואר שכבר מזמן לא נגעו במקום בו.

בסופו של דבר, חסידים הם יראי שמים, ומחלוקת זה לא דבר פשוט. מי רוצה מחלוקת? כולם יודעים מה נזקי המחלוקת. כשמישהו בא ואמר 'אפשר לדבר', 'אפשר להתאחד', 'אפשר להתגבר על כל חילוקי הדעות ולהתמסר באמת לעשייה של הרבי', ההתלהבות וההתרגשות היו גדולים. אנשים הראו רצון ונכונות, הורידו את ה'שפיצים' בדמות תארים מרגיזים, וזה היה פתח ראשוני מצויין לשבת ביחד.

שורת התוועדויות אלו הינן תוצאה של טיכוס עצה של כמה חסידים, מתוך תקוה שמלמעלה יכוונו אותנו לצעדים נכונים. אולי נזכה שפעולה זו תהיה גם צעד אמיתי לאיחוי קרעים במשפחת אנ"ש ולהחזרת האמון שלנו בעצמנו, ובמילא דרך בטוחה להגברת כל הפעולות להבאת הגאולה. הלוואי שרעיון זה ישמש השראה וחומר למחשבה לחסידים נוספים, יוליד פעולות נוספות ומוצלחות שיחלצו אותנו מהבוץ אליו נקלענו, ויעמידו אותנו בקרן אורה.

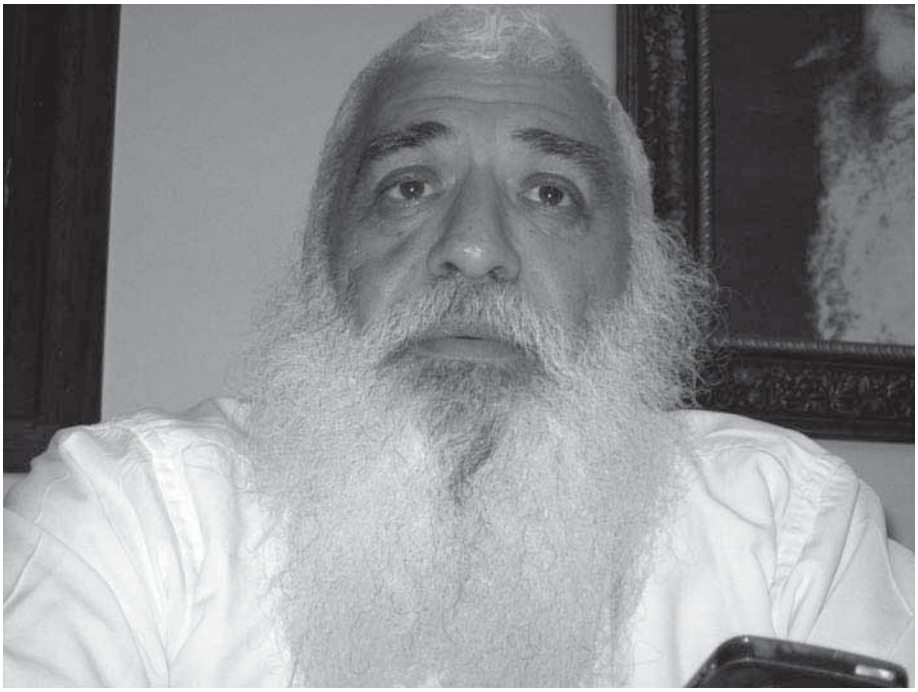

בסופו של דבר, חסידים הם יראי שמים, ומחלוקת זה לא דבר פשוט. מי רוצה מחלוקת? כולם יודעים מה נזקי המחלוקת. כשמישהו בא ואמר 'אפשר לדבר', 'אפשר להתאחד', 'אפשר להתגבר על כל חילוקי הדעות ולהתמסר באמת לעשייה של הרבי', ההתלהבות וההתרגשות היו גדולים. אנשים הראו רצון ונכונות, הורידו את ה'שפיצים' בדמות תארים מרגיזים, וזה היה פתח ראשוני מצויין לשבת ביחד

מה הלאה?

- **אתה יכול לשתף אותי משהו בתחושה האישית שלך לגבי המבצע?**

הופתעתי. למרות אזהרותיהם של אנשים מאוד חכמים, אנשים שמכירים את המטריה החב"דית מכל מיני כיוונים, אנשים שניסו להניא אותי כי הם ביקשו לעשות אותי פיקח ולהזהיר אותי שאני 'הולך בשדה מוקשים', 'חבל על הזמן', וזה סוג של 'חיטוט בפצעים ישנים' 'זה חסר סיכוי' – אני חייב לומר, לא רק שגיליתי בחב"ד אנשים נפלאים, לא רק שגיליתי שגם המשפיעים והרבנים נענו בהתלהבות למרות חילוקי דעות וכו', הרי שלכולם יש לב אחד לרבי. גם אם לפעמים אתה שומע מישהו שמתנגד או מקטרג, או מחריף את היחס ומחפש את הדם והאש, הרי זה סוג של קליפה ויצר הרע, אך הוא לא רלוונטי לרצון האמיתי של כל חב"דניק לראות את מלכנו, ועדיף יום אחד קודם.

בעז"ה בקרוב יהיו הצעות נוספות במטרה לתת משמעות מעשית להתעוררות זו, להתאחד להביא את הגאולה, כי ישנם כל כך הרבה נושאים שאפשר להתאחד סביבם ולעקוף את חילוקי הדעות.

לאור מה שראיתי בעיניי ושמעתי לאחר ההתוועדויות, שום דבר לא ירתיע אותי לגבי המשך המבצע. במבצע הזה אני מרגיש שהרבי מנהל את העניינים. נקודה.

מה היית מבקש מציבור הקוראים, לסיום?

אני יודע שהמבצע הזה – שאינו חד פעמי, אלא 'מתגלגל' ומתמשך – הוא קדוש ונעלה, וכמו תמיד יקומו ויצוצו לו קטרוגים. אני פונה מכאן אל רוב אנ"ש חסידי חב"ד, כפי שקראתי להם קודם "הרוב הדומם", אלו שבאמת רוצים אחדות, רוצים אהבה, מאמינים שחסידים הם משפחה אחת ולא במליצה – השמיעו את קולכם!

בוודאי תשמעו או תפגשו בתגובות נגד; במצב שכזה, השפיעו בהבעת עמדה, בחיזוק הנושא. ברי לי שאתם, רוב חסידי חב"ד, סולדים מהמחלוקת ומבקשים באמת אחדות (ואין זה סותר להשקפות שונות שיכולות להיות בנושאי משיח ובנושאים אחרים).

"ברכנו אבינו" מגיע דווקא כאשר "כולנו כאחד" ומי לא רוצה ברכה בביתו, בפרנסתו ובחינוך ילדיו? מי לא רוצה לראות את האחווה והאהבה שוררים בין ילדיו ובקרב משפחתו? השפיעו אפוא כדי לקדם את עניין האחדות עד שישטוף את כולנו, והדבר בוודאי, בלי שום ספק, יגרום נחת רוח רבה לרבי.

דירה - לעליון ביותר - בתחתונים דווקא

בדרך כלל, לפני ששליח יוצא לשליחות, בהיותו עדיין "תמים" בישיבה, מצטיירת עבודת השליחות בעיניו כעבודה רוחנית כדוגמת שיעורי תורה נשגבים, הרצאות מרתקות לקהל רב ומגוון. ואכן, יש בעבודת השליחות גם עניינים שכאלה, אולם לצד כל אלו, יש הזדמנויות רבות של עבודה "שחורה", אחרת, אף היא בגדר עבודת קודש.

מאת הרב יעקב שמולביץ
מנהל בית חב"ד בית שאן

מי שלא מכיר מקרוב את עבודת השליחות בבתי חב"ד, לא יכול להעלות על דעתו באלו עניינים נחותים ושפלים צריך להתעסק שליח הרבי שזה עתה יצא מכותלי 'תומכי תמימים'. אבל לבסוף מתברר שלפעמים, דווקא שם ב"תחתון ביותר" מתגלה ה"עליון ביותר – דרגת ה"שמיני".

במאמרי חסידות עמוקים ומנומקים (מכל רבותינו נשיאינו לדורותיהם) מוסבר באריכות מהי דרגת "שמיני". בליקוטי שיחות ענייני גאולה ומשיח, מדגיש הרבי ששם הפרשה "שמיני" מלמד אותנו שלא מדובר כאן רק על יום השמיני (למילואים), אלא על דרגה גבוהה ביותר של השראת השכינה, השורה ומתגלה דווקא בתוך העשייה היום יומית של כל אחד ואחת מעם ישראל, ובלבד שהוא יודע לעשות מביתו ומכל ענייניו, משכן ומקדש להשראת השכינה.

כמעט כל שליח שתבקשו ממנו, יוכל לספר לכם על ההלם הראשוני שהוא קיבל כשהתגלה לו לאלו רמות נמוכות של "עולם הזה התחתון, שאין תחתון למטה הימינו" הוא צריך לרדת. בדרך כלל, לפני ששליח יוצא לשליחות, בהיותו עדיין "תמים" בישיבה, מצטיירת עבודת השליחות בעיניו כעבודה רוחנית כדוגמת שיעורי תורה נשגבים, הרצאות מרתקות לקהל רב ומגוון. ואכן, יש בעבודת השליחות גם עניינים שכאלה, אולם לצד כל אלו, יש הזדמנויות רבות של עבודה "שחורה", אחרת, אף היא בגדר עבודת קודש.

גם כותב השורות, מוצא את עצמו מופתע כל פעם מחדש, כשמתגלה שוב הצורך להתמודד עם עניינים "תחתונים ביותר". כמו במקרים של עזרה בשלום בית בין בני זוג שמטיחים דברים קשים זה בזו, ופתאום מתגלה באלו שטויות אנשים שקועים. או במקרים של עבריינות, אלימות, ודברים שאין להאריך בהם בעיתון חסידי.

להלן סיפור אחד לדוגמה, עם מה השלוחים מתמודדים לפעמים.

מאורת פשע מול בית חב"ד

הרב **בני נחום**, שליח הרבי בעיר שלומי הצפונית, קיבל את ההלם הראשוני שלו שנים אחדות לאחר התחלת השליחות. באותה תקופה התגוררו בשלומי טיפוסים מפוקפקים רבים. ידי השוטרים היו מלאות עבודה בחיפוש אחר סוחרי סמים ובמניעת פשע ואלימות בין העבריינים. יודעי דבר כינו את המושבה שלומי בכינוי חיבה "טקסס" וזאת בשל חילופי היריות שהיו נשמעות לעתים בין קבוצות הפשע.

הרב בני נחום ידע את כל זה אך לא נרתע מלצאת לשליחות למקום שכזה. נהפוך הוא. הרב נחום שהוא איש אשכולות, מצד אחד בקי מופלג במאמרי חסידות ובצפונות הקבלה, ומצד שני יודע – כשצריך – לדבר אל העבריין, בשפה תקיפה ומובנת היטב, ראה במקום את אתגר ושליחות חייו, והתוצאות מדברות בעד עצמן.

אולם גם הרב נחום עצמו הופתע עד עמקי נשמתו, כשהתברר לו בבוקר בהיר אחד, כי בדיוק מול הבית שלו נפתחה תחנה לממכר חומרים מסוכנים. מתברר כי המבנה הנטוש הממוקם בדיוק מול בית חב"ד, מצא חן בעיניו של סוחר סמים ידוע בעיר, הוא פשוט הגיע למקום, השתלט על

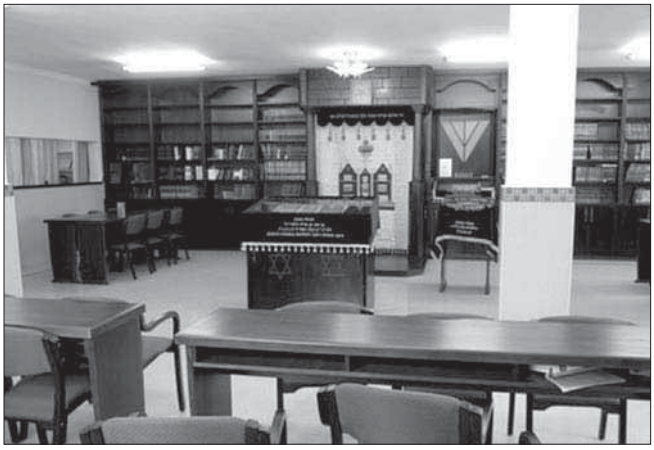

קומפלקס מוסדות חב"ד שלומי

הבית, עשה כמה שיפוצים נדרשים, כמו פתיחת חלון מרובע בחזית הבית הפונה לרחוב (ולבית חב"ד...) וכך הבחין הרב נחום ב"תנועה ערה" ליד החלון. בשעות החשכה נראו הטיפוסים המפוקפקים מגיעים אל מול "החלון", משלשלים פנימה סכומי כסף ומקבלים בתמורה את מנות החומר שהזמינו.

עד מהרה, הצטרפו לשכונה גם בלשי המשטרה. ביום ובלילה נערכו תצפיות, סמויות וגלויות, מול הבית עם החלון במטרה לצבור עדויות ברורות על סחר בסמים. "בעל הבית" לא אהב את התצפיות הללו, ולכן החליט על בניית חומה גבוהה סביב הבית. בוקר בהיר אחד הגיעו שני ידידים קרובים של בעל הבית, והחלו בבניית החומה במרץ רב. לא הפריעה להם העובדה שאין רשיון בניה מהעירייה, החברים הללו אינם זקוקים לרשיון... תוך יומיים החומה עמדה לתפארת, והמתחם כולו שכבר מזמן היה ליעד מודיעיני, הפך ליעד מבוצר.

למחרת בבוקר התקשרה לבית חב"ד אחת ממשתתפות השיעורים, ובקשה לדבר עם הרב נחום. "אתה יודע שבעלי שוטר" פתחה הגברת, "וכעת בעלי צריך לדבר אתך". הרב נחום הכיר היטב את השוטר והזמין אותו לשיחה. לקוראינו נגלה שמדובר בשוטר מסור ביותר לתפקידו, אולי מסור מידי. למרבה הצער, השוטר יושב כעת במאסר בגלל מלחמה בלתי פוסקת בעבריינים בצפון, דבר שנגרר למלחמה כוללת והנחת מטעני חבלה.. משני הצדדים.

השוטר הגיע לשיחה בארבע עיניים והסביר לרב (את הידוע לו מזמן) שמול הבית שלו יש יעד מודיעיני מבוצר, ובגלל החומה אין לשוטרים אפשרות לתצפת על הבית מהרחוב, ולכן הוא מבקש את רשות הרב לתצפת מהקומה השניה ומגג הבית של בית הרב – בית חב"ד. השוטרים אכן הגיעו, ערכו תצפיות, אספו מידע וצילומים בכמות מספיקה, הודו לרב מכל הלב והלכו לדרכם.

צו הריסה, מכות רצח, ומאסר בצהרי היום

חלפו מספר ימים, ובבוקר אחד הבחין הרב נחום בתנועה ערה מול בית חב"ד. הגיעו ניידות משטרה יחד נציג העיריה ובידו צו הריסה. גם טרקטורים של העירייה מלווים בשוטרים רבים, אנשי יס"מ וכולם נערכים להריסת מרכז הסמים.

מיודעינו בעל הבית יצא אל השוטרים והודיע שהוא וחבריו ימנעו בגופם את הריסת הבית. הרב נחום מזדעזע עד היום כשהוא נזכר בעוצמה של חילופי המכות שהיו שם. "שמעתי את האגרופים ממרחק 30 מטר", מספר הרב. "אסור להתחיל עם היס"מ" מנדב הרב מידע חשוב שהעבריין עוד לא ידע אז. לא הועילו גם הצרחות של אשת בעל הבית וכמה "חברים" שניסו לעזור; הטרקטורים הרסו את החומה, את החלון הידוע, ובעל הבית נלקח למעצר.

למרבה הפלא, חלפו ימים אחדים ובעל הבית חזר לטירה. כנראה שבעזרת "מידע סודי" שהיה לו, הוא הצליח להעלים ראיות ברגעים שלפני כניסת השוטרים לבית, והם לא מצאו שום ממצאים מפלילים. הם נאלצו אפוא לשחרר את האיש מחוסר ראיות.

כשהעבריין חזר וראה את הנזקים שחוללו אנשי החוק לביתו היפה, כעס מאוד. היעד המרכזי לחיצי כעסו היה ראש המועצה של שלומי, שכן הוא זה שנתן את צו ההריסה. תוך שעתיים הכינו קבוצת העבריינים שלט ענק ממדים ובו קללות גסות באותיות ענקיות נגד ראש המועצה. הם תלו את השלט החדש על החומה ההרוסה, מול בית חב"ד, מול הרחוב הראשי, מול בית הכנסת "צעירים" הממוקם שם, ומול 550 תלמידי בית הספר הסמוך שעוברים שם מידי יום ביומו.

"באותם ימים" מספר השליח הרב בני נחום, "התפללתי בדרך כלל בבית כנסת "צעירים", אבל בדיוק באותו שבוע בו תלו את השלט, התפללתי בבית כנסת אחר, כך שלא ראיתי את השלט לא ביום חמישי, לא ביום שישי ולא בשבת בבוקר. רק כשהלכתי לתפילת מנחה של שבת, פתאום קלטו עיני את השלט המגושם. לא האמנתי למראה עיני. היה שם שילוב מכוער של מילים גסות עם ציור מגעיל שהנפש היפה סולדת ממנו. נתקפתי רוח קנאות של קדושה, והיה ברור לי שלא יתכן בשום אופן שהשלט הזה יעמוד מול בית הכנסת, בית הספר, בית חב"ד ומשפחתי עם ילדי הקטנים, אפילו לא עוד רגע אחד".

לנגד עיניהם המשתאות של ציבור המתפללים, עלה הרב נחום בכבודו ובעצמו על החומה ההרוסה, וביד רמה

לנגד עיניהם המשתאות של ציבור המתפללים, עלה הרב נחום בכבודו ובעצמו על החומה ההרוסה, וביד רמה תלש את השלט הענק והפילו לתוך המתחם ההרוס. נפילת השלט גרמה רעש גדול שנשמע היטב בכל הסביבה. היה ברור שהרעש הזה יהיה הרעש שלפני הסערה. המתפללים בקשו מהרב להיכנס מהר לתפילה לפני שהעבריינים יגיעו לפעול תגובה. ואכן, מיד עם סיום תפילת מנחה נכנסו שני בריונים לתוך בית הכנסת, ואחד מהם שאג את השאלה הצפויה, "מי הוריד את השלט?"

תלש את השלט הענק והפילו לתוך המתחם ההרוס. נפילת השלט גרמה רעש גדול שנשמע היטב בכל הסביבה. היה ברור שהרעש הזה יהיה הרעש שלפני הסערה. המתפללים בקשו מהרב להיכנס מהר לתפילה לפני שהעבריינים יגיעו לפעול תגובה.

ואכן, מיד עם סיום תפילת מנחה נכנסו שני בריונים לתוך בית הכנסת, ואחד מהם שאג את השאלה הצפויה, "מי הוריד את השלט?" הרב נחום שעדיין היה אחוז רוח קנאות ושליחות מצווה, נעמד מול השניים ואמר להם "אני הורדתי את השלט, ושלא תעיזו להחזיר אותו! אפילו אם יתהפך העולם! השלט הזה לא יעמוד כאן מול המתפללים ואף לא מול תלמידי בית הספר! אם אתם רוצים, תתלו אותו בתוך הבית מול העיניים שלכם, לא כאן מול הרחוב!"

הרב נחום חוזר בזכרונו לאותן שעות, כאילו חווה מחדש את הסיפור. הוא ידע כי עליו להראות שאינו פוחד מהם, ולכן יצא אתם ביחד מבית הכנסת, ליווה אותם אל תוך מתחם הפשע כדי "לוודא" שלא תולים שוב את השלט.

בעודם צועדים אל מחוץ לבית הכנסת, נעצרו שני העבריינים והודיעו לרב נחום בשפה מרומזת אך חד משמעית, "תדע לך שאתה משחק באש". הרב נחום השיב להם מיניה וביה, "אתם משחקים באש! השכינה היא אש אוכלה, ותיזהרו שלא לתלות שוב את השלט הזה מול בית הכנסת ובית חב"ד".

בין כה וכה, השליח ושני העבריינים נכנסו למאורת הפשע, כשכל המתפללים מלווים אותם במבטיהם ובמשאלת לב עמוקה שהרב יצא משם בשלום. בתוך הבית התפתחה שיחה גלויה בין השליח לעבריינים. אלו האחרונים הציגו לשליח את ההרס שזרעה יד החוק והמשטרה, וציפו מהשליח למעט הבנה לתליית השלט הזועם. השליח הביט סביב סביב, ולפתע אמר להם, "אתם יודעים למה כל זה קרה לכם? בגלל שאין כאן מזוזות!"

ברגע שהעבריינים הבינו שזה בגלל המזוזות, מיד שאלו "אז באמת למה אתה לא מביא לנו מזוזות?" לשאלה הזו כבר ציפה השליח, והוא הבטיח להביא מחר בבוקר מזוזות חדשות. וכך בתחושה ידידותית והסכמה יצא השליח מהבית המסוכן וחזר לבית הכנסת. המתפללים הדואגים קיבלו אותו בתרועות שמחה כמו שמקבלים גיבור שיצא בשלום מגוב האריות.

לאחר תפילת ערבית חזר הביתה.

בבית שאלה אותו רעייתו לפשר הצעקות שהיו קודם מכיוון בית הכנסת. הוא סיפר לה דברים כהווייתם. היא חשה שהמצב לא פשוט וצריך לבקש ברכה מהרבי. היא כתבה לרבי מכתב אותו הניחה בכרך של אגרות קודש, ולתדהמתה קיבלה מענה מהרבי בדיוק באותו עניין, ביאור והוראה של הרבי מסיפור הגמרא על רבי מאיר שהיו בשכנותו בריונים מסוכנים, והוא התפלל שהם ימותו עד שברוריה אשתו למדה אותו להתפלל שיחזרו בתשובה.

אחרי מכתב כזה המכיל ברכה ונתינת כח, חזר הרב נחום עם שתים-עשרה מזוזות לדירת השכנים, ומאז נוצרה ידידות מופלאה בין הרב למשפחה ולחברים, דבר שגרם עם השנים לחזרה בתשובה של כל "המושפעים" של הבית עם החלון. בעל הבית קנה תפילין והתחיל להניחן יום יום. אמנם הוא המשיך (זמנית) במכירת סמים, בהמשך גם נתפס וישב בתפיסה כמה שנים, אבל כשהשתחרר, הוא היה אדם אחר. הוא חידש את הידידות עם הרב נחום, וכיום הוא שותף בתרומות לבית חב"ד, ילדיו מבקרים במסיבות השבת של בית חב"ד, המשפחה כולה התקרבה לטהרה ולקיום מצוות. הם עזבו את העיסוק בפשע, פתחו מכולת קטנה, ואפילו המשטרה מודה שהבית הידוע כבר לא נחשב ייעד משטרתי.

הרב נחום מדגיש, עם סיום הסיפור, שבזכות השפעת המצוות והחסידות, השתנה לטובה המצב של כל העיר. כיום אין אפילו צרכן סמים אחד בכל שלומי. העיר נקיה ומטופחת, רבים מבעלי התשובה בעיר, הם מאותם חבורת עבריינים שהיו מעורבים בסיפור. "טקסס" של פעם היא היום עיר מלאה בשיעורי תורה, בתי מדרש, ומאות מקורבים לרבי ולבית חב"ד.

ב"ה

דירות סטודיו מפוארות להשכרה על בסיס יומי או שבועי

✓ דירה בבניה חדשה ✓ חדרים יפים ורחבים ✓ מטבח מלא עם כל הציוד

✓ 5 דק' הליכה מ 770 ✓ שרות מלא ✓ חניה לרכב ✓ אופציה מיוחדת לקבוצות

לפרטים: 17183635084

תניא קדישא

לימוד מעמיק ומקיאם

המעיינות מגיעים חוצה

1000 שיעורי תניא

אלפי נשמות זועקות בקול שאינו נשמע- צמאות למי הדעת

בכוחך וביכולתך להפעיל במקומך שיעור שבועי בתניא, אשר ירווה את הנשמות הצמאות

המעוניינים לייסד שיעורי תניא בקיבוצים יבנו אלינו

077-4080770 או 054-3952770

אחדות ישראל בהפצת המעיינות (ע"ר) מחלקת שיעורי תניא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

80 בית הערבה
70 מגידו
60 ראש צורים
50 שובה
40 קצרין
30 אלומות
20 סעד
10 בית רימון
9 גלאון
8 הרצליה
7 עפולה עילית
6 באר שבע
5 בת ים
4 קרית יובל
3 גבעת רגבים
2

שבת שבע ברכות?
שבת בר מצווה?
שבת יום הולדת
לסבא וסבתא?

אירוח בשבתות

במקום מרווח ומוקף מדשאות

עד 80 איש במחיר חסר תקדים

בכפר חב"ד

למידע והזמנות: 03-9600018

ישיבה קטנה חסידי חב"ד ליובאוויטש – נצרת עילית

שע"י מוסדות חסדי מנחם (ע"ר)

הודעה משמחת

להורי התלמידים העולים לישיבה קטנה

לכל המעוניינים להתקבל לישיבתנו,
הננו להודיע כי ההרשמה לשנה"ל ה'תשע"ב
תסגר בתאריך כ"א אדר ב' תשע"א

לציין, כי הישיבה מיועדת לתלמידים טובים
המעוניינים ללמוד בשקידה והתמדה נגלה וחסידות,
ולספוג את אווירת תומכי תמימים מתוך התקשרות איתנה
לרבי מלך המשיח,
הכל מתוך יחס אישי ומסור.

להרשמה: טל' – 077-9319597
בין השעות 14:00 16:00 (ניתן להשאיר הודעה)
לפרטים נוספים - 054-7725033 בין השעות: 19:30 21:30

בברכה
הנהלת הישיבה

עבודה מתוכננת מצליחה יותר

אתה

יכול ורוצה

- לבצע דברים גדולים
- לבנות מוסד וזקוק לתכנון וארגון
- יש לך יכולות שצריכות להתממש

פנה אלינו!

בעז"ה נסייע לממש את היכולות, לתכנן ולארגן.

שמרי'הו הראל - 054.3952.770

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כִּי הָיָה חֵלֶק בְּנֵי יְהוּדָה רַב מֵהֶם

לאחר שנים ארוכות בהן עבר גלגולים רבים, החל הרב יאיר בורשטיין לפעול ביישוב 'בני יהודה', הסמוך לישוב בו גדל והתבגר, ובכך חש שסגר מעגל בחייו. לצד עבודתו השוטפת, הוא פועל לקירוב תושבי בני יהודה ליהדות ולחסידות, כשהוא רואה סייעתא דשמיא בכל צעד ושעל. הוא רק צריך להניח את היד והדברים נעים מאליהם... • כתבה שנייה הסוקרת את הפעילות במושבים ובקיבוצים הרחוקים

מאת נתן אברהם

בכתבה השנייה המסקרת את הפעילות במושבים ובקיבוצים רחוקים, אנו מגיעים למושב 'בני יהודה' הממוקם בדרום רמת הגולן. במושב שמרבית תושביו אינם שומרי תורה ומצוות, יש בית כנסת אחד, אך כפי שמעיד השליח הרב **יאיר בורשטיין** מצפת, מצויים בו אנשים צמאים לשמוע ולהפנים. זה ארבע שנים שהוא פועל במושב זה אליו הגיע לאחר התקרבותו לדרך התורה ומצוות בסגירת מעגל מופלאה.

כיום נוכחותו של הרבי מורגשת היטב במושב הקסום, אם במסגרת שיעור קבוע בתניא, אם במסגרת ההתוועדויות, ביקורי בית ופעילות ענפה עם הטף.

הרב בורשטיין נולד במרכז הארץ אך את שנות בגרותו העביר במושב נאות גולן' הסמוך ל'בני יהודה'. בבית הוריו לא חונך על ערכי המסורת; בורות גדולה אפיינה את ידיעותיו ביהדות. את הפעם הראשונה בה הניח תפילין הוא זוכר היטב. היה זה בעת שירותו הצבאי בבסיס הנדסה של פיקוד צפון. "בר המצווה שלי הייתה אירוע נחמד בו למדתי את טעמי המקרא, עליתי באחת השבתות לתורה, בלי תפילין כמובן, אחרי שהאירוע בבית-הכנסת הסתיים והשליכו עלי כמות אדירה של סוכריות, נסענו יחד כל בני המשפחה למסעדה על חוף הים בהרצליה".

בכדי שיהודים אחרים לא יגיעו לרמת הבורות וחוסר הידע שבה הוא היה שרוי, קיבל על עצמו הרב בורשטיין להפיץ יהדות במושב 'בני יהודה'. בבוקר הוא משמש כמורה מקצועי בבית ספר חב"ד בצפת ובשעות הפנאי אורגניסט באירועים. אחר הצהריים ובימים הקבועים הוא מתמסר עם כמה אברכים נוספים אל תושבי 'בני יהודה'. המרחק הגדול מצפת, כשעה ויותר, לא מפריע לו להקפיד על פעילות רציפה שכבר מוציאה פירות. במושב מתגוררות כמה משפחות שמושגים ביהדות ומנהגי חב"ד נהירים להן.

פעילות מתגלגלת

אנו מבקשים לשמוע מהרב בורשטיין על ימי הבראשית, והוא מודה שהייתה זו פעילות שהתגלגלה. "בתחילה הושם דגש על התוועדויות ביומי דפגרא כמו י"ט כסלו, יו"ד שבט, י"א בניסן וח"י באלול. בבית הכנסת של הישוב כבר הכירו אותי. לאחר קבלת אישור הגבאים, הייתי מפרסם מודעות, מרים טלפונים לכמה מהמשפחות, מביא משפיע מצפת, מעט 'פארבייסען' ויוזם התוועדות. מצאתי בבני יהודה קבוצה של יהודים חמים לאידישקייט, בעלי תשובה צעירים או כאלה שביקשו להתקרב ולא היה מי שיכוון אותם.

"הפעילות הפכה להיות מאסיבית לפני כשנתיים. להתוועדות ח"י באלול

בית הכנסת ביישוב בני יהודה

הבאתי למושב את המשפיע הרב אשר גרשוביץ. דבריו השפיעו רבות על האנשים; אנשים התחברו למסרים שלו וכל אחד יצא משם עם החלטה טובה של התחזקות בנושא של תורת החסידות. באותה התוועדות לקחתי גם אני על עצמי החלטה טובה. זה כבר זמן רב שרציתי לייסד במושב שיעור בספר התניא, אך העניין נדחה משבוע לשבוע. זה היה כרוך בלוגיסטיקה לא קלה, גיוס כספים, התארגנות קבועה וכו'.

"החלטתי לקפוץ למים, ומאז ועד היום השיעור מתקיים מדי שבוע. בשבוע שאחרי ההתוועדות פרסמתי מודעה בבית הכנסת 'היכל לוי יצחק' בו ביקשתי ממי שיכול למסור שיעור להצטרף לשליחות. פנה אלי הרב גריזי וניאות למסור שיעור קבוע בתניא. פרסמתי מודעה בישוב, אספתי את הסכום הנדרש לזה ויצאנו לדרך. כעשרה יהודים, חמשה מתוכם קבועים, נוטלים חלק בשיעור, ויחסית למושב זו השתתפות מכובדת. תקופה מסוימת היה הרב גריזי נוסע לבד ואני אוסף את המימון, עד שהחלטתי שגם אצטרף אליו, ובזמן שהוא ימסור את השיעור אני אערוך ביקורי בית.

"הצטיידתי בחומר הסברה בעניין בדיקת מזוזות, משיח ושאר עניני חסידות, והתחלתי לעבור מדלת לדלת. כך קשרתי קשרים עם משפחות, ולא נחתי עד שעברתי בכל בתי המושב.

"בחג השבועות תשס"ט זכיתי להיות אצל הרבי מלך המשיח ב-770 וכתבתי באמצעות ה'אגרות קודש' על הפעילות. המענה לו זכיתי עסק בעבודה חינוכית עם ילדים. לרגע לא חשבתי שהרבי מדבר על ילדי המושב, שכן הדבר כלל אינו פשוט. התחלתי אפוא לפעול עם ילדי הקהילה בצפת, אך מהר מאוד הרגשתי שאני לא ממלא אחר הוראת הרבי.

"יום אחד פנתה אלי אישה תושבת המושב ובפיה שאלה-הצעה: למה אתה פועל רק עם המבוגרים? בואו תפעל עם הילדים ואני מוכנה לתת את ביתי בעבור כך! הרגשתי שמשמים דוחפים לפעילות זו. ואכן, הפעולה הראשונה עם הילדים הייתה תהלוכת ל"ג בעומר עליה דיברו רבות גם בימים שלאחר מכן. בחג השבועות ערכנו שוב פעילות.

"בדיוק שנה לאחר הברכה וההכוונה שקבלתי מהרבי, הדברים החלו לקרום עור וגידים. קיימנו כנס שבועות רב משתתפים בו הודענו על הפעילות השבועית בביתה של האישה. וכך, בזמן שהרב גריזי מוסר את השיעור בתניא, הילדים מתאספים ואני מקיים איתם פעילות מלווה ביצירה יהודית, מעשיות מפרשת שבוע, סיפורים על הרבי, ובכל יומא דפגרא אנו מבססים את הפעילות על מהותו של אותו יום. אל תתפלא אם תשאל ילד במושב על הרבי הריי"צ או על סיפור המאסר וגאולה, הוא ידע לענות כאילו היה ילד חב"ד המתחנך בתלמוד תורה".

בני יהודה - ימי קדם

מושב 'בני יהודה' נקרא על שם המושבה היהודית הקדומה בני יהודה. ראשית ההתיישבות היהודית במקום בשנת תרמ"ז. חברי אגודה בשם 'בני יהודה" מצפת רכשו מתושבי הכפר ביר א-שקום אדמות בסיועו של לורנס אוליפנט, במטרה להקים מושבה חקלאית. המתיישבים לא הצליחו להתמודד עם התנאים הקשים במקום – תנאי מזג האוויר, הריחוק מיישובים יהודיים אחרים והתחבורה הקשה, וכן הקשיים בהסדרת חינוך הילדים – ונטשו אותו.

בשנת תר"נ נעשה ניסיון נוסף, של עשר משפחות לשוב למושבה, אך אף הן שבו לצפת תוך זמן קצר. קבוצה נוספת, אף היא בת עשר משפחות, הגיעה בתרנ"ח. ארבע מהמשפחות נטשו תוך זמן קצר, וחמש משפחות נוספות נותרו במקום עד תרע"ג. המשפחה האחרונה, משפחת ברנשטיין, נותרה לבדה במושבה. במאורעות תר"פ רצחו פורעים את אם המשפחה ואת אחד הבנים. עקב כך, עזבה גם משפחה זו את בני יהודה.

במלחמת ששת הימים כבש צה"ל את האזור מחדש, ובתשל"ב הוקם מחדש בני יהודה, הפעם כמושב.

סגירת מעגל

פעילותו של הרב בורשטיין במושב בני יהודה, יש בה משום סגירת מעגל מופלאה. הוא נולד ברעננה, נדד עם המשפחה לכפר סבא ולאריאל ולבסוף התיישבו במושב 'נאות גולן' הסמוך לבני יהודה.

אחד הזכרונות היהודיים החזקים שלו מילדות, הוא בר המצווה שלו. לא מפני שהייתה עמוסת חוויות,

הרב גרידי מוסר שיעור תניא בבית הכנסת של היישוב

פעילותו של הרב בורשטיין במושב בני יהודה, יש בה משום סגירת מעגל מופלאה. הוא נולד ברעננה, נדד עם המשפחה לכפר סבא ולאריאל ולבסוף התיישבו במושב 'נאות גולן' הסמוך לבני יהודה. אחד הזיכרונות היהודיים החזקים שלו מילדות, הוא בר המצווה שלו. לא מפני שהייתה עמוסת חוויות, אלא מפני שהייתה החוויה היהודית היחידה.

אלא מפני שהייתה החוויה היהודית היחידה. "אבי שילם למישהו שילמד אותי טעמי המקרא ועליתי לתורה.

"אבל אפילו בבר-המצווה לא זכיתי להניח תפילין. הנחת התפילין הראשונה שלי הייתה בעת שירותי הצבאי בבסיס הנדסה בצפת. ר' רפי שובל, חסיד חב"ד שהה בבסיס במסגרת שירות מילואים, 'נדבק' אליי ולעוד שני חברים טובים שלי. היינו מעבירים שעות ארוכות בעמדות השמירה השונות במהלכן הקשינו קושיות והוא ענה עליהן בפשטות ובישירות. תפס אותי שהוא דיבר מהלב. הייתי רגיל לדיבור ציני לא אמיתי, והנה פגשתי יהודי שיכול להישיר אלי מבט ולומר את מה שהוא חושב ומאמין בלי שום פוליטיזציה. כבר בפגישה הראשונה דיבר על הרבי מלך המשיח ועל מנהיגותו, וזה דווקא דיבר אלי. עד אז ידעתי אמנם מי זה הרבי מליובאוויטש מתמונות שראיתי כמעט בכל צומת בצפון, אך זו הפעם הראשונה שהבנתי את זה קצת יותר לעומק.

"לאחר בקשה מצדו, הסכמתי להניח תפילין בפעם הראשונה. התרגשתי מאוד. לימים, גם אני וגם שני חבריי הפכנו לחסידי חב"ד, אבל הייתי צריך לעבור עוד חוויה או שתיים בדרך לאמת.

"עם שחרורי מהצבא לקחתי את דמי השחרור ורכשתי מכונית. לילה אחד, בערב שבת, סמוך לצומת צמח בדרום הכנרת, סטיתי ממסלולי. מכונית שנסעה אחרי התנגשה בי בעוצמה והמכונית התרסקה. רק בנס יצאתי מהתאונה בלי שריטה. החבר שהיה עמי נפצע קלות. כשהבטתי על המכונית, נדהמתי כיצד יצאתי בחיים. בוחן התנועה שסקר את הרכב, הגיב אף הוא בפליאה ופסק שניצלתי במזל גדול. כשהגעתי הביתה בשעת לילה מאוחרת, ביקשה ממני אימי ללכת לבית הכנסת במושב הסמוך בני יהודה ולברך את ברכת 'הגומל', כדי להודות לקב"ה על הנס. מה זה ברכת הגומל? לא היה לי שמץ של מושג, אבל אימי דחקה בי, ובשעת בוקר צעדתי רגלית לכיוון בית הכנסת. כל הדרך הייתי ממורמר ודומע על כך שהמכונית הלכה לזבל ועל כך שחברי נפצע ואולי יכולתי להיות זהיר יותר. כשהגעתי לבית כנסת, הסבירו לי מתי עלי לברך את הברכה. ברכתי וחזרתי לנאות גולן.

"בבית הכנסת חשבתי בתחושה נפלאה ורגועה והחלטתי לשחזר את הביקור הזה פעמים נוספות. וכך הווה. לא הייתי שומר שבת, אך מדי שבת בבוקר הייתי פוקד את בית הכנסת ומתפלל כפי שידעתי והבנתי. זמן מה לאחר מכן, עברתי להתגורר ברעננה, עיר הולדתי. שכרתי דירה והתחלתי לעבוד.

"במקביל חברתי ללהקת רוק עמה הייתי מופיע ומקליט שירים. ידיי היו עסוקות כל הזמן, לא השתעממתי. אך בחלוף תקופה לא ארוכה הרגשתי שזה לא זה. חייב להיות משהו עמוק ופנימי יותר, משהו שמרווה את הצימאון הפנימי והריקנות. הפעם האחרונה שמישהו גרם לי לחוש טוב, רגוע ושלוו באמת, ודיבר על דברים אמיתיים, היה ר' רפי שובל איתו שמרתי על קשר מפעם לפעם. טבעי היה שהתקשרתי אליו בכדי להודיע לו שהתעורר בי משהו עמוק, עמוק מדי כדי שאבין אותו.

הוא שמע אותי, הבין לליבי והזמין אותי להתארח אצלו בשבת בצפת. לא היססתי אף לא לרגע. בערב שבת התייצבתי אצלו בבית, והשבת הזאת שינתה את מסלול חיי.

"נטלתי חלק בתפילות

ובהתוועדויות בקהילה. האחווה והרעות הדהימו אותי. בפעם הראשונה בחיי השתתפתי בהתוועדות עם המשפיע הרב עופר מיודבניק שקיבל אותי בחום ובהתלהבות. לא מיד עיכלתי את הקשר הטוב הזה בין האנשים; הגעתי ממקום שאם מישהו מגלה רגש אהבה למישהו זר, אזי יש לו בעיה... והנה כאן אני רואה שהוא לא מכיר אותי ואף על פי כן אני מרגיש שהוא אוהב אותי באמת, בלי זיופים. נדבך נוסף בעולמם של החסידים נחשף בפניי והקסים אותי.

"לאחרי אותה שבת, חיבר אותי ר' רפי לבית חב"ד ברעננה, לרב שדמי, שם הצטרפתי לשיעורים של הרב יאיר כלב בתניא, ובשיעור האחרון של הרב ראובן דונין שמסר לפני פטירתו. לא אשכח איך הרב ראובן דונין שאל את הרב שדמי בנוכחותי, 'לאן נשלח אותו?' ושניהם החליטו שהישיבה ברמת אביב מתאימה לי, כל זה בלי בכלל שנועצו בי או שאלו לדעתי... אך בשלב זה הייתי משול לרכבת דוהרת שמאומה לא יוכל לעצור את נסיעתה. הכרתי עוד חסידים כמו ר' יצחק סימן טוב, ר' לירז בניסטי, כל אחד השפיע עלי בדרכו. לשבת בראשית של אותה שנה הלכתי לבקר בישיבה ברמת אביב, ביקור שנמשך שנתיים.

"בשנת תשס"ה חבשתי את ספסלי בית חיינו, לשנת 'הקבוצה' ואחר-כך חזרתי ארצה. נישאתי וקבענו את מגורינו בקהילת חב"ד בצפת.

"כמו כל זוג חב"די, חיפשנו מקום לצאת לשליחות. בתחילה חשבתי לפעול במושב נאות גולן, המקום בו גדלתי והוריי עדיין מתגוררים בו, אך התקשתי מסיבות שונות. התחלתי אפוא במושב בני יהודה, וכיום מתרכזת הפעילות בבית הכנסת, אותו בית כנסת בו בירכתי את ברכת 'הגומל' והתחלתי להתקרב ליהדות".

אנשים מחפשים אמת, עומק ופנימיות

הרב בורשטיין מתאר פתיחות גדולה מאוד לשמוע על יהדות וחסידות. דומה שבשנים האחרונות כל הסטריאוטיפים נמוגו, אנשים רבים מחפשים אחר אמת, אחר עומק ופנימיות. "אם לפני שנים לא רבות

הרב יאיר בורשטיין בפעילות עם ילדי צבאות ה' ביישוב

"יום אחד פנתה אלי אישה תושבת המושב ובפיה שאלה-הצעה: למה אתה פועל רק עם המבוגרים? בואו תפעל עם הילדים ואני מוכנה לתת את ביתי בעבור כך! הרגשתי שמשמים דוחפים לפעילות זו.

הייתי יכול להתבייש להציע לאנשים לכתוב לרבי באמצעות ה'אגרות קודש' לדוגמה, היום זה 'טרנד'. אנשים רבים שומעים על זה ומבלי שאתה תציע את זה הם מבקשים" אומר הרב בורשטיין. בט"ו בשבט השנה הגעתי כמו כל שבוע לבית המשפחה בה אנו מקיימים פעילות עם הילדים, ובעת שהילדים היו עסוקים בדפי יצירה, ביקשה בעלת הבית לכתוב לרבי.

"מאז שהכרנו והיא נחשפה לנושא של האגרות קודש, היא רכשה כמה כרכים. הייתה לה שאלה שטרדה את מנוחתה, היא ביקשה אפוא שאסייע לה בכתיבה ועשיתי זאת בחפץ לב. בראשית המכתב היא ציינה את ט"ו בשבט ואת עזרתה לפעילות החב"דית. כמובן שהיא נתנה צדקה ועשתה את כל ההכנות. והנה כשפתחנו את הספר, עמדנו משתוממים. המכתב היה מיום ט"ו בשבט תשל"ג. לאורך המכתב כותב הרבי על החשיבות שעל יהודי לעשות כלי מחזיק ברכה כדי שתשרה בו ברכתו של הקב"ה, הנותן לנו מידו הקדושה והפתוחה. בתום המכתב שמוען לאישה, כותב הרבי שתמסור לבעלה לבדוק את התפילין והמזוזות בבית.

"היא הייתה המומה לגמרי מדברי החיזוק של הרבי, לא פחות מהעובדה שתאריך המכתב תאם את תאריך אותו היום. בעלה שהה באותם רגעים בשיעור התניא בבית הכנסת. בתום השיעור סיפרתי לו על תשובתו של הרבי ושהוא צריך לבדוק את התפילין ומזוזות ביתו. תגובתו הייתה כל כך

תספורת לבן השליח

"אף אחד ב'בני יהודה' לא יופתע כשהרבי יבוא ויגאל אותנו. הדבר מפורסם בפשטות בשער בת רבים. אנחנו כל הזמן מכריזים 'יחי אדוננו'. בשיעורים ובהתוועדויות אנחנו מדברים על הנושאים הללו, אבל יחד עם זה אני מקפיד שהדברים לא יהיו רק 'אורות דתוהו' אלא גם ב'כלים דתיקון', לא די שישמעו ויאמינו. אני רוצה שהם גם יבינו".

פשוטה שהצליחה לגרום לי להתרגש כמו ילד; 'אם הרבי אומר, מיד אתן לך את הכל לבדיקה'. ככה פשוט, בלי השגות וטענות על אף שרק כמה חודשים קודם לכן רכש מזוזות חדשות.

"לקחתי הכל לבדיקה, והתוצאות היו מהירות. המזוזות היו כשרות בדיעבד, רחוקות מלהיות 'מהודרות'. התפילין של ראש היו מחוקות לגמרי, משמע פסולות. כשסיפרתי לו על-כך בטלפון, הוא לא יכול היה לכבוש את התרגשותו. בעת האחרונה, סיפר לי, תקפו אותו חדשות לבקרים כאבי ראש עזים ולא ידע את נפשו, כעת הוא מבין הכל. כמובן שרכשתי בעבורו תפילין ומזוזות מהודרות, ומאז כאבי הראש הטורדניים שלו נעלמו כלא היו.

סיפורי נשמות

כשאנחנו שואלים על הצלחות בשטח, מספר לנו הרב בורשטיין על אפיזודה שארעה בשבת האחרונה. "בשבת האחרונה היה אצלנו הרב נדב כהן, מהפעילים הבולטים במכון 'אסנט' בצפת. הוא סיפר לי על משפחה ממושב בני יהודה שהתארחה אצלם באחת השבתות האחרונות. הוא הביט בהם וידע שהוא מכיר אותם אך התקשה להיזכר מאיפה, עד 'שנפל לו האסימון' – לפני שלוש שנים הזמנתי אותו להתוועד בישוב, ואם המשפחה, הגב' תמר, נטלה חלק בהתוועדות. אז היא לא הייתה מוגדרת כשומרת תורה ומצוות אך מאז הפכה להיות קבועה בכל הפעילויות שלנו. כיום המשפחה התקרבה מאוד ליהדות ובתם נכנסה ללמוד בבית הספר הדתי בישוב חיספין. הרב כהן התפעל כשעמד על המהפך שחל במשפחה, אבל אני כשליח שנמצא מדי שבוע בישוב, לא תמיד רואה את הדברים בפרספקטיבה כזו.

יש אצלנו בחור, אסף שמו, מורה בבית ספר בקצרין שלא יחמיץ אף שיעור. את הדברים שהוא שומע ולומד, הוא מעביר לילדי כיתתו. כמה פעמים הוא תיאר לי את הצימאון אצל הילדים לתורה ומצוות. מורה אחרת מסרה לי ממנו ד"ש וגילתה את אוזניי שאותו מורה החל ללבוש ציצית תחת בגדיו. נו, ברור, לא ייתכן שכל כך הרבה שיעורים בספר התניא לא יפעלו פעולה מעשית...

כפי שאמרתי, מתחת לפני השטח קיימת תשוקה לרוחניות, גם אם אנשים לא יודו בזה או יצביעו על זה כטרנד. כיום אין התנגדות ממשית. אני על כל פנים לא נתקלתי באף סממן של התנגדות; להפך, אנשים שבעבר לא הייתי חושב שיגלו התעניינות, עושים זאת היום בלי להתבייש.

"לאחרונה הייתה לי השגחה פרטית מדהימה. הייתה משפחה אליה נכנסתי במסגרת ביקורי הבית שאני עורך. המשפחה לא ידעה מאום על יהדות. כשנכנסתי אליהם הביתה, בעלת הבית מיד נזעקה: "באת למזוזות?" לא הבנתי בתחילה מה היא רוצה ממני. היא ראתה שאני לא מבין את כוונתה, ושאלה אם אני בא מחיספין? עניתי בשלילה, "אני חסיד חב"ד", הוספתי. לתומה סיפרה שכבר זמן רב היא פונה לחיספין, ישוב דתי, מפני שרצונה במזוזות. תמיד מבטיחים שישלחו מישהו אך לשווא, והנה אני נכנס בדיוק בזמן הנכון..."

שגם הם יבינו

הרב בורשטיין קורא לעמיתיו, אברכים צעירים, לא לחשוש ולא להמתין, אלא לצאת לשליחות. הוא מבטיח שבשדה השליחות ימצאו אוזן קשבת ולבבות ערים ליהדות. "תמצאו יהודים רבים שחיכו לרגע שבו תרוו את צימאונם". תחושת הסיפוק היא עצומה. אינך חייב להתגורר בישוב, אתה יכול להמשיך בעבודתך תמידים כסדרם ובמקביל לקשר יהודים לרבי ולקרבם לחיים של תורה ומצוות. הרב בורשטיין מדגיש שהוא חש בכל צעד ושעל כיצד הרבי מלווה אותו.

"בכל פעם שמתקיימת התוועדות ואנחנו מביאים לישוב משפיע אורח, אני מתקשר אישית לתושבים רבים ומזמין אותם. לפני ההתוועדות האחרונה הייתה לי נפילת הרוח, למה אני צריך להשקיע בטלפונים לאנשים שאף פעם לא ראיתי את פניהם? היו לי מחשבות לחדול מכך ולהתקשר רק לכאלה שאני יודע בסבירות גבוהה שיגיעו. לקראת אותה התוועדות הסתפקתי אפוא בשליחת מסרונים. אבל הרבי חשב אחרת; לאותה התוועדות הגיעו פנים חדשות רבות שלא הכרתי. 'כבר זמן רב שאתה מנדנד לנו, החלטנו עכשיו שמוכרחים לבוא', אמרו לי, ולי לא היה ספק שעלי לחזור ולהרים טלפונים..."

כיצד חדורה הפעילות בפירסום עניני משיח וגאולה?

"אני יכול להבטיח לך שאף אחד ב'בני יהודה' לא יופתע כשהרבי יבוא ויגאל אותנו. הדבר מפורסם בפשטות בשער בת רבים. אנחנו כל הזמן מכריזים 'יחי אדוננו'. בשיעורים ובהתוועדויות אנחנו מדברים על הנושאים הללו, אבל יחד עם זה אני מקפיד שהדברים לא יהיו רק 'אורות דתוהו' אלא גם ב'כלים דתיקון', לא די שישמעו ויאמינו. אני רוצה שהם גם יבינו".

Kupas Rabbeinu
Lubavitch

קופת רבינו
חת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיחת

P.O.B. 288 Brooklyn, New York 11225 • **(718) 467-2500** • **756-3337 (718)**

ב"ה. ט"ז אדר ב', ה'תשע"א

מעות חטים

לכל אנ"ש והתמימים שיחיו, שלום רב וברכה מרובה!

קטע משיחת כ"ק אדמו"ר מה"מ, ש"פ ויק"פ תש"נ המדבר בעד עצמו - ואין מזרזין אלא למזורזין

"אין ישראל נגאלין אלא בצדקה.. ובפרט בהענין שהזמן גרמא - מעות חיטים, כולל כל צרכי החג.. שההתעסקות בזה צריכה להיות באופן דרצוא ושוב, שאינו ממתין לבואו של גבאי צדקה, אלא רץ בעצמו ליתן מעות חיטים, ולא עוד - אלא שגם לאחרי שנתן מעות חיטים, מוסיף ונותן עוד יותר.. שהרי נתברך מוסיף לפי הברכה, וכל המוסיף.. מוסיפין לו שכר, ואין לתוספת זו שיעור "

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח נוהג בהתוועדויות של פורים – שלושים יום לפני חג הפסח – להזכיר ע"ד השתתפותם של כל אחד ואחת בצדקת **"מעות חטים"**.

כידוע – הרבי נשיא דורנו מושיט עזרה כספית לכו"כ משפחות של אנ"ש שי' בקשר לחג הפסח, לעזור להם לחוג את החג מתוך שמחה וטוב לבב.

"קופת רבינו" במשך שנות הווסדה – ממשיכה בדרך זו, ועוזרת לאלה המשפחות של אנ"ש הזקוקות לעזרה זו, ועד"ז לכמה שלוחים שי' וכו'.

בהתאם לזה, פונים אנו בזה לאנ"ש והתמימים שיחיו, בבקשתינו לתרום ביד רחבה וברוח נדיבה לקרן מעות חטים שעל יד "קופת רבינו", לאפשר להנהלת הקופה לשמח אותן המשפחות, שמחכות בכליון עינים להתמיכה שהן מקבלות מקופת רבינו, ועי"ז גם הן יחוגו את החג מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב.

ועל מצוה גדולה זו נאמר: וכל המרבה הרי זה משובח.

מחובתינו להודיע אשר לדאבוננו – משפחות כאלה מרובות הן יותר מהמשוער, וכל כמה שתתרחב הקופה – תתרחב ותתרבה העזרה והתמיכה.

ובאם בנוגע לכל מצוה ומצוה הוזהרנו שצריכה להיות בזריזות, מובן ופשוט שבנוגע למעות חטים – הזריזות היא מאד חשובה ונחוצה, כנ"ל -בשיחה הק'- בכדי שתגיע העזרה בעוד מועד.

ובזכות הצדקה שמקרבת את הגאולה – נזכה לגאולה האמיתית והשלימה בהתגלות מלך המשיח – הוא כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו תיכף ומי"ד ממ"ש, "ונאכל שם – בבית המקדש השלישי – מן הזבחים ומן הפסחים . . ונודה לך שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו".

בברכת חג הפסח כשר ושמח

ועד קופת רבינו

הרב שלום מענדל סימפסאן **הרב יהודה ליב גראנער**

נ.ב. כמובן, כל אחד ואחת יכולים להוסיף ולשלוח גם עבור "מעמד" "קרן השנה" **"מגבית יו"ד שבט" "מגבית פורים"**, ועבור שאר המגביות וכו', עפ"י הכתובת הרשומה למעלה.

הכתובת באה"ק: קרן קופת אדמו"ר ת.ד. 1247 קרית מלאכי.

גאולה
או משיח?

אם עד עכשיו חשבנו שכל הענין של משיח הוא שזו הדמות הטובה ביותר שיכולה לבצע את הגאולה, הקבלן הטוב ביותר שיכול לבנות את הבית - מגיע הרבי ומסביר שההיפך הוא הנכון. הרבי מניח כאן כלל חדש, שלפיו יוצא שכל המציאות המושלמת שתהיה לעתיד לבוא בה תיעשה ידיעת ה' בתכלית השלימות לנחלת הכלל, זה רווח צדדי שיוצא לנו מעיקר הענין של ביאת משיח, שהוא - התגלות מלך המשיח בעולם

מאת הרב ד"ר יעקב גוטליב

ערך והביא לדפוס: מ.מ. אקסלרוד

"האומר משיח אינו אדם - שה' יסלח לו..."

עניני גאולה ומשיח, זה הנושא שאנו עוסקים בו. לכאורה התוספת 'משיח' מיותרת, כי הרי המטרה שלנו היא הגאולה, ומדוע ההתעסקות האינטנסיבית כל-כך בנושא משיח? יש כאלה שאף מבקרים כך את חסידות חב"ד, ששמה דגש רב כל-כך על הדמות של המשיח.

לכן אני רוצה לפתוח דווקא בדברים של הרב יוסף דוב הלוי סולובייצ'יק, נכדו של ר' חיים מבריסק. כמו הרבי, גם הוא מוצאו מרוסיה, ואח"כ הוא עבר לארה"ב. היו יחסי כבוד ואהדה בינו לבין הרבי, והרב סולובייצ'יק מספר שאף היה לו מלמד חב"ד, שעל חשבון שעות לימודי הגמרא לימד אותו לפעמים גם חסידות, ואכן אפשר לראות שבמשנתו של הרב סולובייצ'יק יש גם השפעות חסידיות, למרות שהוא גם למדן ליטאי מובהק.

אקדים מספר מילים על הרקע של הדברים שאני אקרא עכשיו: בזמנו התפרסם מאמר של עיתונאי, שציטט כביכול את הרב סולובייצ'יק והשתמש במילה 'משיחיות'. הרב סולובייצ'יק היה חולה באותה תקופה, וכשהוא הבריא, למרות שלא החלים לגמרי אלא היה עדיין במצב לא כל-כך טוב, הוא לא הרשה לעצמו לשתוק, והגיב על מאמרו של העיתונאי. הדברים מופיעים בספר שנקרא "בסוד היחיד והיחד", ואני אצטט חלק מהם:

"המונח משיחיות הוא זמורת זר בגני. מימיי לא השתמשתי בו. יש במונח זה משום השמטת המוטיב האישי מאמונת המשיח, שעלולה לערער את הבנין כולו. חכמינו ז"ל דחו בשתי ידיים את דברי רבי הלל (בגמרא) שקבע מסמרות בהלכה כי אין להם משיח לישראל, וכי הגאולה תתגשם בלי אמצעות אישיות נבחרת. בגמרא שם כתוב "שרי ליה מריה לרבי הלל" – רב יוסף התפלל על רבי הלל שהקב"ה יסלח לו על הדברים החמורים האלה. כמו-כן, המעיין בדברי רבינו משה בן מימון בהלכות תשובה פרק ט', ובהלכות מלכים פרקים י"א וי"ב, ירגיש מיד כי הדיוקן האישי של מלך

המשיח מהווה נקודת המוקד של העיקר המשיחי. הגאולה תבוא על ידי גואל בדמות בשר ודם על כל סימניו המובהקים, אשר יופיע כשליח הא-ל שיעלה רצון מאיתו".

הדעה שתהליך הגאולה יהיה נטול דמות משיחית מרכזית מובאת כבר בגמרא, אולם הגמרא שוללת זאת בתוקף. אי אפשר לדבר על גאולה בלי לדבר על המשיח.

הגאולה ומחוללה

אכן, כאשר אנו מעיינים ברמב"ם, אנו מוצאים את המרכזיות של הדמות של המשיח. הרמב"ם בספר 'משנה תורה' מתייחס פעמיים לנושא של מלך המשיח, ובכל פעם ההתייחסות היא מזווית קצת שונה. ההתייחסות הראשונה היא בהלכות תשובה (פרק ט' הלכה ב'), ושם הרמב"ם אומר: "לפי שבאותם ימים תרבה הדעה והחכמה והאמת, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' . . מפני שאותו המלך שיעמוד מזרע דוד בעל חכמה יהיה יותר משלמה ונביא גדול קרוב למשה רבינו, ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך ה', ויבואו כל הגויים לשומעו".

זאת אומרת שהתפקיד, המעמד או העניין של המשיח לפי הלכות תשובה הוא – שהמשיח ילמד את הדברים שהרמב"ם הזכיר קודם: הדעה, החכמה, האמת, ידיעת ה', פנימיות התורה. זה ענינו של משיח. או כפי שה'צמח צדק' מגדיר זאת: משיח בבחינת רב שמלמד תורה.

בהלכות מלכים מקדיש הרמב"ם שני פרקים לנושא של משיח וגאולה, כאשר הפרק הראשון (פרק י"א) מתמקד במשיח, והפרק השני (פרק י"ב) – שהוא למעשה הפרק האחרון של הספר כולו – עוסק בגאולה. כאשר נתבונן בדברי הרמב"ם שם, נבחין שהרמב"ם מדגיש יותר את ענין המלך שיש במשיח – הסמכות, התוקף והשלטון: "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבים קרבנות ועושים שמיטין ויובלות ככל מצוותה האמורה בתורה . . ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל

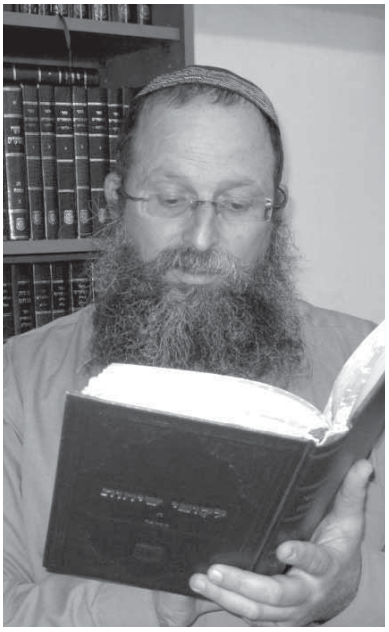

הרב ד"ר יעקב גוטליב

פה, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח. ואם עשה והצליח ונצח כל האומות שסביביו ובנה מקדש במקומו וקיבץ נדחי ישראל הרי זה משיח בודאי . . ולתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר "כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"".

כאן משרטט הרמב"ם דמות של משיח שפועל כמלך וכמנהיג שעליו לעשות ולנקוט בשורת פעולות רחבות.

בתוך הדברים אומר הרמב"ם מילים נוקבות: "וכל מי שאינו מאמין בו או שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו". צריך לשים לב שהרמב"ם אינו כותב "כל מי שאינו מאמין **בגאולה**", אלא "כל מי שאינו מאמין **בו**", במלך המשיח. כלומר, הרמב"ם טורח להדגיש את חשיבות דמותו של המשיח עצמו בתהליך הגאולה, עד כדי כך שהיא ענין מהותי בתורה וביהדות.

אם-כן, אנו רואים שלפי הרמב"ם המשיח הוא גם 'רב' שמלמד לעם כולו את פנימיות התורה, טעמיה וסודותיה, וגם 'מלך' שמפקח ומנהל את כל הפעילות של הגאולה.

על-פי דברי הרמב"ם ברובד הפשוט שלהם, המשיח משמש כאמצעי כדי להגשים את ייעודי הגאולה. להבדיל, כמו שאנחנו רוצים לבנות בית ויש לנו תכנית כזו או אחרת, אנחנו צריכים לקחת קבלן טוב שיבצע את המלאכה, כך המשיח הוא הקבלן שמבצע את הגאולה. אך כאשר אנחנו עוברים לשיחות של הרבי, אנחנו נכנסים לרבדים קצת יותר פנימיים ועמוקים בענינו של משיח.

על-ידי משה דווקא!

בשיחת ה'דבר מלכות' של פרשת צו תנש"א, עומד הרבי על המרכזיות של משה בגאולת מצרים, המקבילה בהחלט לגאולה השלימה, ואומר: "אחד מהענינים העיקריים בגאולת מצרים המודגש בתורה הוא – שהגאולה היתה על ידי **משה רבינו**, גואלם של ישראל, כפי שהתורה מספרת ובארוכה שהקב"ה בחר דווקא במשה להיות גואל ישראל. עד שאפילו כשמשה ביקש מהקב"ה "שלח נא ביד תשלח" לא קיבל הקב"ה את בקשתו, מפני שרצה שדווקא משה יהיה השליח לגאול את בני ישראל".

לאמיתו של דבר, השאלה הסמויה שמסתתרת מאחורי הדברים של הרבי היא: העיקר זה הגאולה ממצרים עם כל התכנים שנלוו אליה – מתן תורה וכו', ומדוע התורה שמה דגש רב כל-כך על הדמות של משה רבינו?! הרי לכאורה אם משה רבינו לא היה מבצע את התהליך הזה, מישהו אחר היה עושה זאת, ובהשאלה מהמשל שהבאנו קודם – אם קבלן אחד תפוס ולא יכול, תיקח מישהו אחר במקומו.

מסביר הרבי, שהתכלית של יציאת מצרים היא לגלות אלוקות בעולם, וזה בא בשלבים. קודם כל השראת השכינה במשכן, אחר כך באופן יותר קבוע בבית המקדש הראשון ובית המקדש השני, והתכלית היא השראת השכינה באופן נצחי בבית המקדש השלישי בגאולה האמיתית והשלימה. הענין הזה כתוב בפסוק "וראו כל בשר יחדיו (לא רק עם ישראל אלא כל האנושות) כי פי ה' דיבר".

עדיין נשאלת השאלה, מדוע כדי לגלות אלוקות בעולם צריך דווקא את משה רבינו? ועל כך מביא הרבי ביאור יסודי:

בכדי לפעול את המשכת וגילוי

האלוקות למטה באופן של **קביעות** נדרשים שני ענינים, שהם למעשה דבר והיפוכו: מצד אחד דרוש אור אלוקי בדרגה הגבוהה ביותר, אור הנעלה מההנהגה הרגילה, שיש בו הכוח להכניס בעולם גילוי אלוקות. מצד שני אור זה צריך לרדת ולהתלבש עד שיהיה בערך לגדרי העולם ויוכל לחדור בהם, מפני שדווקא אז יש לו כוח לעשות מהעולם כלי ומקום קבוע לקבל בפנימיות את הגילוי. למעשה, החיבור שצריך כאן, לאחד את שני הכוחות הללו, זה לכאורה לא נתפס ולא הגיוני.

מסביר הרבי, שאצל משה רבינו היו שני הענינים האלה יחד: הוא הממוצע המחבר בין הקב"ה ובני ישראל, "אנכי עומד בין ה' וביניכם". ממוצע צריך להיות בו שני הענינים שהוא מחבר, כמו שכתוב במדרש על הביטוי "משה איש האלוקים": "אם אלוקים למה איש, אם איש למה אלוקים, מחציו ולמטה איש מחציו ולמעלה אלוקים". ואומר הרבי, שמכיון שאצל משה קיימים שני הענינים הללו – גם "איש" וגם "אלוקים", לכן דווקא הוא יכול לחבר אלוקות עם העולם בצורה המושלמת ביותר. בעצם, משה הוא לא ככל האדם. הוא בריאה מיוחדת שיש בה מצד אחד את האלוקות בשיאה, ברמות הגבוהות ביותר שלה, וביחד עם זה הוא אדם, חומר וגשמיות. רק מכוח החיבור הזה שיש אצלו בין האלוקות לבין הגשמיות, הוא יכול להוריד את האלוקות לעולם.

במאמר המוסגר: בהמשך השיחה שם יש קטע מעניין, בו הרבי מדבר על כך שגדילתו של משה רבינו לא הייתה סטנדרטית. הוא גדל בקטנותו בבית פרעה, ליד הנילוס שהוא מקום של עבודה זרה. והרבי מסביר שדווקא מצד הענין הזה, שהוא היה כל כך למטה, אבל בתוך התיבה שפתוחה כלפי מעלה, כלומר שאמנם הוא נמצא ליד הנילוס אך עיניו נשואות כלפי השמים, לאלוקות, בגלל זה היה לו אחר-כך את הכוח לשבור את קליפת מצרים. אני חושב שיש כאן אנלוגיה מסוימת, איזשהו הסבר שאנחנו יכולים להחיל על שלבים מוקדמים יותר בחייו של הרבי, אם זה בגרמניה או בצרפת, או באוניברסיטאות כאלה ואחרות, שדווקא ההימצאות במקומות הללו היא זו שאחר-כך נותנת את הכוח לגבור על הקליפות שנמצאות באותם מקומות.

תכלית הבריאה

גם אחרי השיחה הזו, עדיין נראה שהמשיח, או משה רבינו בגאולת מצרים, משמש כאמצעי להביא את הגאולה. אבל כשאנו מתבוננים בשיחה אחרת – הדרן על הרמב"ם בשנת תשמ"ו – אנו רואים שהרבי אומר שם דבר מופלא ביותר: "מה שבאותו זמן יהיה העולם במצב המתאים שיוכלו לקיים את כל המצוות הנה כל זה הוא רק תוצאה ומסובב מעצם הענין של ביאת המשיח. ענינו של משיח הוא לא בכדי לתקן את העולם אלא ענין בפני עצמו – מלך מבית דוד. וענין ביאת משיח בעולם הוא שיומשך ויתגלה בעולם מלך המשיח שהוא למעלה מענין תיקון העולם, "יתקן את העולם כולו", שגם העולם יהיה בשלימות עד אשר "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"".

אלו דברים מדהימים. אם עד עכשיו חשבנו שכל הענין של משיח הוא שזו הדמות הטובה ביותר שיכולה לבצע את הגאולה, הקבלן הטוב ביותר שיכול לבנות את הבית, כאן מגיע הרבי ומסביר שההיפך הוא הנכון. הרבי מניח כאן כלל חדש, שלפיו יוצא שכל המציאות המושלמת שתהיה לעתיד לבוא בה תיעשה ידיעת ה' בתכלית השלימות לנחלת הכלל, זה רווח צדדי שיוצא לנו מעיקר הענין של ביאת משיח, שהוא – התגלות מלך המשיח בעולם.

בדומה לכך כותב הרבי ב'דבר מלכות' של ש"פ תולדות תשנ"ב על אוויר של משיח לעומת אורו של משיח. הרבי מסביר שם שאויר של משיח זה עצם מציאותו של המשיח, ואורו של משיח זה הפעולות של משיח: ""אויר (רוח) של משיח" הוא למעלה גם מ"אורו של משיח", כי, **אור** של משיח מורה על ההתגלות דמשיח על-ידי **פעולותיו** . . מה שאין כן **אויר** של משיח מורה על **העצם** (חיות) דמשיח, כלומר, התגלות מציאותו (מציאות שקיימת גם לפני זה למלכות) בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות **מציאותו** (**אויר** שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעין כל על ידי **פעולותיו** (אורו של משיח). ועל פי זה מובן שעיקר החידוש של ביאת המשיח הוא בהתגלות **מציאותו** ("**מצאתי** דוד עבדי"), כי, כל פרטי הענינים שלאחרי זה (התגלותו לעין כל על ידי פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים של ימות המשיח) באים **כתוצאה והסתעפות** מהתגלות מציאותו **וכלולים בה**".

הרבי הופך פה את היוצרות. עד עכשיו חשבנו שמשיח הוא אמנם פועל את המטרה – הגאולה, אך הוא נשאר טפל והגאולה היא העיקר. כאן הרבי אומר שהמציאות היא שונה: נכון, יש כאן תוצר לוואי של המשיח שזו הגאולה, אבל העיקר זה המשיח עצמו.

איך אפשר להגיד דבר כזה, שמשיח יותר חשוב מהגאולה? הדברים באמת נשגבים, אך הציטוטים הבאים שאביא הם נשגבים יותר, ולא שאני מבין אותם לגמרי, אבל הם מלמדים אותנו מה זה משיח לפי הרבי, במה אנחנו עוסקים, ועל מי אנחנו מדברים.

בספר 'דרך מצותיך' של ה'צמח צדק', המדבר על מצוות מינוי מלך, ה'צמח צדק' שואל מה ענינו של המשיח, הרי באותה תקופה נהיה כולנו תלמידי חכמים וכולם ידעו את ה', ומה כבר יוכל המשיח להוסיף לנו. ושם הוא עונה: "במשיח נתת כו', את האין סוף בעצמו". אלו מילותיו של הצמח צדק.

ניתן לומר שההסברה לכל הענין הזה נעוצה בדברי אדמו"ר הזקן בספר התניא, שם הוא כותב שתכלית בריאת העולם היא שנתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים. איפה מתקיים בשלימות "התאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים"? במשיח עצמו! במלך המשיח, בשר ודם גשמי, יש את הגילוי המקסימלי של אלוקות בעולם, ולכן המשיח הוא עיקר ושלימות תהליך הגאולה, כי שאר כל הענינים שיהיו בגאולה הם לא בשלימות כל-כך. אצלם הגילוי האלוקי הוא לא בדרגה כל-כך גבוהה כמו במשיח עצמו, ולמעשה במשיח עצמו יש את התכלית. בו מתממשת התכלית של כל בריאת העולם.

המקור לפרסום זהותו של משיח

לאחר שעסקנו בחשיבות של המשיח בגאולה ובכלל, אני רוצה להיכנס קצת לנושא של זהות המשיח:

אני עוסק בנושא של אקדמיה,

ובשנים האחרונות יש כמה וכמה אנשי אקדמיה שעוסקים בתורתו של הרבי ובגישה שלו לכל הענין של הגאולה. כאשר אנחנו נמצאים באקדמיה ומנסים לחקור את הנושא הזה, האמונה הפרטית של החוקר בכלל לא נוגעת. לא משנה כרגע אם החוקר עצמו הוא מאמין במשיח ואם הוא מאמין בכלל בתורה או רח"ל לא. חוקר שרוצה לדון מה דעתו של הרבי – בזה הוא דן, מה **הרבי** אמר. מה אחר-כך כל אחד יעשה עם זה ואיך זה ישפיע עליו, זה כבר סיפור אחר, אבל הדיון עצמו צריך להתנהל בצורה אובייקטיבית, לראות פשוט מה הרבי אמר.

גם אני וגם אחרים שעסקו בנושא הגיעו למסקנה ברורה שהרבי לא נותן לנו להתבלבל בנושא של זיהוי המשיח. הוא אומר דברים שברגע שאנחנו קוראים אותם אנחנו רואים שהם כתובים ומודפסים. ואני לא מדבר על דברים שנמצאים באיזשהן תורות שבעל-פה כאלה ואחרות, עליהם אפשר להתווכח. מדובר בדברים ש"נחתמו בטבעת המלך", שיחות שיצאו מוגהות, שכל חסיד באשר הוא יודה ויודע שאלו דברים שהרבי עבר עליהם, אישר אותם והוציאם מתחת ידו, ולית מאן דפליג.

בשנים עברו, כשהתוודעתי יותר לחסידות חב"ד וכבר עבר ג' תמוז, זהיתי שיש מחלוקת בין החסידים, אבל אני חשבתי שהמחלוקת היא בשתי נקודות. מחלוקת אחת היא האם לפרסם את הנושא שהרבי משיח. יש שאמרו שזה מזיק, שזה נותן תדמית לא טובה לחסידות חב"ד ומרחיק יהודים. יש שאמרו להיפך – הרבי פירסם את הדברים וגם אנחנו צריכים לפרסם את הדברים. מחלוקת שניה שהבחנתי בה היא איך להגדיר את המצב אחרי ג' בתמוז. האם 'חיים נצחיים' או שמא הגואל יקום במסגרת תחיית המתים. אבל לאחרונה אני מזהה שאותו צד שהתחיל עם כך שלא לפרסם שהרבי הוא משיח, הוא בעצם כבר לא כל-כך בטוח בזה בעצמו, האם באמת הרבי אמר כך או לא.

האמת היא, שעיקר עיסוקי מכיוון האקדמיה היה בכלל ברמב"ם, וזהו הנושא שנידון בספר שכתבתי, אבל אחד הנושאים המרכזיים שהרבי התעסק איתם ברמב"ם זה הנושא של גאולה ומשיח, והייתי צריך להיכנס לנושא הזה.

יש הבדל אם אדם דן בנושא גאולה ומשיח כאחד הרבנים, או שהאדם דן בזה בתור הגואל והמשיח בעצמו. זה מאוד משנה את נקודת המבט, ולכן הייתי חייב להיכנס ולברר את הסוגיה הזאת בעצמי.

כשאנחנו פותחים את השיחות, במיוחד את השיחות מהשנים האחרונות, מה שנקרא ה'דבר מלכות', השיחות מהשנים תשנ"א ותשנ"ב, אנו רואים שבעצם הרבי לא נותן לנו הרבה מקום להתבלבל. למשל, בקונטרס בית רבינו שבבבל (סעיף ו) הרבי אומר בפירוש שהמשיח הוא "הנשיא דתורת החסידות". יתכן שתישאל השאלה למה זה דווקא הרבי, אולי מדובר על הבעש"ט או מישהו אחר? התשובה נמצאת בדברי הרבי עצמו, שמדבר פעמים רבות ששמו של משיח הוא מנחם. אז הבעש"ט זה וודאי לא, אבל אולי זהו רבי מנחם מענדל מוויטבסק? ואולי יש עוד מנחם... אנחנו רוצים לדעת בדיוק במה מדובר. אז הרבי אומר שם באותו קונטרס בהערה: בית משיח בגימטריא 770 – פרצת. אז יש לנו את השם של המשיח – מנחם. יש לנו את הכתובת שלו – 770, יש לנו את התפקיד שלו – נשיא תורת החסידות.

אם זה אולי עדיין לא מובן לגמרי ולא מספיק ברור, אז אנחנו לוקחים את השיחה של פרשת משפטים תשנ"ב, ושם יש בסוף הערה שיותר ברור ממנה אני כבר לא יודע מה יכול להיות. הרבי אומר שם: "כן תהיה לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" . . וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש **כפשוטו**, ממש ממש ממש". מה זה כל הפירושים שב"מיד"? כותב הרבי בהערה 148: ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה – שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועל סדר הקרבה אלינו: **מ**שיח (**מ**נחם שמו), **יו**סף **יצ**חק, **ד**ובער (שמו השני של כ"ק אדמו"ר נ"ע)". יש לנו כאן את משיח שמנחם שמו, שהוא ממשיכו של רבי יוסף יצחק, שהוא ממשיכו של הרבי הרש"ב. אז מה כבר יכול להיות יותר ברור מכך?!

את מי שאומר שהרבי לא רצה שהדברים יתפרסמו, אשאל: איך אני יודע מזה? אף אחד לא גילה לי סוד שעבר מפה לאוזן בסודי סודות, משהו אסור. לא היה צריך לגלות לי, כי זה כתוב. ומי פירסם את זה? לא אני פרסמתי את זה. מי דאג שיפרסמו את זה תוך שבוע? הרי בשנים שלפני כן היה לוקח שנים ארוכות עד שערכו שיחות. אפשר לראות את זה בליקוטי שיחות, שיש הרבה פעמים שיחות שהן צירוף של דברים שנאמרו בהפרש של כמה שנים, וערכו מזה שיחה. פה אנחנו רואים דבר מדהים – הרבי דאג שעד שבת הבאה כבר יחלקו בבתי הכנסת את השיחה של שבוע שעבר מוגהת על ידי הרבי ותודפס בעיתונים. זה הכל שיחות מוגהות על ידי הרבי! כל מילה כאן הרבי עבר עליה והרבי פירסם אותה, זאת אומרת שבעצם הרבי הוא זה שפירסם בעצמו את הדברים האלה...!

במקום להוסיף בדברים, לא נותר לנו אלא לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ממש.

דברים שנאמרו ב'יום שכולו משיח' בארגון 'מטה משיח', כ"ב מנחם-אב תש"ע, בכפר חב"ד

את מי שאומר שהרבי לא רצה שהדברים יתפרסמו, אשאל: איך אני יודע מזה? אף אחד לא גילה לי סוד שעבר מפה לאוזן בסודי סודות, משהו אסור. לא היה צריך לגלות לי, כי זה כתוב. מי פירסם את זה? לא אני פרסמתי את זה. מי דאג שיפרסמו את זה תוך שבוע? זה הכל שיחות מוגהות על ידי הרבי! כל מילה כאן הרבי עבר עליה והרבי פירסם אותה, זאת אומרת שבעצם הרבי הוא זה שפירסם בעצמו את הדברים האלה...!

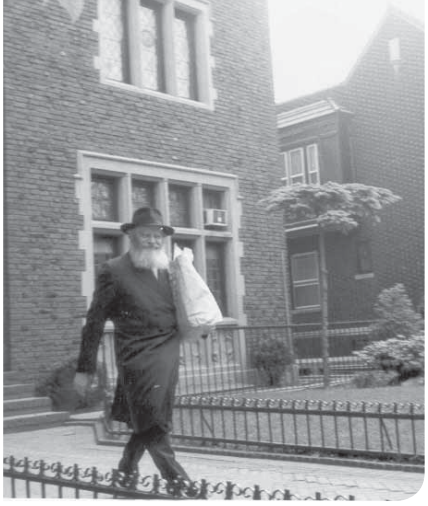

היחידות המרתקת של הרב לאו עם הרבי נמצאת במרכז היומן השבועי משלהי חודש אדר בבית חיינו • מה השיב הרב לאו לרבי על שאלתו מדוע אין מהפכות בארץ הקודש, ומדוע בכה הרבי כששמע זאת? למה התוועד הרבי בפ' פרה תשד"מ, ומה לא יכול היה לומר בהתוועדות פורים? ואיך עלה ר' יוחנן גורדון השמימה באמצע פארבריינגען והספיק לחזור לפני מנחה?

עייפים ממלחמות

תשכ"ה
כשהגיהנום סגור...

שבת קודש פ' שמיני, כ"ג אדר תשכ"ה. בהתוועדות בשיחה השניה הרגיש ר' יוחנן גורדון ברע. הרב יוחנן גורדון שהוא הגבאי של בית הכנסת בא בבוקר מוקדם להכין הכל ולא הספיק לטעום דבר לפני ההתוועדות וחש ברע. הרבי הפסיק באמצע השיחה והביט עליו זמן קצר. שאל על ד"ר זליגסון, ומשלא נענה שאל עליו עוד הפעם, אך הוא לא היה. הרבי המשיך הלאה בשיחה.

לאחר זמן קצר התחילו לעזור לו לצאת. חתנו ר' שמעון גולדמן ור' ישראל דוכמאן הרימוהו להוציאו מהזאל, וכשעברו ליד הרבי, גם הרבי זז מעט, הביט עליו והזיז את כסאו שיוכלו לעבור בקלות.

הרבי המשיך להביט עליו עד שהורידוהו למטה בחוץ, ואמר: "אנשטאט אלע זאלן מאכן א טומל, זאל איינער צוגיין צו זליגסון ער זאל קוק טאן אויף עס" [=במקום שכולם יעשו רעש, שאחד ילך לזליגסון [הרופא] שיביט עליו], אחדים הלכו אליו.

כשהוציאוהו מבית הכנסת היה מעולף, ובחוץ מהקור והאוויר הצח חזר לעצמו. לאחר ההתוועדות חיכה לרבי ליד הזאל הקטן לפני מנחה, שהרבי יראה שהוא בסדר. הרבי הביט עליו וסימן כשואל: "מה היה לך?", ר' יוחנן ענה בשנינות לשון: "הסתלקתי, אך שבת היום והגיהנום סגור, ולגן עדן לא רוצים להכניס אותי, מחוסר ברירה שלחו אותי חזרה והנה אני כאן". הרבי חייך ובירכו באריכות ימים.

לשני תמימים שניגשו לקחת משקה אמר הרבי שיחלקו אותו במקומות מסויימים אבל שלא ישתו יותר מג"פ ושימסרו בשמו כי מה שאומרים שיש היתרים וכו' **לא היה ולא נברא!**

תשל"ב
נרות בחדר היחידות

ביום חמישי כ"ג אדר, בעת שהיה מישהו ביחידות אצל הרבי (ובעת שהרבי קרא את מכתבו), כבה החשמל.

הוא אמר לרבי שהוא קצת מבין בחשמל, ואולי שיצא מהחדר לנסות לתקן את התקלה.

הרבי אמר לו, מה התועלת בזה, הרי מישהו אחר ייכנס. והרבי הוסיף אם לא קשה לו שיפתח את הדלת.

העומדים בחוץ הבחינו מה קרה והביאו נרות. לאחר זמן קצר נדלק החשמל, ואחר כך שוב נכבה ושוב נדלק (זה היה תקלה בפיוז).

אנשים רבים נכנסו ליחידות באותו לילה. בעת שיצא הרבי מחדר היחידות פגש בר' זושא הפרטיזן שהגיע באותו יום במטוס מארץ ישראל. הרבי חייך אליו ואמר לו שלום עליכם.

ר' זושא החזיק (כמובן...) בקבוק משקה ביד. הרבי שאל אותו אם נשאר משקה, והוא ענה שנשאר קצת.

"ווי קומט עס" [=איך ייתכן]? שאל הרבי.

תשל"ד
כשהרבי דואג למעשה מרכבה

האחרון שנכנס ליחידות הערב הוא הרב ישראל מאיר לאו מתל אביב, שעוסק בענין 'מיהו יהודי'. היחידות נפתחה בשיחה קצרה בנושאי חינוך, כאשר אז ביקש הרבי לשאול שאלה נוקבת: "במשך כל השנים", אמר הרבי, "היו היהודים בחזית כל המהפכות בעולם. בכל העולם, נערכו מהפכות. ברוסיה, בארה"ב, בצרפת ועוד. רק בארץ ישראל שולטת אותה חבורה שלטונית כבר קרוב ל-30 שנה. הכיצד זה ייתכן?"

במענה, סיפר הרב לאו לרבי את הסיפור הבא: "יום אחרי פריצת מלחמת יום הכיפורים, התקשר אלי בעל אולם לבוא לסדר קידושין עבור זוג שאמור להינשא בשעת ההאפלה,

והרב לא הגיע. הגעתי למקום וגיליתי אולם ערוך ל250 מוזמנים, ובו כ-15 איש בלבד. פניה של הכלה שכבר התייאשה מהגעתו של רב היו לחות מדמעות. ערכתי את החופה בקצרה, איחלתי מזל טוב לזוג הצעיר ופניתי לצאת, כאשר ניגשה אלי מלצרית מבוגרת, והראתה לי את ידה. על היד, היה המספר. המלצרית ביקשה לספר לי את סיפורה.

ישבתי איתה איפוא והיא סיפרה לי את תולדות חייה. מהגטו בלודז' למחנות העבודה, עד לחזרה לגטו בה לא מצאה אף אחד מבני משפחתה הענפה. היא הכירה יהודי גרמני שכמוה נשאר ללא כל והם הגיעו ארצה ביום ה' אייר תש"ח.

בעלה נלקח מיידית לשדה הקרב בלטרון, ממנו לא חזר. השאיר אותה מעוברת עם תינוק קטן שנולד מיד אחר כך. "קראתי לו שלוש שמות. על שם בעלי, שם אבי, ושם חמי. אני עובדת בשתי עבודות כל הבוקר וכל הערב, מנסה לתת לילד הזה את כל מה שהיה לי. אתמול הוא גוייס. הרב, אם הוא לא חוזר, אני מתאבדת. אין לי בשביל מה לקום בבוקר".

"רבי," סיים הרב לאו את תשובתו, "כפי הנראה אנו קצת עייפים ממלחמות".

כשסיים הרב לאו לספר את הסיפור, היו דמעות על פניו הק' של הרבי.

כשיצא הרב לאו והוקף בבחורים שהסתקרנו לדעת מה היה בחדר היחידות, יצא הרבי מחדרו בדרך לביתו. הרבי פנה אליו ושאלו: "מה עם 'מעשה מרכבה'"? הרב לאו התבלבל לרגע, והרבי שאל אותו איך הוא מגיע למלון במנהטן. כשלא ידע, אמר הרבי כי קרינסקי ישוב ל-770 אחרי שיקחהו לביתו ויאסוף את הרב למלון. "באותו רגע", מספר הרב לאו משועשע, "נזכרו כמה מהבחורים כי גם להם יש רכב, והחלה מלחמה מי יזכה ליסוע איתי. בסופו של דבר, שמונה בחורים הצטופפו עימי ברכב שנסע למנהטן..."

תשל"ה

לימוד נגלה של אדמו"ר הזקן

שבת פ' פרה. השבת בעת ההתוועדות עורר הרבי (בהמשך לשיחה בפורים בה דיבר על אדמו"ר הזקן) על כך שכל אחד צריך שיהי' לו קביעות בלימוד עניני הנגלה החל מהספר הראשון אותו נתנו להדפיס – הלכות תלמוד תורה.

תש"מ

"בית המן נתתי לאסתר"

כ"ב אדר תש"מ. לאחד ששאל אודות מה שאמר הרבי בהתוועדות בשבת כי העובדה שקרטר חזר בו מכך שהצביע נגד ישראל הינה המשך לנס פורים, ושאל שהרי בפורים היה "בית המן נתתי לאסתר" – ענה הרבי שזה הי' רק בשנה שאחר כך.

תשד"מ

מדוע לא ביאר הרבי את הסיפור של רבה ור' זירא בהתוועדות המרכזית של חג הפורים?

שבת פרה כ' אד"ש תשד"מ. בבוקר כשנכנס הרבי לתפילה סימן לריל"ג כי היום תיערך התועדות.

במהלך ההתוועדות, כהשלמה לפורים ביאר הרבי את הסיפור אודות סעודת פורים בה "קם רבה ושחטי' לרב זירא". הרבי אמר כי סיפור זה תמוה ביותר: כיצד זה קם רבה ושחט את רב זירא במצב של שכרות?

הרבי הסביר שכיון שסיפור זה מעורר תמיהה גדולה לא ביאר סיפור זה בהתוועדות של פורים שבה נכחו כלי תקשורת ותורגמה לשפת המדינה, גם עבור אלו הרחוקים מהבנה בתורה ולכן הי' חשש שלא יתקבל אצלם הענין... מסיבה זו, הורה הרבי, שכאשר יתרגמו את תוכן ההתוועדות לשפת המדינה ישמיטו ענין זה.

לאחר כמה דיוקים בפרטי הסיפור הטעונים הבנה, הסביר הרבי, שרבה גילה לר' זירא ענינים נעלים ביותר מרזי התורה, ומפני שלא היו לר' זירא ה"כלים" הראויים לכך הגיע לכלות הנפש כפשוטו.

תשמ"ח

סיום ספר התורה לזכות הרבנית

יום חמישי כ"א אדר. במאורע מיוחד במינו התקיימה בצהרים בבית המדרש הגדול ב770– חגיגת סיום ספר התורה שנכתב ע"י כל השלוחים ברחבי תבל לזכות כ"ק אדמו"ר שליט"א ושכתיבתו הסתיימה היום – יום ה-30 להסתלקות הרבנית הצדקנית נ"ע. מאוחר יותר בערב התקיימה סעודת מצוה ב-770.

בלילה, בשעה 7:00 בערך, חזר כ"ק אדמו"ר שליט"א מהציון הק'. לאחר תפילת ערבית החל הרבי שוב במפתיע באמירת שיחת הקודש, הקהל האזין נרגשות לדברי הרבי שליט"א שזה עתה חזר מהאוהל והחליט לזכות אותו שוב בדבריו ובהוראותיו הק'.

הדברים נסבו בעיקרם על העובדה שעל פי הלכה הרי שעתה נסתיימה תקופה אחת בענין האבל ומכאן ואילך מתחילה תקופה חדשה אלא שזאת אינה קשורה עוד בעניני צער ואבל אלא באמירת קדיש ולימוד משניות לזכר ולעילוי הנשמה. כל זאת לפי הדין של "והחי יתן אל לבו", שדין זה הנה מכיון שהתחיל, אין לו יותר הפסק ומאותו זמן שחל הדין הזה על היהודי – הוא נשאר קיים ומוטל עליו לנהוג לפיו, לעולם.

כ"ק אדמו"ר שליט"א, כבליל אמש, הזכיר אודות ההתעסקות המיוחדת עתה ב"מעות חיטים". לאחר סיום השיחה חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א שטרות לצדקה בביתו, כאשר שוב, כל אחד ואחד עובר על פני הקודש ומקבל דולר מידו הק'.

אגב, אם היו ספקות בנוגע להנהגתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א במשך השנה כולה, הרי שהם נפתרו היום בתפילת ערבית (לאחר השלושים) כאשר גם בה עבר כ"ק אדמו"ר שליט"א לפני העמוד. היום יצא לאור המאמר ד"ה "ומחה ה' דמעה" גו' שנאמר בשעתו בחודש אב תשכ"ה, והוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א לרגל מלאת 30 יום לפטירת הרבנית הצדקנית נ"ע. המאמר מדבר על ענין הטוב הרוחני לעתיד לבוא ועל הקשר ההדוק בין זאת לבין ביטול ענין המיתה הגשמית.

במצב ההווה השורר בקרב החסידים הרי טבעי שדבר זה גרם לשמחה והתרגשות גדולות בקרב אנ"ש והתמימים שיחיו שניצלו את השעות הסגוליות שנותרו עדיין מן היום המיוחד, כדי ללמוד את המאמר בזמן שלכבודו ניתן.

ועיני שוב נפקחו

עוד בטרם הספיקה אמו להחלים - נופל היישקע למשכב • הרופאים לא נוטעים תקוות לגבי סיכויי החלמה, והוא מרגיש כי חייו הולכים ונשאבים ממנו • בכוחות אחרונים הוא מחלץ מפיו בקשת מחילה, אפוף הזיות הוא מנסה לומר וידוי - ואז הוא מאבד את הכרתו • לאחר זמן בלתי ידוע הוא נולד מחדש

ן מים מספר אחרי שובה של אימי מבית הרפואה לאחר שהרופא לא ראה שום סיכוי להחלמתה, חלה בנה, כותב שורות אלה, בטיפוס הבטן. נפלתי כעץ כרות. לא יכולתי לראות עוד איך אמא נלחמה וניצחה את מחלת הרעב הקשה שלה. נשכבתי על משכב הרצפה שלי עם חום גבוה וכאבי ראש מפלחים. הכאב כמו התנחל במוחי, והוא רק הלך והחריף.

הגיע רופא, והוא היה כמעט בטוח שחליתי בטיפוס הבטן בצורה חריפה, "למעשה הוא צריך היה להיות מאושפז בבית רפואה", אמר הרופא, "אבל הם כל כך עמוסים, ובבית הרפואה המצב מסוכן הרבה יותר מאשר בבית"... אמא בכל אופן לא רצתה לשמוע על אישפוז בבית רפואה. ואני הבנתי מדוע...

חומי היה כל כך גבוה שלא מצאתי לעצמי מקום מהלהט. כאבי הבטן ועצמותי הדואבות בכל הגוף היו כאין וכאפס לעומת כאבי הראש האיומים. ברוסיה הסובייטית בכלל ובסמרקנד בפרט, ומי מדבר בזמן המלחמה, כמעט ולא היתה בנמצא תרופה להורדת חום, כמו גם תרופה להקלת הכאבים.

בשלוש עשרה שנותי חוויתי לא פעם פחד מוות, אבל בעירבוביה הגדולה של הכאבים והגוף הלוהט, לא הרגשתי משום מה פחד מהסוף; הגם – ויתכן שבגלל – שהרגשתי בבהירות, שלא אוכל לעמוד בזה – חשתי שהחיים מתרוקנים ממני, שכל איברי גופי לוהטים ובו בזמן קופאים ונחלשים.

מתוך החום הגבוה נכנסתי להזיות, לא ישנתי, אבל בעיניי העצומות זזו והתנועעו תמונות סיוט אפלות בעלות צורות משונות. וברגעי צלילות הדעת בין הסיוטים חלפה בי מין מחשבה לגביי ולגבי חטאי נגד הקב"ה – חטאים בתפילה, בלימוד, באמירת דברי שקר ועוד ועוד – כיוון שבבית דין של מעלה לא שופטים לפני גיל עשרים שנה, כך שמעתי מסבא. כמו כן חטאתי רבות כלפי אבי, עשיתי לו צרות; גם לאחיותיי גרמתי פעמים רבות יסורים וצער – ולא ביקשתי מהן אף פעם שימחלו לי. לא הייתי בטוח איך ומתי, אבל יתכן ו"שם" אבקש מהן מחילה...

מאוד הציק לי שהייתי צריך לבקש מחילה מאמי ומסבי! אך זה היה לי קשה באופן מיוחד – הן מפני שידעתי שאמא לא תעמוד חלילה במצב של בקשת המחילה, והן בגלל הסיוט שבמצבי חשתי מין רגשי אשמה, שכאשר אסתלק תישאר אמא לבד. לבד? להישאר? אבל אני חייב הרי לבקש מחילה! וכשהרגשתי שחיי עומדים להסתיים, התאמצתי בכוחותי האחרונים להוציא מפי את המילים: "אמא תמחלי לי... סבא תמחל לי".

נעשיתי מטושטש ומעולף – ובתוך כך רציתי לומר עוד משהו, מה שיהודים אומרים, כמו שאחותי הקטנה אמרה זמן קצר לפני: "רבונו של עולם..." אבל במוחי הפרוע התערבבו המילים "שמע, שמע, אשמנו", ולא ידעתי אם ביטאתי בפי (אמא סיפרה שמלמלתי אז כמה פעמים: ש-ש-ש, ש-ש-מו...).

ומיד אחר כך איבדתי את ההכרה. לא זכרתי כלל כמה זמן שכבתי קודח מחום ומתפתל בכאבים עד אבדן ההכרה, כאשר אמא לא משה כמעט ממיטתי, מניחה ממחטות קרות על פני הלוהטים, מנפנפת עלי במניפה ונותנת לי כפיות מים לשתות. רק בשעות הלילה המאוחרות החליפה אותה אחותה חנה למספר שעות. איך נאבקה אז אמי במחלת הרעב של עצמה – לא ידעתי, ואיך היא עמדה בכך לא שאלתי.

גם לא שאלתי מעולם כמה זמן – שעות, ימים – שכבתי כמו פלאכטע בחוסר הכרה. מובן מאליו, שבעצמי לא יכולתי לדעת. אבל היה זה התקף טיפוס חמור ביותר, שהרופא נתן סיכויים נמוכים ביותר שאעבור אותו.

כשהתעוררתי בוקר אחד חלוש מן המשבר, הייתי כל כך חלש שהתקשיתי להרים את ידי. אבל יחד עם זאת הרגשתי כמו אדם חדש, כאילו הקב"ה הוריד אותי מאיזה מקום לעולם הזה. החדרון החשוך נראה כעת מואר יותר; פס האור מקרן השמש שחדרה, ואין ספור זהרורי האבק שהאירו מבעד לכאילו החלון העקום היחיד – סינוורו את עיני בבהירות שבאה ממרחקים, בהם שורר רוגע ושלוה, טוב ואורה.

התערובת הזאת הפיחה בי אומץ ורעננות בראותי את פניה המאירים של אמי ותנועותיה הזריזות. זאת אומרת

שהוטב לאמא, היא מחלימה, היא מנצחת! היה לי מאוד יבש בפה; גופי היה שטוף זיעה מהראש ועד הרגליים, ראשי כאב, גם בטני, ובכל זאת הרגשתי אדם חדש.

זמן קצר אחר כך שב סבא מהתפילה, עם הטלית והתפילין – ובחיוך מאופק ומלא פליאה הביט בהתאוששות שלי, חיוך כמו שרק סבא מיוחד כזה יכול.

"נו, האָדיע, היישקע, מספיק להתפנק! צריך בריאות, ודבר ראשון צריך להודות להשם יתברך", אמר סבא. "כמעט ונהיית "לשעבר", רק התהלים והדמעות של אמך הצילו אותך, נו, ברוך ה', אני אומר לך שאמך היא אשה גדולה" (ביטוי זה על אמי שמעתי פעמים רבות מפי סבי).

סבא לא היה שייך לנשק לילד, לנכד. אני לא זוכר שסבא נשק לי אי פעם. אבל הוא יכול היה "לנשק" במבטו העמוק והחודר. זמן רב לא הסיר סבא את מבטו ממני, כך שלא היה לי לאן להפנות את עיני. לכן אמא נישקה אותי – גם עבור סבא, למרות שגם היא לא היתה מה"מנשקות" הגדולות (יתכן משום שמשחר ילדותי שנאתי נשיקות).

כאמור לא ידעתי כמה זמן הייתי חסר הכרה, לא רציתי אפילו לשאול את אמא או סבא בענין זה. ואולי הם אמרו לי ולא ציינתי את הדבר במוחי. מדוע? זמן רב בעצמי לא ידעתי למה. שנים מאוחר יותר נברתי וחילצתי מנבכי נפשי את את הסיבה: כנראה לא רציתי לדעת אם החסרתי יום או ימים בהנחת התפילין...

אך גם המסקנא הזו לא הסירה לחלוטין את חוסר הוודאות: אם זה נבע מיתר יראת שמים (כלום קטנה היא בעיניכם לא להניח תפילין יום או ימים? ואני, עם כל חסרונותי, הייתי אז ירא שמים גדול יותר), או שמא להיפך – מחמת שהתעצלתי לחפש לכך תיקון ותשובה...

ולסימן שאז היתה לי יותר יראת שמים:

זכרתי שהמילה הראשונה שיצאה מפי החרב ומגופי החלוש היתה "מים". התכוונתי מים לשתיה, אבל אמא הביאה לי מים לנטילת ידיים. המילה השניה היתה בכל זאת "תפילין"...

סיפור בהמשכים / פרק מ"ח

תקציר: הפנצ'ר באוטובוס ושיעור התורה הזמני שלאחריו, גרם לדובי לחשוב על עצמו ועל מידת הרצינות שבו. כשדיבר עם אביו באותו ערב על הרצון שלו מישיבה גדולה, הגדיר זאת לראשונה במילים ברורות.

במהלך השבת, היה דובי במצב רוח מרומם. הוא חש כי ההשגחה הפרטית מובילה אותו, להיקלע לאירועים הנכונים בדיוק בזמן הצורך וזאת על מנת להגיע למסקנות המתאימות. מהדברים הציניים ששמע מישראליק ביום חמישי, יצא עם הרגשה איומה. אחרי שדיבר על פרשת השבוע בזמן ההמתנה לתיקון הפנצ'ר, הבין שגם בו יש את חוסר העשייה החסידי. כשעה לאחר מכן, כשדיבר עם אביו על שאיפותיו מהמשך השנים בישיבה גדולה, כוונו הדברים ברוח אירועי היום והמסקנות שבצדם.

בשעת אחר הצהריים, צעד דובי הלוך ושוב ברחבי הבית, כשספר רמב"ם בידיו. ההורים ושאר בני הבית היו במיטותיהם ודובי נזהר שלא להרעיש בהליכתו. הדיבורים ששמע מחדר המשחקים, גרמו לו להיעצר מאחרי הדלת. הייתה זו שרהל'ה בת השבע, ששיחקה כהרגלה עם הבובות האהובות עליה. דובי היטה את אזנו וניסה להבין את הדרמה שהתחוללה כעת בין נתיניה של שרהל'ה.

"אני מבינה שלכולכם יש מה לספר לי" אמרה בטון מבין, "אבל יש לי רק שתי אוזניים וקשה לי לשמוע כשכולם מדברים ביחד". דובי חייך מעבר לדלת והמתין לראות כיצד ייפול דבר. הבובה הראשונה שנבחרה ענתה לשם ירמיהו. מסתבר ששרהל'ה הפנתה לכולם את האפשרות לספר כיצד ייראו כשיהיו גדולים. כשהחלה למנות את רעיונותיה של הבובה ירמיהו, אמרה כך: "אני אהיה שליח גדול מאוד של הרבי ואחזיר הרבה אנשים בתשובה. אבנה בית כנסת גדול מאוד וגם בית ספר ומקווה". דובי הכניס את הסימנייה למקום שבו אחז והמשיך להאזין בהשתאות. שרהל'ה אמרה לירמיהו, שאמנם היא מאוד שמחה לשמוע על רצון טהור וחסידי כל כך. אבל יהיה על ירמיהו לדעת שזו אחריות גדולה ומאוד קשה להצליח לבנות כל כך הרבה. "לפעמים יש "מתנגדים" שמפריעים לשליח לעשות את מה שצריך... וזה מאוד קשה ומעצבן להשיג תורמים לבית חב"ד ובסוף לפעמים הם לא רוצים לתת המון המון כסף. אתה ירמיהו עדיין קטן, אבל תדע לך שכשנהיים גדולים מבינים שלא הכול מסתדר כמו שמתכננים, יש הרבה בעיות שצריך להתגבר עליהן..."

שרהל'ה עברה "להאזין" לבובה הבאה, ודובי מצא את עצמו עומד פעור פה, מתלבט אם להיכנס לחדר או לא. לבסוף החליט שלא להפריע ל"למלאכת החינוך" של בת השבע ופנה לסלון, משתאה לנוכח המושגים הקיימים בראשה של הקטנטנה.

כשנשכב על הספה, חשב לעצמו שזה בעצם מה שעשה ביום חמישי בלילה בפני אביו. תחילה דיבר על הישיבה הכי חלומית שרצה ללמוד בה. כזו שאינה במציאות. מתוך זה, הצליח להגיד את המציאות שהכי מתקרבת למצב הרצוי. "יש לי ביד את מה שירגיע אותי כשאמצא את המקום הנכון" חשב לעצמו.

תחושה של הצלבה מהקשר דומה עלתה בראשו של דובי והוא ניסה לפענח את פשרה. לאחר מספר דקות נזכר. גם שלומי הג'ינג'י מה"מבצר" סיפר על משהו שמאוד חיפש ונרגע כשמצא שם. רק רגע, משהו לא מסתדר כאן. שני בחורים טובים וחסידיים ולכל אחד יש רצון ומטרה אחרת? שניהם מעוניינים לדעת שהם נמצאים במקום שבו האמת החסידית מאירה ועניינו הרבי מקבלים את הביטוי הראוי להם, אך זה יורד למילים ומושגים אחרים. מה קורה כאן?

דובי התרומם ופנה לעבר ארון הספרים שבחדרו. שם, רפרף בעיניו בין המדפים ולאחר מספר שניות אחז בידו חוברת של ליקוט שיחות מאדמו"ר הרש"ב אודות תפקידם של תלמידי התמימים והחל לעלעל בה. תוכן הקונטרס לא היה חדש לדובי, שכן לפני כשנתיים למדו בעל-פה למטרת מבצע מסוים ומאז חזר עליו לפחות שלושה או ארבעה פעמים. אך כעת, ביקש דובי לחפש, איזה משני הרעיונות יתאימו יותר לתוכן הכתוב, שלו או של שלומי.

המילים האיומות, החלו מיד להכניס את דובי לאווירת אותה התוועדות של שמחת תורה משנת ה'תרס"א:

". . תמימים הם אלה, שצריכים לשרת במלחמת בית דוד, הם הנם אלה, שצריכים להציל את המצב של כלל ישראל ביובל עקבות משיחא . . על איש הצבא שצריכים למלחמת בית דוד, להיות בריא . . שיהיה לו חוזק בעבודת השי"ת וביראת שמים". בהמשך, מאריך אדמו"ר הרש"ב לתאר את סוג הלימוד העמוק וההתמדה שנדרשת וכן את עוצמת התפילה והאמת הלוהטת שצריכה להקיף אותה מכל צדדיה.

על פניו, נראה היה לדובי שיש בתוכן הדברים, זיקה גלויה לדבריו ורצונותיו שלו עצמו, הרבה מאשר לשל שלומי. שהרי עיקר פתיחתו של אדמו"ר הרש"ב בשיחה זו, עומדת על העובדה שהתמימים צריכים להרגיש את גודל האחריות שבתפקיד ההיסטורי שמוטל עליהם: **". . איש צבא כזה הנו בן החיל במלחמת בית דוד שיכול להציל – ואכן יציל – את מצב ישראל מידי אויבי ה' וחורפי עקבות משיחך, על ידי הרבצת התורה ביראת שמים ועל ידי התעוררות לתשובה . . "**

כאשר ניגשים לסדר היום של תמימים, בהתמסרות ללימוד נגלה וחסידות ותפילה במתינות, מתוך פתיחה כזו של מודעות לגודל התפקיד – זו לכאורה תמצית שאיפתו של דובי.

אך בדברי שלומי אודות החדרת האמת החסידית וה'ביטול' לכל מה שידרש, כולל הדברים ש"בשמים ממעל" ואלו ש"בארץ מתחת", כשבשניהם חדור ה"אין עוד". הרי שאמנם נקודה זו הינה יסודית ועמוקה, אבל עד כדי שתהפוך להיות המדד של כל החיים של תמים?

– "הנה, שוב אתה משתדל להבין בעיקר את עצמך..." עלה קול נוקב במוחו של דובי.

– "לא נכון" התקומם קול אחר וענה, "זהו דיון תוכני בלבד".

עם צאת השבת, אחז דובי במכשיר הטלפון האלחוטי והסתובב בבית הלוך ושוב. לאחר מספר דקות, שמע את קולו של אהרל'ה מעבר לאפרכסת וללא ששאל האם יש ברצונו של אהרל'ה לשוחח כעת, החל לספר בשטף את השתלשלות מחשבותיו בימים האחרונים החל מיום חמישי ועד לשאלתו אודות החשיבות בדבריו של שלומי.

"קודם כל שבוע טוב..." פתח אהרל'ה בחיוך רחב, "זה כבר נקרא שיצאתי ידי חובת סיפור מהבעל שם טוב?"

דובי חש שלחייו מתחממות, ייתכן שהם אפילו אדומות קצת. שוב קורה שהוא להוט להגיע לנושא שמעיק עליו, עד שהוא שוכח את הבדלי הגילאים ואת כללי השיח הבסיסיים. ייתכן שהוא מפרש בצורה מוגזמת את ההרגשה הפתוחה שאהרל'ה מעניק לו?

"אתה זוכר שלפני לא הרבה זמן הגדרת את ההתעוררות בתור תביעה עמוקה חסרת מילים?" שאל אהרל'ה.

"כן. הרגע הזה שבו כל אחד מרגיש שהוא היה רוצה להיות אחרת לגמרי, משהו אמיתי יותר".

"בדיוק. ובכן, גם אם לא ניכנס להגדרות כמו אתערותא דלעילא או אתערותא דלתתא. בפועל, יש לכל אחד את ההבנה הזאת בעקבות נקודה חסידית אחרת והיא זו שנותנת לו את הכוח להתאמץ ולהוביל את עצמו כנגד כל המניעות וההפרעות היומיומיות".

"אפשר לקרוא לזה סוג של 'זהיר טפי' חסידי?" שאל דובי.

"אה... הגדרה מעניינת" נהנה אהרל'ה ולאחר מכן שתק.

דובי ניחש שהוא מכיר את סוג השתיקה הזה והחל לחשוב מה אמור להיות השלב הבא בדבריו של אהרל'ה.

"ובעצם ה'זהיר טפי' החסידי הזה יכול להיות אצל כל אחד במשהו שונה ובכל זאת להוביל לאותו כיון?" ניסה דובי.

הקו מצידו של אהרל'ה דמם.

"טוב" החל דובי לחזור בו בזהירות, "ברור שלא כל אחד יכול להמציא לעצמו נקודה להיתפס עליה, כפי רצונו ולצפות רק רגע, משהו לא מסתדר כאן. שני בחורים טובים וחסידיים ולכל אחד יש רצון ומטרה אחרת? שניהם מעוניינים לדעת שהם נמצאים במקום שבו האמת החסידית מאירה ועניינו הרבי מקבלים את הביטוי הראוי להם, אך זה יורד למילים ומושגים אחרים. מה קורה כאן?

שהרבי יוביל אותו אוטומטית לכל החיים החסידיים שנדרשים"

אהרל'ה עדיין שתק.

"אז מה כן טוב בהיתפסות הזאת של 'זהיר טפי' אם זה לא משליך על שאר ההתנהגות?"

"כנראה..." שבר אהרל'ה את שתיקתו, "שאפשר לבדוק לגבי שלומי בעצמו, האם מה שהוא לקח לעצמו כמבחן, מאפיל על שאר הדרישות מחסיד. או שזה היה מנוף לכיוון כללי של חיות חסידית ו'ביטול' שגורם להתלהבות מכל סוג של דרישה, גם אלו שקל ונעים לעשות וגם אלו שלא".

דובי מיהר להגיב ולומר שאין לו שום ספק בקשר לשלומי. ברור ששלומי הינו דמות ראויה לחיקוי בכל המובנים ואדרבה, הוא לקח עניין חסידי ש'נגע' לו והרחיב אותו לכל פרט בחיי תמים.

עם סיום שיחת הטלפון, חש דובי שהתרוממות הרוח שאחזה בו במשך השבת, הולכת וגואה. הוא חש שיותר ויותר דברים מתבהרים אצלו והפאזל הכללי, עליו הוא עמל כבר חודשים ארוכים, הולך ומראה את צורתו המושלמת, לקראת הרכבת החלקים האחרונים.

למחרת, במשך הנסיעה לישיבה, חש דובי שהוא רוצה לפנות לאנשים באוטובוס ולהניח להם תפילין בנסיעה. הגם שעד עתה עשה זאת רק לעיתים רחוקות ובכלל, כמעט ולא ראה חסידים או תמימים שעושים מבצע תפילין באוטובוס. ברכבת ניחא, אך באוטובוס... ייתכן והצפיפות וחוסר הנוחות גורמת לנסות לוותר מראש? כך או כך, דובי הוציא מתיקו את שקית התפילין ומרח על פניו את הארשת החייכנית והחביבה ביותר שלו, ובמרץ רב עבר הלוך ושוב עד שווידא שכל אחד מהגברים מעל לגיל 'בר מצווה', הניח אצלו תפילין, או הוכיח שעשה זאת בבוקר או יעשה זאת תיכף עם סיום הנסיעה.

"קער א וועלט היינט" הכריז דובי בהתרוממות עם כניסתו לחדר מבלי שבדק אם אי מי נוכח שם.

"אני מסכים איתך במאה אחוז" ענה לו גוף שרכן אל מעבר לאחד הארונות, "רק תעזור לי רגע אחד להזיז כאן את הארון ומיד אני עוזר לך עם העולם..."

דובי חייך למשמע תגובתו של מנדי וניגש לעבר הארון. לאחר מספר דקות, התיישבו שניהם והתנשפו לאחר שסיימו לגרור את הארון הלוך ושוב, על מנת לחלץ משם את הדפים שנפלו למנדי.

"אז מה בעצם מביא אותך להכרזות נרגשות בעיצומו של יום?" שאל מנדי כשחיוך קל בזוויות פיו.

"אני מרגיש שזה מגיע לסוף" הרצין דובי את פניו והחל לספר על השתלשלות הגיגיו בהתאם לשיחות עם אביו, אהרל'ה והאירועים הקטנים האחרונים, כולל משחק הבובות של שרה'לה.

מנדי האזין בקשב רב לשטף דבריו של דובי "אתה יודע מה?" אמר לבסוף בטון מהורהר, "השבוע כבר מתחילים להיבחן לישיבות..."

"איזה מזל שעכשיו אני סוף סוף מתחיל להבין את עצמי" קלט דובי ונחרד לפתע, "חסר לי שהייתי מגיע לשבוע הזה לפני שאני יודע מה בעצם אני רוצה".

"כן..." אמר מנדי כאילו לעצמו והסב את פניו לעבר החלון. החצר, שעד עתה הייתה מלאה בבחורים על מזוודותיהם, התרוקנה. אות שהגיע הזמן להיכנס ל'זאל'.

"כן" המשיך מנדי לחשוב לעצמו, עת שהתארגנו לצאת לעבר ה'זאל', "דובי חי את חיי עבודת השם החסידית שלו. מנסה, מתאמץ, בודק, מעמיק, מעמיד את עצמו למבחן ונלחם על התוצאות. כל כך ברור לו שאני לא שייך לזה? אני לגמרי מחוץ לתמונה? ואיזה נוף יש בתמונה שלי?"

לפני שהתחיל לומר "אשרי", שאל מנדי את עצמו: "רגע, אני מקנא בו או מרחם עליו?..."

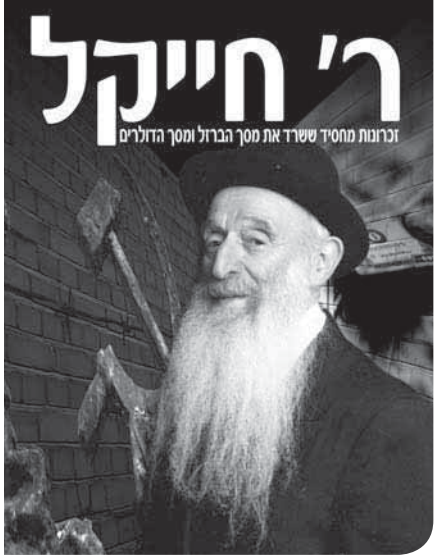

יתכן שיהיו כאלו שיעבירו ביקורת על שאני נותן פרסום לאמת, שעד עתה לא דובר בה, אך המסמכים שמודפסים בכתבה זו והמסמכים שאני עומד להדפיס בכתבות הבאות, יוכיחו בלי שום ספק, ש**ה**בעיה (בה"א הידיעה) של היהודים שעדיין נשארו ברוסיה, בחודש טבת תש"ז, מיחלים לישועה, היתה מחסור בכסף. אילו היו החסידים מקבלים את הסכום הדרוש להם בזמן, יכלו עוד עשרות, ואולי אפילו מאות מהם לצאת מרוסיה לפני שנסגר עליהם מסך הברזל.

מאת הרב שניאור זלמן חאנין

מסמכים חדשים מגלים:

מדוע התעכבו אנ"ש ברוסיה?

מכתב אלמוני

המכתב שלהלן, שנשלח לרה"ח ר' שלום מענדל קלמנסון, נכתב בזהירות ונחתם בידי "אלחנן" מפני יראת הצנזורה.

מהו שמו האמיתי של חותם מכתב זה, זאת לא אדע. אפילו השם "אלחנן" הוא שם פיקטיבי. החסיד היחיד שידוע לי עליו בשם אלחנן, שיצא מרוסיה ב"ייציאה הגדולה" הינו הרה"ח אלחנן רייצעס, אך הוא היה בפוקינג, גרמניה, ולא באוסטריה ועד כמה שידוע לי לא היה "אלחנן" אחר בין אנ"ש בכלל ובפרט בין המתעסקים בעבודת הקדש[1].

1) כמה מהמכ' נתן לי הרה"ת הר"ר שד"ב פרידלנדר שיחי' מהארכיון של זקנו הרה"ח וכו' הר"ר שלום מענדל קלמענסאן שו"ב שיחי' וזכות הרבים תעמוד לו.

ב"ה ג' מקץ [כד כסלו תש"ז]

שלום וכט"ס [וכל טוב סלה] **לידידי אהובי הת' שלום מענדל נ"י** [ששהה בפראג]

כבר כתבתי לך ולפי הנראה לא ידוע לך שאני פה. כמה פעמים צלצלתי לך ובשו"א [ובשום אופן] **לא יכולתי להתדבר אתך. זה כחודש ימים שאני פה. פ"ש לך מאחיך** [הר"ר ישראל שמעון ויקותיאל דוב קלמנסון].

אודות העברת אנ"ש מפה לאשכנז [גרמניה]**: הגרופעס** [הקבוצות] **של לייב ליפסקער ושל יהושע קארף כבר נסעו. אלו השבעים איש שכעת פה, קשה לע"ע לשלוח, אבל הבטיחו לי שבעתיד הקרוב יתנו לי האפשרות.**

בבקשה לבאר בפרט מה שאתה כותב להתקשר עם בנימין מה פירושו של קישור זה? ["אלחנן" לא יכול לעכל את השמועה שהרבי, כ"ק אדמו"ר הריי"צ, מינה את הרב בנימין גאראדעצקי לבא כוחו. ולא מבין מה שהרב קלמנסון כותב אודות בקשת הרבי להיות בקשר עמו דרך ר' בנימין ושכל המכתבים לרבי ישלחו דרכו] **נא לכתוב הכל בבירור או לכה"פ** [לכל הפחות] **לשון אד"ש** [אדמו"ר שליט"א] **בדיוק.**

מה נשמע עם דב חן [הרה"ח בערקע חן שנאסר לפני שעבר את נקודת הגבול לחירות].

מסרו לי דבר זר [שלא מתקבל על הדעת], **שישנם אנשים בעיר שנדפס התניא החדש** [בשפת הסתרים הכוונה לעיר ווילנא בה נדפס התניא] **שיכולים לעשות הכל** [כל הנירות הדרושים] **ונתנו לי אדריסתו** [כתובתו, של מי שעושה את הנירות], **אבל מפני זרות**

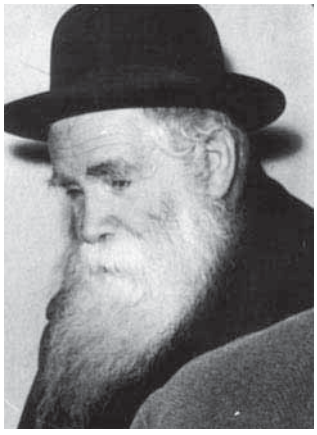

הרה"ח ר' ישראל בלניצקי

הרה"ח ר' ניסן נעמינוב

הרה"ח ר' חייקל חאנין

הרה"ח ר' פרץ מוצ'קין

הענין איני כותב, ישנם פה הכתובות [ניירות לעבור הגבול] **של הל"ב** [32] **אנשים שבאו עם יוסף ריבקין, אפשר שנחוץ להשתדל למסרם בחזרה** [יתכן שכדאי לשלוח את הניירות המזוייפים אתם יצאו בחזרה לרוסיה] **והי' זה מועיל לאחרים** [שישתמשו בהם שוב ולא יצטרכו לזייף או לקנות ניירות חדשים].

תכתוב מה שאתה יודע, בוודאי כבר נודע לך ע"י הלל [פבזנר שהיה תקופה מסוימת בפרג ביחד עם הרב ש"מ קלמנסון] **שאנ"ש** [בפוקינג] **קבצו כעשרת כאלפים סעי'** [דולר] **א"א בעד אנ"ש דשם** [רוסיה, זהו אותו כסף שאבי, ר' חייקל ועמיתיו הצליחו לאסוף] **אבל אנכי לא יכולתי למסור ליצחק** [גולדין, בפולין]. **זה מונח בידי ניסן** [נעמענאוו] **וחייקל** [חאנין] **ופרץ** [מוצ'קין].

יותר אין מה לכתוב.

שלום כתוב אודות הכל בפרטיות ידידך אלחנן.

הטיליפאן בבית הרב [?] **ותוכל לצלצל בכל עת**

תשובתו של ר' שלום מענדל לא אחרה לבוא:

ב"ה וישב

בשבוע שעברה באו אצל ר"י [הרה"ח יצחק גולדין בקראקא פולין] **ר"ן** [מאתיים חמישים] **מאנ"ש, ביניהם ר' שמרי' מבאט'** [מבאטום] **ר' ישראל נח** [בעלינ'צקי], **בן ציון דרויער** [שמטוב], **משפחת אהרן אליעזר ז"ל** [צייטלין], **בני** [הבנים של] **חיים בער** [בערקע] **חן** [מרדכי לייב ומאיר שמחה] **ג"כ באו, לע"ע** [לעת עתה] **פסקו לו** [להר"ר דובער חן] **שלש** [שנות הגליה לסיביר] **אבל משתדלים ומקוים שיפטרו אותו איה"ש** [אם ירצה ה'].

אנ"ש, בשמעם שהמצב בעסטרייך [אוסטריה] **אינו טוב, אינם רוצים ליסע לשם, רק נשארו לחכות על תשובה מכ"ק שליט"א אם ליסע לשם או לא, ...גם מדייקים במכתב ר"י דזעק'** [ר' ישראל דזייקאבסאן] **כמו שהיו מדייקים ולומדים פשטים במכתבי ר' שמואל** [לעוויטין] **בשעתו.**

עפ"י סברה הישרה היו צריכים ליסע לעסטרייך, כי אופן אחר הלא איננו כעת.

קיבלתי מכתב מכ"ק אד"ש אבל מענה על שום שאלה לא הי', רק ברכה עבורי, גם עבור מיכאל [טייטלבוים] **נתקבל מכתב, והנני שולח עותק לכם.**

האמצעים [הכספיים] **נגמרו וכבר לויתי אצל הבעלזים** [חסידי בעלז] **ומה יהי' איני יודע. ליקח על חשבונכם לא מצאתי אצל מי. ע"ז תשתדלו לשלוח ע"י ר' יעקב גריפל או מי שהוא בהקדם האפשרי.**

ובזה אסיים ואו"ש

שלום מענדל.

פ"ש לאחיי [הר"ר ישראל שמעון ויקותיאל דוב קלמנסון].

"כי השאיר לנו אותות אהבה"

המינוי של הרב גאראדעצקי לבא כוחו של הרבי הריי"צ באירופה, היה אמור לגרום סדר בתקשורת בין הרבי לאנ"ש באירופה, ולעזרה בארגון הפליטים שהגיעו מרוסיה.

אך כפי שנראה מהמכתבים שבידי, הסדר לא בא על כנו והדבר גרם למרירות וכעס בקרב הפליטים וחברי הרשת. הם לא חדלו להעביר לרבי שאלות ובקשות, בעניני הפרט או בעניני הכלל, דרך הרב ר' ישראל דזייקאבסאן והמשיכו להיות איתו בקשר הדוק.

אפילו הרב ר' שלום מענדל קלמנסון שקיבל הוראה מפורשת שמכאן ולהבא יהיה ר' בנימין המתווך בינו ובין הרבי, גם הוא (נוסף לקשר שהיה לו, ללא ספק, עם ר' בנימין) – נשאר בקשר מכתבים אמיץ וחזק עם הרב ר' ישראל דזייקאבסאן.

יתירה מזו: למרבה הפלא, גם הרב גאראדעצקי, ה"בא כח" בעצמו, הוסיף לבוא עמו בכתובים אודות עניני אנ"ש שעמדו על הפרק.

הסיבה לכך אולי נעוצה באופי של הרב דזייקאבסאן, כפי שכותב הרה"ג הרה"ח הר"ר חיים חייקין באחד ממכתביו "כי השאיר לנו אותות אהבה".

אנ"ש בורחים מפולין לאוסטריה

בחדש טבת תש"ז הדרך מפולין לזאנא האמריקאית בגרמניה נעשתה מסוכנת מדי, כי רוב הפירצות בנקודות הגבול ששימשו כמעבר, נסגרו. אך מאידך, להשאר בפולין היתה סכנה גדולה יותר. בלית ברירה, היו הפליטים חייבים לברוח לאוסטריה, למרות שידעו על המצב הגשמי הקשה ששורר שם. על כך אפשר לקרוא במכתב הבא, ששלח הרה"ח ר' שלום מענדל קלמנסון לרה"ח ר' ישראל דזייקאבסאן:

ב"ה, ה' ויגש תש"ז פראג

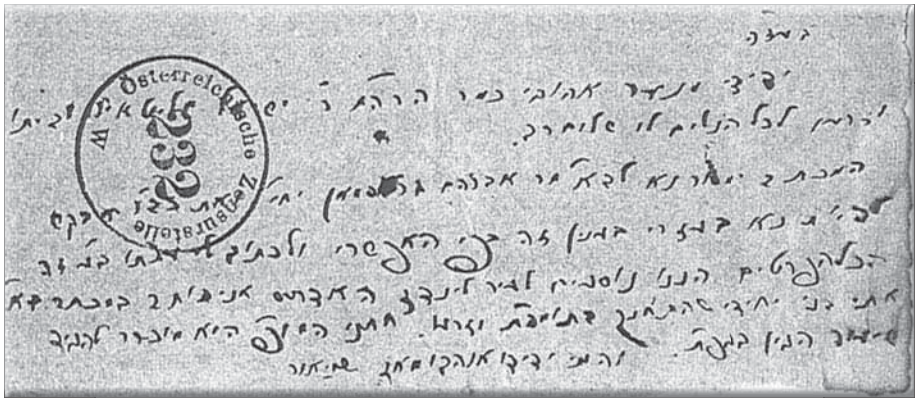

מכתבו של הרה"ח ר' שניאור גרליק

> מי שישבו עדין בלבוב לא יכלו להבין זאת, הם חשבו, שמחוץ למדינת רוסיה ישנם מעדנים כעפר, יש שפע כסף כמו לעתיד לבוא, ולא הבינו את המצב הפיננסי לאשורו, שאפילו הכסף הזעום שקיבלו מהג'וינט הגיע טיפין טיפין ושהקופה של הרבי ואגודת חסידי חב"ד בארה"ב עומדת ריקה.

עשרה בטבת

לכבוד הרה"ח הרה"ת מוהר"ר ישראל נ"י יעקבסאן

שלום וברכה

אחדשה"ט [אחרי דרישת שלומו הטוב], **הנה תמוה לי מדוע לא קבלתי זה זמן שום מכתב.**

אנ"ש שבאו אצל ר"י [גולדין – פולין] **עברו כמעט כולם על דרך עסטרייך. גם אלטע ובני' ואחותה עלקא** [גיסותיו של הרי"ד] **עברו ג"כ. להתעכב פה לא עלה בידם, גם אבי** [הרה"ח ר' שנ"ז קלמענסאן] **שי' עבר עמהם.**

אני ראיתי אותם ובקשו למסור לכם שתשתדלו עבורם להביאם משם. לדעתי אם יהיה עבורם רשיוני כניסה לצרפת אפשר יהיה היכולת להביאם משם בחזרה.

האמצעים ששלחתם עבורם קיבלו.

האדרעס [הכתובת] **שלהם ביקשתי מהם שיודיעו תיכף, וכל מה שאדע מהם חדשות אכתוב לכם אי"ה ובזה אסיים ואו"ש** [ואומר שלום].

ידידכם דו"ש ומברך אתכם בכל טוב

שלום מענדל

מצורף לזה מכתב מהרב ר' שניאור [גרליק], **הוא אמר שכבודו מכיר אותו היטב.**

הנ"ל

•

בעז"ה

ידידי מנער אהובי כמר הרה"ח ר' ישראל שליט"א איש וביתו וזרעו לכל הנלוים לו שלום רב.

המכתב ימסור נא לב"א [לבן אחי או בן אחותי] **מר אברהם גראסמאן יחי'. את כבודו אבקש להיות נא בעזרי בענין זה כפי האפשרי ולכתוב לי עצתו בכל זה בכל הפרטים. הננו נוסעים לעיר לינדז** [אולי הכוונה למחנה מיכלבינדר, ששכן על יד העיר לינץ באוסטריה. אותו מחנה הפך ממחנה רכוז למחנה עקורים והיתה בו קבוצת פליטים מאנ"ש]. **האדרעס אני כותב במכתב א' [אחר]. אתי בני יחידי שהתחנך בתומכי תמימים וזרעו. חתני המופלג הוא מוכשר להגיד שיעור הגון בגפ"ת**

והנני ידידו אוהבו מאז

שניאור

בעיית הכסף

כאמור בפרק הקודם, ביום ראשון ט"ו כסלו תש"ז מינה הרבי את ר' בנימין גורדצקי לבא כוחו באירופה.

ביום שלישי, ח' טבת, שבועיים ויומיים אח"כ, נשלח מכתב חריף מאחד העסקנים ברוסיה לעסקנים מעבר לגבול בטענה שאינם משתדלים ואינם פועלים מספיק, כיאות לתפקידם, להציל את אחיהם מרוסיה הסוביטית.

לאמיתו של דבר, המצב בשני צידי הגבול היה איום ונורא. מצד אחד, אפשר להבין את האימה, הלחץ וקוצר הרוח של מי שישבו בצד הרוסי של הגבול וחשו על בשרם שהמסך עומד להסגר כל רגע. במר לבם הגבירו את זעקתם: "אימתי?!!" כי ידעו ש"אם לא עכשו?" עלול להיות לעולם לא.

ומצד שני, אפשר לשפוט את העסקנים מהעבר השני של הגבול לכף זכות: הקשר ביניהם זחל עם הדואר הלא אמין, ההוראות מהרבי המשיכו להגיע בצורה לא ברורה או משובשת, תנאי הגבול השתנו בכל יום, המבריחים התחלפו חדשים לבקרים ויד ימין לא ידעה מה שיד שמאל פועלת. הטיפול בפליטים היה כרוך בקשיים כבדים של חוסר דירות, חוסר מזון וחוסר ביגוד מתאים. היו קשיים בקבלת וויזות, קשיים בהשגת רשיונות התישבות, או רשיונות מעבר. לא היתה אף מדינה בעולם שהסכימה לקבל את הפליטים.

מי שישבו עדין בלבוב לא יכלו להבין זאת, הם חשבו, שמחוץ למדינת רוסיה ישנם מעדנים כעפר, יש שפע כסף כמו לעתיד לבוא, ולא הבינו את המצב הפיננסי לאשורו, שאפילו הכסף הזעום שקיבלו מהג'וינט הגיע טיפין טיפין ושהקופה של הרבי ואגודת חסידי חב"ד בארה"ב עומדת ריקה.

יתכן שיהיו כאלו שיעבירו ביקורת על שאני נותן פרסום לאמת, שעד עתה לא דובר בה, אך המסמכים שמודפסים בכתבה זו והמסמכים שאני עומד להדפיס בכתבות הבאות, יוכיחו בלי שום ספק, שהבעיה (בה"א הידיעה) של היהודים שעדיין נשארו ברוסיה, בחודש טבת תש"ז, מייחלים לישועה, היתה מחסור בכסף. אילו היו החסידים מקבלים את הסכום הדרוש

הרה"ח ר' שמריהו ששונקין

הרה"ח ר' מענדל פוטרפס

הרה"ח ר' לייבל מוצ'קין

הרה"ח ר' זלמן סערעברנסקי

להם בזמן, יכלו עוד עשרות, ואולי אפילו מאות מהם לצאת מרוסיה לפני שנסגר עליהם מסך הברזל.

טענות העסקנים ברוסיה

כדי להבין את המכתב הבא כדאי לצטט קטע מהספר "זכרונותי" של הרב שמריהו ששונקין, רבה של באטום: אחרי שמספר איך נוסדה בלבוב הוועדה בת שלושת החסידים, שתסדיר את נסיעת אנ"ש מס.ס.ס.ר. ועל תקיעת הכף שנתנו חברי הוועד אחד לשני שיסדרו את הנסיעה עד י"ט כסלו, הוא ממשיך וכותב:

"משהתחלנו בעבודתינו, הגיע לייב'קע [מוצקין] בשמחה וסיפר כי פגש באיש אחד אשר לו קשרים עם שלטונות פולין ועל ידו נוכל לשחדם. איש זה היה עשיר בנכסים ולא ידע איך להעביר את נכסיו לחו"ל. בסופו של דבר מצא דרך לאנשי שלטונות פולין בכדי להסתייע על ידם להעביר את נכסיו, אך פחד מלגלות להם את סודו וציפה לאיזה הזדמנות שתגיע לידו. ואמנם, כאשר נפגש עם לייב'קע ושמע על תכניתו – שמח עליו מאד, בקוותו כי יוכל לחלק את נכסיו באמצעות כל הנוסעים וכך יעבירם מעבר לגבול.

ראשי הוועד – מענדל (פוטרפס), לייב'קע ואני (ר' שמריהו) – התכנסנו, ולייב'קע הזמין את האיש להשתתף אתנו. מענדל הציע לו להלוות לנו סכום גדול בכדי שנוכל להתחיל במשא ומתן עם שלטונות פולין. כן הוצע לו שהוא יהיה המתווך בינינו, וכאשר נעבור אי"ה את הגבול, נסלק את ההלוואה בסיוע של רבינו ואנשי הוועד בארה"ב והג'וינט".

עד כאן הציטוט וכעת למכתבו של אחד העסקנים:

ב"ה אור ליום ג' ויחי (ח' טבת) תש"ז

שלום וברכה

היום קבלתי מכתבכם מא' דר"ח טבת וגם המכתב מד' טבת, ובאמת קשה להולמם, ואשיב לכם על ראשון ראשון.

מה שכותבים שאנו חושבים שאצל א"ש [אדמו"ר שלט"א] **מונח ארגז** [אוצר = כסף] **ומפני זה יש לנו טענות גם עליכם. הנה מעולם לא חשבנו כזאת, אבל מ"מ טענות ותביעות יש לנו עליכם. .... כי מי כמוכם יכולים לידע ולהרגיש גודל הסכנה וגודל ריבוי הייסורים ועג"נ** [ועגמת נפש] **שמביא כל יום אשר מעכבי ההשתדלות (כוונתי כעת, ההשתדלות עבור אלו אשר נמצאים שם** [ברוסיה] **עדיין, כי זהו העיקר כעת) ואתם הייתם צריכים לעורר אותנו בכל פעם ולא להתרעם עלינו למה אנחנו מעוררים.**

בהנוגע לפועל, הנה הבטחתם לי שתסדרו עם ר' זלמן גור' [גורעוויטש] **שר' יצחק** [גולדין] **יוכל לסלק החוב** [כפי שהובטח לגוי הנזכר למעלה], **וכעת אתם כותבים שזה נמצא ת"י כ"ק א"ש** [תחת ידיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א], **והוא** [ר' זלמן גורעוויטש] **אינו חפץ לעשות בלתי רשותכם . . ואינני מבין למה אין אתם נותנים רשות.**

גם מה שאתם כותבים שההשתדלות צריך להיות במתינות, זהו אמת, אבל להמתין עד שיעבור הזמן הקצר מאוד, ויקר כל רגע אין זה נקרא מתינות, [זה נקרא] **רק בטלנות, או עוד יותר. למשל זה הענין של סילוק העשרה** [10.000 דולר]**. אם הייתם מבינים נחיצות הענין עד כמה זה נוגע על להבא וכמה היזק גורם כל יום שמעכבים הסילוק, אז לא הייתם כותבים מדוע יש לנו טענות עליכם.**

ובאמת תמוה לי, מדוע לא סידרתם ענין העשרה עד עתה? מה שהי' צריך לעשות מצידכם לכתוב לאד"ש ולבקש שהוא יסדר זה, כי הבע"ח [הבעל חוב] **מאיים ומפחיד, ועד שלא יסלקו** [את החוב הנ"ל] **לא יש** [– אין] **מה לדבר אודות ביאת עוד אורחים** [פליטים], **וגם הבע"ח** [הבעל חוב, היינו הגוי] **הודיע לשם** [לקונסוליה הפולנית] **ג"כ שלא סילקו לו וח"ו שלא יצא מזה איזה תקלה, כי, בלא עין הרע, אנ"ש מתקבצים ובאים ולעבירה גדולה יחשב, אם ישארו, ח"ו, מחמת חסרון באמצעים . .**

צריכים קודם להציל כדי שלא יטבעו, אחר-כך אפשר לשאול מי ומה

הרב התמים הר"ר יהושע שניאור זלמן סערעברנסקי (בראהינער) היווה חוט נוסף ברשת. הוא ישב בפרעמישלן (או כפי שנקראת בפולנית פְּשֶׁמִישְׁלַאנִי או פשמישל או בקיצור פשעמיש) ועסק בעבודת הקדש של העברת המכתבים והכספים מפולין ללבוב.

הרה"ח הר"ר זלמן סערעברנסקי נשאר בפרעמישלאן עד סוף הקיץ של שנת תש"ז, חודשים אחרי שהגבול עם רוסיה נסגר לגמרי. הוא אמנם שאל את הרבי כמה וכמה פעמים אם יכול לעזוב

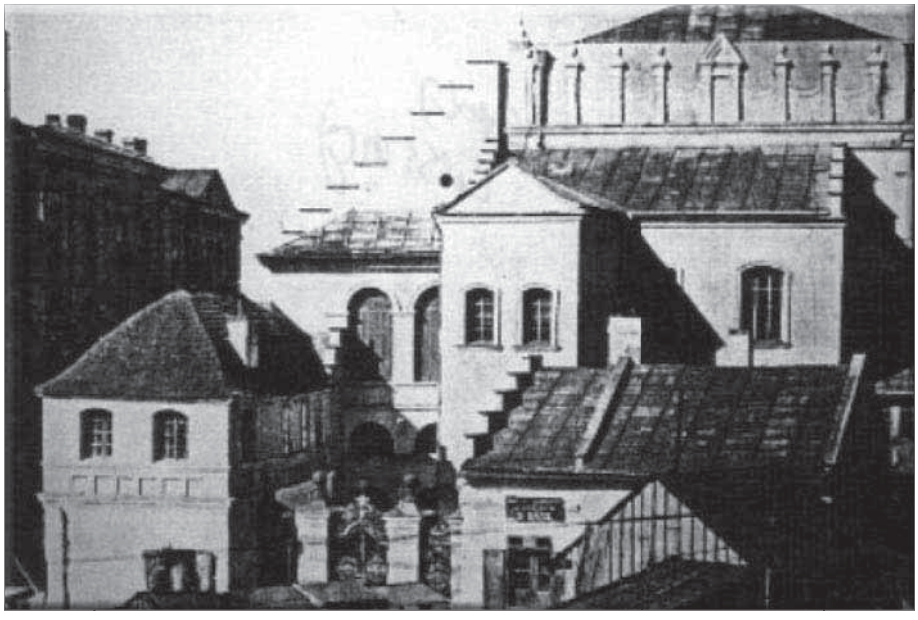

בית הכנסת בעיר פרמישלן

את המקום, אבל הרבי לא הסכים. בסופו של דבר קיבל רשות מהרבי הרי״צ לעזוב את העיר ולהצטרף לאנ״ש בפריז.

״אם המקום מסוכן, נכון הדבר שיעתיק לפאריז להצלחה, אבל צריכים להשתדל למצוא דרך להשאר אחרי נסיעתו בקישור דברים עם ידידנו אנ״ש שי׳ בארץ המולדת, והשי״ת יהיה בעזרו בגו״ר״

העיר פרמישלן שוכנת בגבעות פודוליה, כ-46 ק״מ דרום-מזרחית ללבוב. היום היא נמצאת בשטחה של אוקראינה העצמאית אך לאחר תום המלחמה היתה העיר שייכת לפולין. כמו ערים רבות באירופה המרכזית עברה פרימישלן מיד ליד ומשלטון אחד לשני. משלטון פולני לשליטת האמפריה האוסטרו-הונגרית ושוב חזרה לפולין. אחרי מלחמת העולם הראשונה היא עברה לריבונות סוביטית, במלחמת העולם השניה היא נכבשה ע״י גרמניה הנאצית ושוחררה על ידי הצבא האדום.

באופן רשמי, על פי החלטת העסקנים, קיבל על עצמו ר׳ זלמן, משרה של מחנך בבית יתומים בעיר כך שגם זכה להתעסק ולהציל ילדי ישראל מידי הגויים והחזירם אל חיק היהדות. אך באופן לא רשמי הוא ישב בפשעמיש בגלל שמיקומה היה מקום אידיאלי בו יוכל לקים קשר ישיר עם אנ״ש בלבוב ובנוסף לזה המשטרה החשאית של אמא רוסיה לא חיטטה בה יותר מדי.

ב״ה עש״ק שמות [יא טבת תש״ז]

כ׳[כבוד] ידידי היקר מו״ה [מורי הרב] **שלום מענדיל נ״י** [נרו יאיר]

היום נתקבלו מכתביך לכאן . . ורעדה אחזתנו, בראותינו גודל השערורי׳ הנעשית, בשעה שדמי אחינו נשפכים. ומי שיש לו מעט מוח בקדקדו וקצת רגש בלבו יבין שבשעת סכנה כזו אין לשאול כלום. צריכים קודם להציל כדי שלא יטבעו, אחר-כך אפשר לשאול מי ומה.

והראטשאווער [הר״ר יצחק גאלדין] **המקבל הראשון את הצעקות מאחינו הטובעים וצעקות הבע״ח** [הבעל-חוב היינו הגוי העשיר] **התובעים, כותב: הצילו! ובמה אתם מתעסקים? רשימות חסרים לכם? תמונות חסרים? קודם תצילו, אח״כ יהי׳ לכם רשימות . .**

אני אשיב לך על מכתביך ראשון ראשון. אתה כותב אודות העשרה [10,000 שכבר דובר בהם] **שהנך מבולבל והנך כותב שישלחו מברק א׳ לא״ש** [לאדמו״ר שליט״א] **וא׳ לבנימין, מברקים חסרים? אדריסות חסרים? . .**

אתה שואל אודות הר״נ [250 איש] **מדוע לבסוף נעשה מהר״נ** [250 איש] **רנ״ד [254 איש]?** [ר׳ שלום מענדל ביקש הסבר על המספרים שאינם מתאימים לחשבון. בתחילה כתבו שיגיעו 250 איש אך בפועל יצאו מרוסיה 254, במילא החשבונות לא תאמו].

כן פלא בעיניך, איך נעשה נס כזה, אחרי הודיע ר׳ יצחק שיותר לא יוכלו לבא, באו [עוד] **ע״ה** [75 חסידים מרוסיה לפולין], **הנס הזה עולה בדם ועם דם אין משחקים.**

כתוב ל . . והנמצאים אצלו, הם את נפשם הצילו [!!!!]. [פב״פ] **עזב את הכל. אזיי דארף זיין?** [האם כך צריך להיות?]

שתדע, שאלו הם הרגעים האחרונים [החבל מתהדק ומסך הברזל עומד להסגר], **אי אפשר לחכות יותר [!!!!]. כתוב כפי שאתה יודע [!] תעורר את כולם [!] כתוב לאבא [לכ״ק אדמו״ר מוהריי״צ] [!] . .**

אל תהי׳ ש. תבין אודות מה מדובר. . .

ר׳ יצחק [גולדין] כבר נעשה חולה ואין עם מי לדבר.

ה׳ ירחם על שארית הפליטה

זלמן [סערעבראנסקי]

תתכונן לקבל את ב.צ. [בן ציון שמטוב] **ולייבקע ואולי אף אותי.**

אילו היה להם עוד אמצעים - היו יכולים לבא עוד

להלן מכתב נוסף בנושא זה, שנשלח לרה״ח ר׳ בנימין גאראדעצקי. המכתב זועק בעד עצמו:

ב״ה אור ליום ב׳ שמות [י״ב טבת] **תש״ז פראג**

לכבוד הרה״ח הרה״ת וכו׳ מוהר״ר בנימין שי׳ גאראדעצקי בא כח אדמו״ר שליט״א

שלום וברכה

מאוד אצטער על שנתעכבו הרשימות מאנ״ש שבאו, אבל זה [קרה] **מסיבה בלתי תלויה בנו. כי ר״י** [ר׳ יצחק] **שלח את הרשימות תיכף ע״י מאטולי וגם התמונות שלח ע״י** [על ידו], **אבל הוא נתעכב בדרך, ולבסוף שלח אותם ע״י הבי**[ת] **דואר (אשר ר״י** [ר׳ יצחק] **לא רצה בשום אופן לשלוח אותם ע״י הבי**[ת] **דואר) ועדיין לא נתקבלו.**

הודעתי זה לר״י [יצחק גולדין], **ששלח עוד הפעם, וכשאקבל, אז תיכף אשלח אותם לכבודו.**

ביום ה׳ שבוע העבר באו עוד ע״ה [65] **נפש לר״י** [לר׳ יצחק גולדין, היינו, לפולין] **ביניהם ר׳ ישראל נח** [בעלינ״יצקי] **וגם בנו של פרץ. זה עתה דיברתי עם בנו של פרץ ע״י טעלפאן והתרעם מאוד עלינו והוכיח בטענות צודקות על החסרונות מצדנו בהשתדלותנו בענין הצלה הכי נעלה והכי אחראי כזה.**

ממש במס״נ עבור הענין נשאר הוא וחבריו שם, כי הלא כבודו יודע ומבין גודל האחריות והסכנה הגדולה אשר קבלו ע״ע, אבל לא הביטו על שום דבר ובטחו על השי״ת ועל כח כ״ק אדמו״ר שליט״א. והודות לה׳ כי טוב, עלה בידם לסדר מה שלא עלה עדיין ביד שום א׳ ממפלגות אחרות. כמובן א״א [אי אפשר] **לגשת לענין כזה בידים ריקניות.**

והנה ראשית כל המציאו [הצליחו להשיג] **שם על אתר** [בלבוב] **כמה שהיה ביכולתם, כל א׳** [אחד] **כפי השגת ידו ויכולתו. ומי שהי׳ לו מעט יכולת, הלוה גם בשביל הזולת ולא השאיר לעצמו מאומה. אבל אין הקומץ משביע כו׳ ואין הבור מתמלא כו׳ והי׳ צריך בעיקר לבא בעזרתם מפה בעזר ממשי. והנה עפ״י השתדלות אדמו״ר שליט״א שלחו להם עשרה א.ש.** [אלפי שקל] **אשר מזה הרווח להם מעט . . ורק מפני שקשה ההתקשרות עמהם. ומכתב א׳ ששולחים המה לנו, אנו מקבלים, וחמשה נאבדים בדרך ואינם מתקבלים. ומפני זה אין אנו יודעים בכל פעם מצבם בעתו ובזמנו אשר זה מוכרח מאוד . . ומ״מ הם עשו את שלהם ומאחר שזהו ענין של מאמענט** [רגעים אחדים] **וכדי שלא לאבד זמן חיפשו ומצאו אנשים אשר הם מכירים את אנ״ש לנאמנים, והתרצו ללוות להם, בתנאי, שיחזירו להם תיכף בבואם לר״י** [לר׳ יצחק גולדין]**. וכך הווה. לוו והשתדלו ובע״ה** [ובעזרת השם] **הצליחו ובאו הבאים בס״ה** [בסך הכל] **מספר הידוע לכבודו.**

וזאת לדעת כי אילו הי׳ להם עוד אמצעים היו יכולים לבא עוד, אבל מחסרון אמצעים לא באו.

וכעת כ״כ המצב בשם מאויים, עד שהוכרח בנו של פרץ [= לייבל] **לבא בעצמו לפה, בכדי להודיע ולהוודע מהמצב, אם יש יכולת להמשיך ההשתדלות, או ח״ו צריך להתיאש ולהניח הזדמנות היכולת להציל מאות יהודים? כי באמת זה הענין תלוי בזמן קצר וכל רגע יקר מאוד בכדי שח״ו לא יהי׳ מאוחר, אשר אז לא יועיל ח״ו כל הון.**

כן בענין האסורים [אילו שישבו במאסר, כמו הרה״ח בערקע חן] **יש כעת יכולת, ואם ח״ו יניחו היכולת, במה יכופר עון זה....?״**

(המשך יבוא אי״ה)

ללימוד ברבים
בישיבות ובבתי מדרשות
עם הנוער החסידי והמקורבים

באור התניא הנפלא

"משכיל לאיתן"

(באור יסודי ושוה לכל נפש - 16 כרכים)

וכל ספרי "חסידות לעם"

חדש
התפילה בתורת חב"ד
(2 כרכים - להתפלל כחסיד בהדרכת אדמו"רי חב"ד)

חדש
תיקון המידות
(המשך טבעי לכללי החינוך)

חדש
שמע בני
(שיחות חינוכיות של הרבי לילדים)

חדש
כללי החינוך באנגלית

מספרי הרב גרין 03-9606733
להשיג בקה"ת: 03-9606018 - 718-7780226
ואצל מפיצי חסידות חב"ד

The quickest way to reveal Moshiach is by learning the Torah" sources about Moshiach & redemption" ש״פ תזריע ומצורע ה׳תנש״א

Radio Moshiach & Redemption
AM around Crown Heights & Boro Park 1620-1640
AM in parts of Brooklyn **24/6** 1710 &
worldwide live broadcast: www.RadioMoshiach.org

הרב אהרן יעקב שוויי
חבר הבד"צ דק"ק קראון הייטס

ב"ה

המלצה

בזה הנני להמליץ בעד החשיבות הגדולה שיש בהפעלת ראדיא משיח, הפועל כאן בשכונתנו קראון הייטס, כאן ציווה ה׳ את הברכה, ומשפיע גם בשכונות אחרות, שיכולים לשמוע התוועדויות קודש, דברי תורה בעניני גאולה ומשיח, ניגוני חב״ד וכו׳ וכו׳, דבר המביא לאווירה של קדושה בבית השומעים.

ועדיין יש מקום לפתח ולשכלל עור מפעל זה, ולכן למצוה יחשב לכל היכולים לתמוך ולסייע בזה, ויזכו להתברך מאת השי״ת שהוא מקור הברכות, בטוב הנראה והנגלה בגשמיות וברוחניות גם יחד.

ועל זה באתי על החתום, יום א׳ כ׳ תמוז ה׳תשס״ו

For donations or dedications make checks payable to:
"Radio Moshiach & Redemption"
Kingston Ave. #94, Brooklyn, NY 11213 383
Tel/Fax 363-1652 Email: RadioMoshiach@erols.com 756-4530 718
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מעוף טמא ואכזר למדים דרך באמונה בה'

הקב"ה הטביע בשלך את הרצון לחפש דגים בים ולצודם, והקב"ה משגר אותו לצוד דג פלוני ולא דג פלוני, ב"יד מכוונת" מאתו יתברך. ואם כך הם פני הדברים בדג טמא וודאי שכך הם פני הדברים ביהודי, בנו יחידו של הקב"ה, שכל המאורעות המתרחשים עמו - הכל מאתו יתברך • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

מאת הרב יוסף קרסיק

שליח הרבי ורב אזורי בת חפר - עמק חפר

העלה והנמלה

אמר הבעש"ט: כל המאורעות הקורים בעולם אינם מקריים המתרחשים מעצמם בהחלטת הברואים או בכוח-הטבע, אלא יד מכוונת משמים כל מאורע ומאורע, גם אם הוא נראה כטבעי ביותר, שולי או חסר ערך.

הדברים לא התקבלו כמובנים מאליהם, שהרי הם חידוש עצום ומופלא: כל מעשה בני אנוש, ואפילו מעשה בעלי-החיים, הליכת בהמה מכאן לכאן, כישכושה בזנבה, אכילתה מאכל מסויים – הכל מאת ה', היתכן?!

בעיצומו של יום שרבי-קייצי הראה הבעש"ט לתלמידיו, איך רוח קלה הפילה עלה מהעץ, זה נפל לקרקע, ונמלה קטנה מצאה תחתיו מחסה מהשמש הקופחת. הסביר הבעש"ט אף זה ביד ה': הוא ציווה שהרוח תנשוב ותפיל עלה, כדי שיצל על הנמלה!!!

אם כך הם פני הדברים אצל נמלה, וודאי שכך הוא אצל היהודי, כל אשר מתרחש עמנו מכוון מאת הבורא. ואין מקריות בעולם.

הבורא צווהו לצוד את הדג ממעמקי הים

לעוף טמא ואכזרי המוזכר בפרשת השבוע (שמיני יא, יז) " שָׁלָךְ", טבע קשה ואכזר "להשליך ילדיו" (אבן עזרא). למחייתו הוא ניזון, בעזרת מקורו, מצייד ו"שלִיָית" דגים ממעמקי הים (רש"י).

רבי יוחנן בתלמוד (חולין סג, א) דורש עליו את הפסוק בתהילים "משפטיך תהום רבה", שמשפטי ה' ("משפטיך") קיימים בייקום כולו וגם במה שמתרחש במעמקי הים (ב"תהום רבה"). כלומר שאין עוף ה"שָׁלָךְ" צד דגים מזדמנים במקריות, אלא מאת ה' היתה זאת – הקב"ה דן ומחליט מתי מגיע זמנו של כל דג למות, ואז הוא משגר אליו את השלך לצוד אותם ולהמיתם [לשון רש"י: "זימנת שָׁלָךְ לשפוט ולעשות נקמתך בדגת הים להמית המזומנים למות"].

מכאן, לומד אדמו"ר הזקן, שהקב"ה מנהיג כל פרט ופרט בבריאה ואין שום דבר מקרי:

חלוקות הדעות בין גדולי-עולם האם הקב"ה מנהיג ומנהל כל פרט ופרט המתרחש בבריאה, כולל בדומם, בצומח ובחי, או שרק המאורעות הקורות ליהודי הם "בהשגחה פרטית" ויד אלוקית מכוונת. אבל, אומר אדמו"ר הזקן, מדברי רבי יוחנן משתמע בבירור שהייקום כולו, אפילו מזון השלך הטמא, איזה דג הוא יסעד לארוחת בוקר – נקבע בבית דין של מעלה!

הקב"ה הטביע בשלך את הרצון לחפש דגים בים ולצודם, והקב"ה משגר אותו לצוד דג פלוני ולא דג פלוני, ב"יד מכוונת" מאתו יתברך. ואם כך הם פני הדברים בדג טמא וודאי שכך הם פני הדברים ביהודי, בנו יחידו של הקב"ה, שכל המאורעות המתרחשים עמו – הכל מאתו יתברך.

"דימנת שָׁלָךְ לשפוט ולעשות נקמתך בדגת הים"

הים המחביא את האמת

מוסיף ומאיר את עינינו הרבי (לקו"ש ז, 63): מדוע בחרה התורה להדגיש את ההשגחה הפרטית דווקא ב"תהום רבה" על מעמקי הים? כי ים הוא מחבוא, כשמכניסים משהו במים אין מבחינים בו, ואף העולם כולו הוא בבחינת ים, המחביא ומעלים את האמת האמיתית שכל אשר מתרחש בעולם מכוון מאת ה'.

אך אנו מכירים את האמת שהכל בחינת ים המחביא את האמת האלוקי. בביאת המשיח השקר הגדול של הסתרת האמת האלוקית יתבטל לחלוטין "וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר".

אם לדג טמא ואכזר הקב"ה דואג ונותן מזון הראוי לו, על אחת כמה וכמה שכל יהודי ויהודי ניזון מאת ה' ואין לו מה לדאוג מנין יתפרנס.

אין דבר לו היהודי זקוק יותר מן הגאולה האמיתית והשלימה, ובוודאי ובוודאי שהקב"ה ימהר ויזרז את ביאתה בביאת המלך המשיח במהרה בימינו בקרוב ממש.

תגובות והערות-הארות יתקבלו בשמחה,
למייל: rabayyk@zahav.net.il

הודעה משמחת לאנ"ש והתמימים

כבעבר, למעלה מ-50 שנה, משפחת קלמנסון תייצר

יין לפסח

באותה מתכונת שייצרו עבור הרבי מה"מ

ללא מים או סוכר

הכמות מוגבלת וכל הקודם זוכה!

להזמנות: 1-718-773-3030 • 1-718-316-8138

מחיית עמלק בכוחו של מרדכי היהודי

לחיים! משפחה אהובה!

כשנמצאים עדיין תחת השפעת ימי הפורים ושבת זכור, בוערות היטב הנקודות המדוברות אודות העניין של מחיית עמלק. וכאן אני חש חובה לשתף אתכם בכמה מילים נפלאות מהרבי בעניין זה, מילים שעברו בין התמימים כאן בימים אלו (מהתוועדות ש"פ זכור תשל"ב):

זה גופא שיהודי שומע שעמלק אומר לו, זה מורה כבר על חסרון. שהרי כיצד ייתכן שיהודי ישמע את טענות עמלק? הוא הרי חלק אלוקה ממעל, אז כיצד שייך שהוא ישמע מה שעמלק אומר לו? אלא שזה סימן שחסר בהתקשרות, וכידוע הפתגם שכאשר קשורים למעלה לא שומעים מה קורה למטה, ומכיוון שהיהודי הזה שומע מה שעמלק טוען לו, הרי זהו סימן שהוא אינו מקושר למעלה כראוי;

וכפי שרואים זאת במלחמת עמלק כפשוטו, שעם מי עמלק נלחם? - רק עם אלו שהיו במצב של "הנחשלים אחריך".. ואילו אותם יהודים שהיו בתוך הענן, עמלק מלכתחילה לא היה יכול להגיע אליהם.

ועל כך אומרים, שללא הבט על כך שעמלק יכול לבוא אליו ולטעון טענות ולקרר אותו והוא שומע את טענת עמלק, למרות זאת הוא אינו מתפעל מכך, והוא נלחם בעמלק ולא מניח לו לקררו מעבודת ה'".

אוקיי. זו כבר 'נקודה' מספיקה בשביל לעורר כל אחד מאתנו. אבל הרבי לא מסיים בזה. הרבי ממשיך לנקודה נוספת, מדהימה:

ואדרבה, מזה עצמו שאומרים שעמלק מחפש לקרר יהודי, "אשר קרך בדרך", מזה גופא מוכרח שהוא מצד עצמו א ווארימער איד [= יהודי חם]! שהרי מתי שייך לומר 'קירור', רק כאשר הדבר עצמו הוא חם, אך אם הדבר הוא מלכתחילה קר, לא שייך לומר שרוצים לקררו. ומכיוון שאומרים שעמלק מחפש לקרר יהודי – מזה עצמו מוכרח שהיהודי מצד עצמו הוא 'יהודי חם' שאצלו מאיר "רשפי אש שלהבת י-ה" של נשמתו...

וזוהי ההוראה מפרשת זכור, שאומרים לכל יהודי: דע, שמצד עצמך אתה א ווארימער איד; 'אל תבט אל מראהו'! – זה לא נוגע איך אתה נראה בחיצוניות, כי בפנימיות אנו יודעים שאתה יהודי חם, יהודי בוער, ויש לך קאך בעניינים של קדושה...

ועל ידי זה שיהודי נלחם עם עמלק בעבודתו הרוחנית, הוא מנצח..."

יום ראשון, ז' אדר ב'

יום ראשון מתייחד בכך שהוא היום בו נוח יותר ליהודים רבים להגיע ל-770, בהיות שזהו יום החופש האמריקאי. וכך גם השבוע, מקורבים רבים מגיעים היום ל-770, ומיד עם הגעתם, עוד קודם שהספיקו לקלוט מה קורה, כבר התמימים מניחים איתם תפילין, מה שגורר מיד לאחריו ריקוד סוער בשירי משיח. אין ספק שגולת הכותרת של הביקור בבית חיינו היא הכתיבה לרבי שליט"א, בה נראה בגלוי כיצד הרבי מתייחס באופן אישי ולמעלה מן הטבע לכל יהודי.

בבוקר הוצאו לבית הכנסת למעלה ממאתיים סידורים חדשים על ידי 'אוצר הספרים' של 770, סידורים אלו נתרמו לאחרונה ולאחר עמלם של כמה תמימים בכריכתם – אנו זוכים להשתמש בהם הבוקר.

בעקבות השעון שהוחלף אתמול בלילה, הסדר נגלה בצהריים מתארך בעוד רבע שעה ומאפשר ללמוד בסדר הזה דקות נוספות, ותפילת מעריב במניין אד"ש עוברת לאחר סדר חסידות ערב בשעה 9:30.

בשיעור גאולה ומשיח שמתקיים הערב, מוסר הת' **נחמן לרנר** ומסכם את השיחות שעליהם יתקיים המבחן במסגרת ה'מבצע התקשרות' של "את"ה העולמי" וכך מתכוננים למבחן הראשון במבצע שיתקיים מחר בלילה.

ולאחרי מעריב מתקיים ה'סדר אחדות' השבועי ובו גם כן התמימים לומדים בחברותות את השיחות של המבצע, ובסוף הסדר מתקיימים הגרלות על סטים של ספרים.

אותנו חינכו שחסידים לא צריכים סיבות מיוחדות בשביל לשבת ולהתוועד, כך שאם תכנסו ל-770 בסתם לילה שגרתי ותראו תמימים מתוועדים – אל תתפלאו. כך גם הערב, איכשהו – כמה תמימים מוצאים את עצמם מתוועדים, וההתוועדות מתרחבת, וממשיכה עוד ועוד באהבת רעים, כשהנושא הוא – מתקרבים לשבת זכור, והתמימים מעלים נקודות נפלאות מתורת רבותינו נשיאינו בעניין. ובל נשכח - 'זכר בצירי, זכר בסגול, אבי גוט אפמעקען...'

יום שני, ח' אדר ב'

אחר תפילת שחרית מתקיימות שני התוועדויות בר-מצווה על יד ארון הקודש, הקהל משתתף בשמחה ואומר

תור ל'מחצית השקל' על המטבעות בהן נתן הרבי את 'מחצית השקל'

תפילת מנחה בתענית אסתר

'לחיים' ולאחר מכן מתוועד ר' **שלום דובער ליפסקר**.

היום בלילה יתקיים המבחן במסגרת ה'מבצע התקשרות' של את"ה העולמי לכבוד יום ההולדת של הרבי שליט"א מלך המשיח, ובשיעור גאולה ומשיח מסכמים את השיחות ומתכוננים למבחן.

בשעה 10:00 מתקיים המבחן בחלק הקדמי של ה'זאל' התמימים מתיישבים למבחן, וגם ילדי כיתה ח' מ'אהלי תורה' מגיעים למבחן, נפלא לראות 'דעם רבינ'ס קינדער', כולם יחד עוסקים באותה סוגיה, באותן שיחות, ומעמיקים בהם, לנחת רוח אדמו"ר שליט"א.

עם סיומם של ריקודי חודש אדר התמימים מתיישבים יחד להתוועדות הקבועה בפינה הצפונית מזרחית ומתוועדים... זהו ליל ט' אדר היום בו הגיע הרבי הריי"צ לחצי כדור התחתון ומאז התחיל הפצת המעיינות גם בתחתון שהוביל אותנו לגמר וסיום העבודה שפועלת תיכף ומיד את הגאולה השלימה...

יום שלישי, ט' אדר ב'

אחרי שחרית הרב בלאו קורא כבכל יום קטע משיחה של הרבי מלך המשיח בענייני גאולה ומשיח מ'עניני דיומא' והיום נשמע ב-770 שיחה בעניין ט' אדר היום שבו הגיע הרבי הריי"צ לאמריקא ובו קבע את מושבו שזהו המקור להפצת המעיינות לכל העולם כולו עד ביאת גואל צדק.

בזמן של הפסקת הצהריים מגיעים מקורבים לראות את ביתו של הרבי שליט"א וכמובן מניחים עמם תפילין.

יום רביעי, י' אדר ב'

אחרי הסדרים נפתח ה'מבצעים סנטר' ותיכף ומיד המקום נעשה מלא באנ"ש ותמימים שמצטיידים בעשרות משלוחי מנות, תחפושות וכו' וכו' כהכנה רבתית ל'מבצע פורים'.

אחרי הריקודים התמימים מתיישבים ל'שיעור אחדות' בו התמימים מה'קבוצה' יושבים יחד ומתרעננים ומתחדשים בענייני ה'קבוצה'. התמימים מזכירים אחד לשני שנמצאים "שלושים יום קודם החג" - י"א ניסן יום ההולדת של הרבי שליט"א מלך המשיח וכל אחד צריך לקבל על עצמו החלטות טובות ולהתכונן ליום זה ולהביא מתנה לרבי...

יום חמישי, י"א אדר ב'

על אף התענית, הסדרים הם כרגיל עד למנחה וביתר שאת וביתר עז כיון שהתענית הוא יום רצון לה' וצריך לנצל את היום הזה ללימוד תורה ותפילה, ובפרט כאשר יודעים את דברי הרבי בעניין הצומות ומעלתם.

משעה 12:00 הגבאי נותן את האפשרות לתת 'מחצית השקל' במטבעות שבהם נתן הרבי שליט"א 'מחצית השקל' ונעשה תור ארוך שבו אפשר לזכות במטבעות ולתרום מחצית השקל. ישנם גם שנמצאים במקומות אחרים וממנים מישהו כשליח בכדי לקיים את העניין של מחצית השקל עם המטבעות של הרבי... בכניסה ל-770 עומדים דוכנים של קופות צדקה לתת בהם 'מחצית השקל'.

למנחה עם הרבי שליט"א מגיע קהל רב, ה'זאל' מתמלא באנ"ש תמימים וילדים שמגיעים להתפלל יחד עם הרבי. ושארית הצום מנוצל ללימוד תורה והכנות ל'מבצע פורים' שלא יישאר יהודי אחד שלא יקיים את המצוות של החג...

אחרי מעריב עם הרבי שליט"א האחראים על 'וועד סעודת שלמה' מחלקים אוכל לקהל.

בשעה 10:00 מתקיים השיעור גאולה ומשיח השבועי במערב 770 והשבוע מוסר את השיעור הרב **מרדכי רוטשטיין** שמדבר על הנושא של גילוי הניצוץ משיח שיש בכל אחד ומראה על פי השיחות של הרבי מלך המשיח מהו העניין הזה וכמה זה נוגע בזמננו זה.

יום שישי, י"ב אדר ב'

לפני שיוצאים היום למבצעים צריך להתכונן כראוי ברוחניות ובגשמיות ולהכין את היהודים לחג הפורים. ב'ניו יורק' יום ראשון הוא יום החופש,

באמונה, ציפייה וגעגועים.
מקומו של הרבי מוכן ומזומן

קהל גדול בעת קריאת המגילה במניין של הרבי מלך המשיח

וחלק מהאנשים לא יהיו וממילא צריך לחלק להם משלוח מנות ולהזכיר להם על מצוות החג ולהסביר על משמעות החג ובעיקר אודות מרדכי של דורנו – הרבי שליט"א מלך המשיח.

אחרי שחרית התמימים יוצאים עם מזוודות גדולות שבהם משלוחי מנות לאנשים, וכמובן שכל יהודי שמח וטוב לב לראות שמביאים לו משלוח מנות מכובד... גם בהזדמנות זו קיימו עם היהודים את מצות מחצית השקל וברוך ה' הזמן ארוך כך שאפשר להספיק את ה'מבצעים' ולהגיע לקראת שבת קודש ל'בית חיינו'.

לכבוד שבת יוצא ה'קובץ' של 'ועד חיילי בית דוד' "שמחת פורים" – 'מיתת המן שבדורנו ע"י מרדכי שבדורנו' ובו יומנים מהתוועדויות של הרבי שליט"א שפעלו מיתה של כמה שונאי ישראל בכמה שנים.

התפילה בקבלת שבת נעשית מתוך שמחה מיוחדת ובפרט ב'לכה דודי' שמתחיל בניגון 'ויהי בימי אחשורוש' וממשיך ב'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד' והשירה נעשית בשמחה רבה למעלה ממדידה והגבלה ובציפי' שתיכף ומיד נזכה להתגלות של הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ומשמחה זו נמשיך לשמחת הגאולה האמיתית והשלימה...

אחרי מעריב התמימים הולכים לסעודות שבת ובהמשך הלילה מתקיימת התוועדות עם הרב **שלום דובער וולף** ר"מ בישיבת חח"ל צפת שמעורר אודות שימת הלב שצריכה להיות לתמימים בין אחד לשני ולהתדבר ביחד על הדברים הדרושים תיקון ועל הדברים הטובים לגלותם...

שבת קודש, י"ג אדר ב'

שבת זכור. אצל חסידים אין זה דבר פשוט שמתחיל ונגמר בקריאת הפסוקים במפטיר. התמימים לומדים את המאמרים שישנם בעניין מחיית עמלק, ובהמשך הסדר מתקיים השיעור ה'דבר מלכות' השבועי שמזכיר לנו שנמצאים בתוך ה'שלושים יום קודם החג' – י"א ניסן...

לאחר הקריאה הרב **לוי יצחק גרליק** חוזר שיחה של הרבי שליט"א מלך המשיח. ומיד אחרי שחרית מתקיימת עוד קריאה מרכזית של פרשת זכור למי שלא הספיק לשמוע.

ההתוועדות של הרבי שליט"א מלך המשיח מתקיימת ב-1:30 והתמימים בציפי' להתגלות לומדים שיחות על חג הפורים. בהמשך הרב **יוסף רייצעס** מקריא קטע משיחה של הרבי שליט"א בענייני גאולה ומשיח.

השבת ארוכה מאוד ויש כבר כמה שעות טובות להתוועד יחד ולהיכנס לחג הפורים מתוך השמחה הרבה בכך שאנו חסידים – תמימים של הרבי שליט"א ונמצאים בד' אמות של הרבי ובפרט בשנת ה'קבוצה' שזוהי שנה תמימה עם הרבי - 'אנא ומלכא בלחודוהי', וזוהי הזדמנות טובה להתוועד יחד באופן של התוועדות פעילה שמביאה למעשה בפועל.

מעריב מתחיל כעשרים דקות לאחר צאת השבת בשעה 8:05 לאפשר זמן להתכונן לקריאת המגילה שתהי' מיד אחרי מעריב, להביא את המגילות וכל הילדים את התחפושות והכלים המתאימים למחות את המן...

בשעה 8:00 כבר 770 מתמלא ומתחילים בשירת ה'יחי' בניגון של 'ויהי בימי אחשורוש' שבה מקבלים את פניו של הרבי מלך המשיח לפני התפילה ומתחילים את התפילה. הבעל קורא מתחיל לברך את הברכות של המגילה ושקט שורר ב'בית הכנסת'. כשהבעל קורא מגיע לפרק ג' בפעם הראשונה להמן הילדים מכינים את הכלים שבידם ו... מתחילים להרעיש בחזקה כך ש-770 מלא ברעש של הרעשנים וכו' וכו'...

בסיום הקריאה מתקיימת הבדלה של מוצאי שבת ומיד לאחר מכן התמימים יוצאים בזריזות ל'מבצע פורים' – בעיקר למסיבות בבתים של מקורבים לקרוא בהם את המגילה ולהתוועד מתוך שמחה ולדבר על עניני הפורים...

אחרי המבצעים התמימים חוזרים ל"בית חיינו" ורוקדים ומתוועדים וכמובן לא שוכחים שיש מחר עוד יום שלם של מבצעים שצריך להשקיע בו הרבה כוחות כדי שיהי' כמו שצריך וממילא התמימים הולכים לישון כראוי.

א פריילעכן פורים! לחיים!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מענדי, בית משיח 770.

ב"ה

מאפיית מצות שמורה בעבודת-יד - מצות אנ"ש מקמח מלא

יצור מיוחד בהשגחת הרב ישראל יוסף הנדל שליט"א רב קהילת-חב"ד מגדל-העמק
שמורה משעת קצירה ועד גמר האפי'ה עפ"י הסדרים מיוחדים בהלכה ובהידורים.

א. קצירת החיטים והפרשת תרומות ומעשרות וטחינת הקמח, שמורה ונקי מחשש טבל ושביעית, בכשרות ובהשגחת הבד"צ העדה החרדית ירושלים.

ב. ניפוי הקמח נעשה בנפה מיוחדת, העוברת בדיקה לפני תחילת הניפוי בכל יום.

ג. שאיבת המים שלנו בזמן בין השמשות מבאר מים חיים סגור (ללא כימיקלים), פעולת השאיבה נעשית לשם מצות מצווה ע"י משגיח מיוחד. המים לנים בכלים מיוחדים (לא כלי מתכת), על ברז המילוי מולבש בד לסינון נוסף של המים, הכלים לנתינת המים ללישה נשטפים במים בסיום כל 18 דקות.

ד. לישת הבצק נעשית בידיים על ידי לש (פאנעמער) שומר שבת בקערה מנירוסטה, רק 18 דקות (ח"י רגעים מהלישה) עוברים מנתינת המים לעיסה (מיירע) הראשונה עד כניסת המצה האחרונה במחזור לתנור. כמות משקל הקמח בעיסה כ- 1.100 ק"ג שהינה פחות משיעור חלה. (הלש מחליף כל 18 דקות כפפות וסינר ניילון וכובע רשת חד פעמי).

ה. עיבוד העיסה, הראשוני ע"י פינר עם דווש רגלית כך שהעובד מחזיק את הבצק בידיו בכל זמן העיבוד.

ו. העובדים בלישה ובעריכה לובשים סינר ניילון וכובע רשת חד פעמי. המאפייה ממוזגת במיזוג אוויר לקירור.

ז. שולחנות לעיבוד נוסף בידיים לפני העריכה עשויים מנירוסטה, מכוסים בנייר המתחלף כל 18 דקות.

ח. לאחר החלוקה ידנית של הבצק למצות עומדים עובדים מיוחדים להתעסקות עם חתיכות הבצק עד לתחילת העריכה במערוכים. (בהקפדה שלא יהי' מצב של בצק / מצה העומד ללא התעסקות).

ט. מרדדים את המצות כל מצה בנפרד עם מערוכים מיוחדים מנירוסטה. (רידוד בשיטה מהירה במיוחד ע"י גלגול ידני של ידית (ע"י ישראל) שמחובר לשני מערוכים כאשר בצק של כל מצה מוכנס ויוצא ידני).

י. חירור המצות במחורר (ריידלער) מנירוסטה העובר פירוק ניקוי מיוחד כל 18 דקות השרייה במי כלור של המסרק וניקוי בזרם מים עם מברשות מיוחדות. יבוש המים בלחץ אוויר וניגוב, ובדיקת ניקיון על ידי משגיח.

יא. לאחר החירור המצות מעוברות כל מצה בנפרד לשולחן מכוסה בנייר המוחלף כל 18 דקות, להנחת המצות על המקל, עד שלוש מצות על מקל בהכנסה מיידית לתנור. על גבי מקל "עטוף בנייר" (בדוק מחששות) ואחרי כל הכנסה לתנור מוחלף הנייר. (אין מצב תליה של מצות בהמתנה לכניסה לתנור).

יב. המצות מוכנסות ידנית ע"י ישראל במהירות לתנור אש המוסק בלחץ גבוה של גז. הנמצא בחדר נפרד. כך שתחתית התנור עובר ליבון באש גלויה ודינו כתנור ראשון כל הזמן.

יג. אחרי כל מחזור של 18 דקות, הפסקת עבודה מוחלטת, הכלים, הפינר, המערוכים, המחורר עוברים ניקוי מיוחד בזרם מים עם מברשות מיוחדות, יבוש המים בלחץ אוויר וניגוב, ובדיקת ניקיון על ידי משגיח מיוחד. ידי כל העובדים עוברים רחיצה וניקוי במים בברזים מיוחדים הפועלים (בעין אלקטרוני) ללא מגע יד, על הברזים מלובש בד לסינון נוסף של המים, ניגוב הידיים במגבות נייר (בדוק מחששות) חד פעמי, ובדיקה ניקיון ע"י משגיח.

יד. לאחר אפיית המצות בתנור ויבוש מיוחד(המוסיף פריכות וטעם באיכות מעולה) עומד משגיח לבדוק שלא יהיו כפולות מניח את המצות בעגלות המשמשות כלי לצירוף סל ובכמות המתאימה להפרשת חלה, מכסה את המצות בסדין ומפריש חלה כדין.

טו. כל העובדים בלישה ובעריכה ובאפיית המצות הינם יהודים שומרי שבת המכריזים בתחילת כל מחזור של 18 דקות ותוך כדי עבודה "לשם מצות מצווה".

בברכת פסח כשר ושמח.

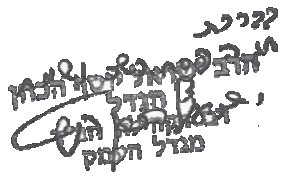

המחיר:
85 ₪ לק"ג
לא כולל הובלה

לפרטים והזמנות: נייד. 0573125770 אימייל. matza770@gmail.com

מה אכפת לביבי להודיע על הקמת עוד 500 יחידות דיור, כשבימים אלו ממש הוא עמל על הכנת נאום המדינה הפלסטינאית, במסגרתו הוא מתכוון להכריז על עקירת מאות אלפי יהודים היל"ת?! הוא יודע שבשביל הדחפורים של צה"ל מדובר בסך-הכל בעוד כמה שעות עבודה, שיכולים לשטח ישובים שלמים שהוקמו אחרי מאמצים אין-סופיים.

מאת: שלום בער קרומבי

העם מזועזע. המנהיגות לא.

חברי הכנסת של "שדולת ארץ ישראל בכנסת" הגיעה בשבוע שעבר לסיור חיזוק בבית משפחת פוגל בישוב איתמר. כל אחד מהחכ"ים אמר את דברו, מי מהם בקול רועם יותר, מי בפניה לראש הממשלה ומי בפניה אל המתיישבים. אבל בתקשורת מה שיזכר מהביקור או בטח הוויכוח שפרץ במקום בין ח"כ יעקב כץ (כצל"ה) לבין יו"ר מועצת יש"ע דני דיין.

הפולמוס התעורר בעקבות האצבע המאשימה שהפנה כצל"ה נגד ראש הממשלה על כך שאינו חותם על היוזמה של כצל"ה לספח באופן חוקי את אזורי יהודה ושומרון לשטח מדינת ישראל. בסוגיה הזו גם הצביעו רבים מחברי הליכוד נגד היוזמה. הטענה הרשמית שלהם היתה שהם אינם מתנגדים לסיפוח אזור יו"ש למדינת ישראל. ונהפוכו – הם תומכים בה. פשוט הם לא חשבו שכעת זה הזמן להעלות הצעות מהסוג הזה. לא כשביבי – ראש ממשלתם היקר – מכין את נאום 'בר אילן 2' ומתכוון להודיע על הקמת מדינה פלסטינאית, מרחק עשר דקות מכפר סבא.

דני דיין – יו"ר מועצת יש"ע הממלכתית – דיבר על הצורך "לחזק את נתניהו", כאילו לא נלמד כלום מלקחי העבר ואף אחד לא רואה מה קרה בכל פעם שהימין חיזק את ראש ממשלת הליכוד, במקום לאיים עליו. כצל"ה הגיב בלהט שהדם הזה על הידיים של ביבי, ובתשובה ענה לו דיין הממלכתי ש"ראש הממשלה הוא לא האויב שלנו".

דיין – כקודמיו במועצת יש"ע הישנה שחתומה על הגירוש מגוש קטיף – מנסה למתוח את החבל כמה שאפשר. ללכת על קצה האצבעות כדי לא להרגיז את נתניהו, כאילו יש עוד תקווה להשיב אותו ימינה. הוא משחק בנדמה לי, כבת-יענה שטומנת את ראשה בחול, ומציג את הדברים כאילו ביבי עדיין משלנו.

אבל את האמת כולם יודעים. הימין מפחד מהצל של עצמו. הוא מפחד להפיל את ראש ממשלת הליכוד, כי האלטרנטיבה נראית לו מפחידה יותר. במקום לאיים על נתניהו במישור הארצי ולקרוא בריש גלי להפלתו, הוא מסתפק בפעילות פוליטית בתוך הליכוד, בניסיון להשפיע על נתניהו מבפנים.

ממשלה ללא כיוון. ללא דרך

הבעיה של הממשלה הזו היא שאין לה שום כיוון, אין לה דרך. אם הימין היה מאיים עליה מבחוץ בצורה מאסיבית, הממשלה הייתה נאלצת להיצמד כל הזמן ימינה. אבל במקום זה מאפשרים לה לברוח לכל עבר.

במצב הזה היא עושה מה שידעו לעשות כל ממשלות ישראל שקדמו לה: להסתפק בפעולות שמצולמות טוב ומשתיקות את המתנחלים – במקום להביא ביטחון אמיתי.

ביבי יודע טוב מאד מה צריך לעשות כדי לסגור חשבון עם רוצחי משפחת פוגל ולהביא למיגור הטרור. אבל הוא מפחד לשנות את הכיוון. אין לו את האומץ לעשות מה שלא עשו קודמיו בתפקיד. לכן הוא בוחר לשחרר הצהרות שנשמעות בומבסיות – על בניית עוד 500 בתים ביש"ע – במקום לעשות מעשים בשטח.

מי שיודע על מה מדובר, מבין שההצהרה הזו היא לועג לרש. לא רק בגלל שמדובר על תוכנית שגם כך הייתה אמורה לצאת אל הפועל – וראש הממשלה רק רכב עליה כדי להשתיק את המחאה בעקבות הפיגוע. אלא גם בגלל העובדה שכמה מאות בתים ביש"ע – ובמיוחד ב"גושי ההתנחלויות" – הם בדיחה עצומה ביחס לביקוש העצום.

ביבי לא חידש דבר. מאז ומעולם זה היה הקו בכל הקשור לאחיזה אמיתית בשטח. כשבנו את קרית ארבע, הרבי התנגד באופן תקיף להקמתה כתחליף להקמת הישוב היהודי בחברון. הרבי אמר אז שאומרים שבונים בחברון, אבל בעצם ההחלטה שלא לבנות בחברון תיקבע את המשך האחיזה במקום ולבסוף ידברו על החזרת מערת המכפלה. הרבי אמר שממשלת ישראל (דאז) צריכה לבנות את הישוב היהודי בחברון עצמו ולא להסתפק בהקמה של התיישבות רחוק מחברון – רק כדי לצאת ידי חובה.

וגם אז, כמו היום, הממשלה בחרה לעשות את הדבר הקל – שישתיק את המתיישבים ויציג כביכול "נחישות" ביהודה ושומרון – אך בפועל אינו אלא פעולה חלולה מתוכן.

הסוף המר היה שהממשלה לא איפשרה הקמת ישוב יהודי של ממש בחברון, ורק אחרי התיישבויות בלתי חוקיות באישון ליל, נאלצה המדינה לאפשר לכמה עשרות משפחות יהודיות להתגורר בחברון, מוקפים במאות אלפי ערבים צמאי דם. המצב הזה גרם להפקרות ביטחונם של המתיישבים בחברון והישוב היהודי בחברון הפך לאחד המקומות מוכי הטרור והשכול בארץ הקודש.

גם החלק של מערת המכפלה לא נעלם מנבואת הרבי, ולצערנו כבר היום מדברים על החזרת מערת המכפלה. לכן לא פלא שכששר החינוך מחליט שנערי ישראל יבקרו בקברי אבותם – מקימים בשמאל קול צעקה, כאילו מדובר על מקום שמנוכר להם.

כל אחד מבין שאם הממשלה הייתה אוזרת יותר אומץ ומקימה את הישוב קרית ארבע בחברון עצמה, התמונה הייתה נראית אחרת. לא שהשמאל מכבד ישובים יהודיים מפוארים ומשגשגים. אבל לפחות הוא מבין כוח. לכן הוא יכול לצאת מול כמה עשרות משפחות שגרות בין המון ערבי בחברון ולהפוך אותם לקומץ הזויים. לך תסביר שהמדינה היא זו שלא איפשרה ליותר יהודים להתגורר שם.

בונים כדי לעקור

הקו הזה עלה באחת היחידויות המרתקות שמוכרות בנושא זה, כשהיתה אצל הרבי הגב' גאולה כהן. כזכור, כפי שפירסמה כהן פעמים רבות, היא ביקשה מהרבי לשלוח את חסידיו להיות מחלוצי ההתיישבות. הרבי ענה לה שהוא לא עושה זאת כי במילא יחזירו הכל. לגבי הפעולה עצמה של ישוב יהודה ושומרון, אמר לה הרבי כי המדינה עושה זאת מתוך ידיעה שיום אחד יעקרו הכל.

זה בדיוק מה שעושה ביבי בימים אלו. מה אכפת לו להודיע על הקמת עוד 500 יחידות דיור, כשבימים אלו ממש הוא עמל על הכנת נאום המדינה הפלסטינאית, במסגרתו הוא מתכוון להכריז על עקירת מאות אלפי יהודים הילי"ת!! הוא יודע שבשביל הדחפורים של צה"ל מדובר בסך-הכל בעוד כמה שעות עבודה, שיכולים לשטח ישובים שלמים שהוקמו אחרי מאמצים אין-סופיים.

לכן הוא מסתפק בהצהרות כאלו, במקום להכריז על עוצר על כל הכפרים הערבים באזור ומעצרים של כל מי שחשודים כנגועים בטרור הרצחני. הוא בוחר להיות הומני ולא לקלקל את תדמיתו בעולם. כך הוא מקווה לעבור את הזעם החולף של התושבים בארץ ישראל, ועוד כמה חודשים, כשכולם ישכחו שהיה כאן רצח מזעזע, הוא יעמוד על דוכן הנואמים באו"ם וידבר על הקמת מדינה פלסטינאית כצעד לשלום. העיקר כדי לזכות בעוד לחיצת יד מברק אובמה ובעוד חיבוק מברק, השר הבכיר של ממשלתו.

להחליף את הדיסק

הטענה של אותם חוגים בימין שמדברים על פשרות, היא שגם הם רוצים את ארץ ישראל השלימה והתיישבות בכל יהודה ושומרון. אך מה לעשות – הם אומרים – מדינת ישראל נקלעה למצב מדיני לא פשוט; אמריקה לוחצת והפכה את הימצאותנו ביהודה ושומרון ללא לגיטימית, הפלסטינים מתכוונים להכריז באופן חד-צדדי על הקמת מדינה, הציבור בארץ ישראל תומך בתהליך מדיני, והריבוי הדמוגרפי של הפלסטינים גם ממשיך לאיים כל הזמן.

האמת שאי אפשר להתכחש לכך שהמצב לא פשוט. הבעיה היא שממשלת ישראל ממשיכה גם כעת בקו של מגננה, במקום לפעול לפי קו ברור שארץ ישראל שייכת לעם ישראל, ללא כל צורך באישור של האמריקנים.

כשקוראים את שיחותיו של הרבי בנושא ההתיישבות ביש"ע, רואים שהרבי זועק כל הזמן על כך שלא עושים מספיק ושמתחשבים יותר מידי ב"מה יאמר העולם?". הרבי ביקש לבנות ללא כל גבולות, בירושלים ובכל יהודה ושומרון. הרבי דיבר על ישוב המוני של המדינה באזורים אלו, מבלי להתחשב כל הזמן בדעת האמריקאים.

מה שעולה משיחות אלו היא ההבחנה של הרבי שכל הזמן ממשלת ישראל בונה רק כדי לצאת ידי חובה. היא עושה רעש כאילו מיישבים את יש"ע, אך בפועל מערימה קשיים כל הזמן.

כיום, עשרות שנים לאחר מכן, מבין כל אחד שאם באותם שנים הייתה קובעת הממשלה עובדות בשטח – כפי שדרש הרבי – הרי שהיום היה ביטחון ושלום ביהודה ושומרון, ולא היינו נקלעים למצב המדיני המסובך אליו הגענו.

מה שנותר כעת לעשות, הוא להחליף את הדיסק ולדרוש מאמריקה להפסיק להתערב במלחמת הטרור של

אין בושה. נתניהו בניחום אבלים אצל משפחת פוגל

ארץ ישראל מול המרצחים. אמריקה לא הוכיחה הצלחה רבה במלחמתה בטרור באפגניסטאן, אז שתתכבד ותשב במקומה, במקום להטיף לנו מוסריות. רק זה יכול להסיר מאיתנו את הלחץ האמריקאי ויחד עימו את כל האילוצים וההקפאות שהממשלה מביאה על עצמה בניגוד לכל הגיון.

בשביל זה דרוש מנהיג אמיץ באמת, שיש לו גאון יעקב והוא מאמין שהערובה להימצאותנו כאן היא ההבטחה האלוקית. רק מנהיג שמאמין בכוח התורה יוכל לעמוד מול כל הלחצים ולומר לעולם את האמת בגאווה יהודית.

אך כל זה כמובן אינו אלא פיתרון זמני. והעיקר הוא שראש הממשלה יהיה משיח צדקנו – כלשון הרבי. תיכף ומיד ממש.

אורה ושמחה ליהודים

שלוחי המלך בסיועם של אנ"ש והתמימים, יצאו למבצע פורים רחב היקף וזיכו רבבות במצוות החג, בכל מדינות מלכותו • השלוחים בחו"ל, ניצלו את קביעות שנה זו ביום ראשון המהווה יום חופש במדינותיהם, להוספה ולהרחבה בכמות ובאיכות מבצעי הפורים • ובכל מקום אשר דבר המלך ובשורת הגאולה מגיעה, שמחה גדולה ליהודים, קריאת המגילה ומשתה, משלוח מנות ומתנות לאביונים • דיווחים ראשונים שהגיעו לשולחן המערכת, דיווחים נוספים יובאו אי"ה בשבוע הבא

צפת. כולל חב"ד: מתנדבי בית התבשיל ביקרו בבתי קשישים וגלמודים, שימחו אותם וחילקו משלוחים, ביום הפורים התקיימו שתי מסיבות שמחות באולמות בית התבשיל המצויים בעיר העתיקה ובשכונת כנען.

מונטריאל, קנדה: ילדי השלוחים מבית חב"ד מד"ע יצאו לבית אבות מקומי לשמח את הקשישים. הילדים חילקו משלוחי מנות אותם הכינו בעצמם ורקדו עם הקשישים ובני משפחתם לצלילי הזמר יעקב שאשי.

טירת הכרמל: בית חב"ד ערך קריאת מגילה מרכזית למאות ילדי העיר, ולאחריה שוק פורים ססגוני. במקביל נערכו קריאות מגילה רבות ברחבי העיר, ומאות תושבים ובני נוער זכו לשמוע את המגילה.

לה-פאז, בוליביה: מאות מטיילים מארץ הקודש השתתפו בחגיגות הפורים בבית חב"ד לה-פאז, בניהולו של השליח הרב אהרל'ה פריימן. בליל החג נערכה קריאת המגילה בהשתתפות כ-300 מטיילים.

מטה בנימין: בית חב"ד מטה בנימין קיים פעילות פורים עניפה: קריאת מגילה והנחת תפילין, עם אלפי החיילים באזור וחלוקת אלפי משלוחי מנות שתרמו ילדי מוסדות החינוך החב"דים בירושלים, נצרת, צפת ונתניה.

חרסון, אוקראינה: מאות מיהודי הקהילה היהודית התכנסו לקריאת המגילה ומסיבת פורים עליזה באולם בית הכנסת המחודש והמפואר בעיר. לאחר הקריאה נערכה הצגה והתוועדות רבתי עם השליח ורב העיר.

שומרון: חסידי חב"ד תושבי הישוב יצהר יצאו לפעילות עם חיילי צה"ל בגזרת שכם וגב ההר, כשהם מצליחים להגיע גם לחיילים בנקודות מבודדות. השתתפו בפעילות התמימים מישיבות חב"ד בצפת.

דלהי, הודו: עשרות יהודים תושבי העיר התכנסו בליל הפורים בבית שגריר ישראל מר מארק סופר. לאחר דברים על מהות החג ומצותיו האזין הקהל לקריאת המגילה מפי השליח לדרום דלהי הרב שניאור קופציק.

צפת: פעילות נרחבת התקיימה בעיר וגלילותיה, במסגרת צעירי חב"ד בעיר בניהול הרב יצחק ליפש ובסיוע ושיתוף את"ה שע"י ישיבת חב"ד בניהול הרב מנחם מענדל הראל, נערכו עשרות קריאות מגילה ציבוריות.

חמילניצקי: בית חב"ד קיים קריאת מגילה המונית בבית הכנסת החדש ולאחריה התקיימה סעודת חג בשרית מעשה ידי השליחה. לילדים התקיימה לאחר הקריאה תחרות נושאת פרסים, משלוחי מנות ועוד.

אגו"ח עם אישי ציבור: אגודת חסידי חב"ד באה"ק פתחה את מבצע הפורים במשרד החינוך בירושלים, עם שר החינוך מר גדעון סער. קודם לחג ובמהלכו ביקרו אנשי אגו"ח אצל חברי הממשלה ובכירים בצבא ובמשק.

'הפצת המעיינות' בהילולת משה רבינו במירון

המונים מאחב"י הספרדים, עלו לציון הרשב"י במירון לכבוד ז' באדר שני – יום הילולת משה רבינו (לכמה שיטות). התמימים מישיבת חסידי חב"ד בצפת, ניצלו את הזדמנות כדי לקשר את העולים למירון ל'אתפשטותא דמשה' שבדורנו - הרבי שליט"א מלך המשיח.

בכניסה לציון הרשב"י, הועמד מסך וידאו שהקרין מראות קודש מהרבי, המונים עמדו וצפו שעות ממושכות בקטעי שיחות אודות בשורת הגאולה. התמימים התייצבו בדוכן שהועמד במקום, עם תפילין, עלוני הסברה ודוכן כתיבה לרבי מלך המשיח, באמצעות האגרות קודש.

טנק מבצעים חדש בפלורידה

טנק מבצעים חדש החל לפעול על ידי בית משיח 770 בפורט לודרדייל שבפלורידה, כשהוא מביא תנופה בפעילות להבאת הגאולה האמיתית והשלימה.

הטנק נרכש על ידי הרב **מרדכי ענתי** השליח במקום, והוא ישמש את תלמידי הישיבה הפועלים באזור כולו במרץ רב.

נקהלו השלוחים בעריהם

ברזיל: כינוס אזורי התקיים לשלוחי הרבי מלך המשיח הפועלים ברחבי המדינה, על ידי בית חב"ד המרכזי בראשות השליח הרב **שבתי אלפרן**. במהלך הכינוס התוועדו השלוחים מתוך אווירה מיוחדת, תוך שהם מאזינים לדברים שנשא האורח המיוחד מארה"ק, המשפיע הרב **יוסף יצחק גורביץ'**.

במהלך הדיונים והסדנאות שמעו השלוחים על כלים חדשים לתועלת השליחות, במגוון עניינים הקשורים לאופי המיוחד של השליחות בברזיל.

שלוחי הרבי לפילדלפיה וגלילותיה התאספו לכינוס מחזק ומאחד.

ב"ה

במחנה

צבאות השם

ערש"ק **פרשת שמיני**
י"ט אדר ב' ה'תשע"א

281

העלון לילדי אנ"ש

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

חיים עם הזמן

חַיִּים הִסְתּוֹבֵב בַּחֲמָמָה, בּוֹחֵן בְּשֶׁבַע עֵינַיִם אֶת הָעַגְבָנִיּוֹת הַמַּסְמִיקוֹת, שֶׁנִּסּוּ לְהִתְנַעֵר מִטִּפּוֹת הַמַּיִם שֶׁזִּלְּפוּ עֲלֵיהֶם הַמַּמְטֵרוֹת עִם שַׁחַר.

זֶהוּ יוֹמוֹ הָרִאשׁוֹן כְּמַשְׁגִּיחַ עַצְמָאִי. עַד עַכְשָׁו עָבַד עִם הַדְרָכָה צְמוּדָה, טָעֲיוֹתָיו תֻּקְּנוּ בִּמְהִירוּת עַל-יְדֵי אָדָם בָּקִי וּמְנֻסֶּה. מֵעַתָּה, הָאַחֲרָיוּת מוּטֶלֶת עַל כְּתֵפָיו. הֲמוֹנֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁיַּכְנִיסוּ אֶת הָעַגְבָנִיּוֹת הַלָּלוּ אֶל פִּיהֶם, יִסְמְכוּ רַק עָלָיו.

יָדוֹ הַיְמָנִית מִשְּׁשָׁה אֶת צִמְחֵי הָעַגְבָנִיּוֹת בִּזְהִירוּת. בַּפְסִיעָה הַשְּׁלִישִׁית כְּבָר חָשׁ בְּמַשֶּׁהוּ שֶׁאֵינוֹ כַּשּׁוּרָה. הַצֶּמַח הָיָה מְנֻתָּק מֵהָאֲדָמָה. שָׁרְשֵׁי הַשִּׂיחַ הַקָּטָן נִתְלְשׁוּ הַחוּצָה. הֵם נָשְׁמוּ אֶת הָאֲוִיר הֶחָמִים, אַךְ לֹא הֶעֱבִירוּ שֶׁמֶץ שֶׁל חַיִּים לָעַגְבָנִיּוֹת. מִכִּיס בִּגְדוֹ הוֹצִיא חַיִּים אֶת סְלִיל הַמַּדְבֵּקוֹת עִם תָּוִית הַהֶכְשֵׁר. הוּא סִמֵּן אֶת הָעַגְבָנִיּוֹת שֶׁעַל הַשִּׂיחַ הַתָּלוּשׁ, וְהִצְמִיד לְכֻלָּן תָּוִית הֶכְשֵׁר זוֹהֶרֶת.

סָבִיר לְהָנִיחַ כִּי מִי שֶׁמַּקְפִּיד עַל דִּינֵי הַטֻּמְאָה וְהַטָּהֳרָה כְּהִלְכָתָם, לֹא יֹאכַל מֵהָעַגְבָנִיּוֹת הַכְּשֵׁרוֹת שֶׁסִּמֵּן חַיִּים. לֹא בִּגְלַל שֶׁהֵם לֹא סוֹמְכִים עַל הַהֶכְשֵׁר. הוּא דַּוְקָא נֶחְשָׁב מֵהַמְּעֻלִּים וְהַטּוֹבִים בָּעוֹלָם, וְזוֹ בְּדִיּוּק הַסִּבָּה לָמָּה לֹא מֻמְלָץ לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ...

הִסְתַּבַּכְתֶּם?

גַּם הָעַגְבָנִיּוֹת הִתְבַּלְבְּלוּ מְעַט. הֵן לֹא הֵבִינוּ בַּמֶּה שׁוֹנוֹת חַבְרוֹתֵיהֶן, שֶׁהִתְנַתְּקוּ לִזְמַן-מַה מֵאַדְמַת מוֹצָאָם, וְלָמָּה רַק הֵן זָכוּ לְתָוִית הֶכְשֵׁר מְהֻדֶּרֶת.

הַהֶסְבֵּר הוּא: הָעַגְבָנִיּוֹת שֶׁשָּׁרְשֵׁיהֶן נִתְלְשׁוּ מֵהָאֲדָמָה וְהָיוּ רְטֻבּוֹת מִמַּיִם, מֻכְשָׁרוֹת וּרְאוּיוֹת לְקַבֵּל טֻמְאָה.

עַל פִּי הַהֲלָכָה, כָּל דְּבַר מַאֲכָל שֶׁבָּא בְּמַגָּע עִם אֶחָד מִשִּׁבְעַת הַמַּשְׁקִים, הוֹפֵךְ לִהְיוֹת רָאוּי לְקַבֵּל טֻמְאָה. צוֹמֵחַ, כָּל עוֹד הוּא מְחֻבָּר לְשָׁרְשׁוֹ וְיוֹנֵק אֶת חַיּוּתוֹ מֵהָאֲדָמָה, לֹא יִהְיֶה מֻכְשָׁר וְרָאוּי לְקַבֵּל טֻמְאָה גַּם אִם יִפְלוּ עָלָיו כָּל הַמַּשְׁקִים שֶׁבָּעוֹלָם.

וּמַה זֶּה אוֹמֵר לָנוּ?

הַקְּלִפָּה וְהַטֻּמְאָה מְנַסּוֹת תָּמִיד לִשְׁאֹב אֶת חַיּוּתָן מֵהַקְּדֻשָּׁה. כָּל יְהוּדִי הָעוֹבֵד אֶת ה' נִמְצָא בְּסַכָּנָה מַתְמֶדֶת, שֶׁכֹּחוֹת הַטֻּמְאָה יַצְלִיחוּ לְהַפִּיל אוֹתוֹ בְּרִשְׁתָּם.

מַה עוֹשִׂים בִּשְׁבִיל לִהְיוֹת מוּגָנִים?

מִתְחַבְּרִים. צוֹמֵחַ יָכֹל לְקַבֵּל טֻמְאָה רַק כַּאֲשֶׁר הוּא הִתְנַתֵּק מִשָּׁרְשׁוֹ וּמְקוֹר קִיּוּמוֹ. כָּל עוֹד הוּא מְחֻבָּר, לֹא תִּתָּכֵן אֶפְשָׁרוּת שֶׁהוּא יִטָּמֵא.

הַחִבּוּר לִמְקוֹר חַיּוּתֵנוּ, לִפְנִימִיּוּת וְעֶצֶם נִשְׁמָתֵנוּ, מֵגֵן עָלֵינוּ מִפְּנֵי כָּל נֶזֶק. כֹּחוֹת הַטֻּמְאָה לֹא יְכוֹלִים לְהִתְקָרֵב לְעֶצֶם הַנְּשָׁמָה שֶׁל יְהוּדִי, וְלֹא יְכוֹלִים לִפְגֹּעַ בְּכָל מַה שֶׁקָּשׁוּר אֵלֶיהָ. בְּדִיּוּק כְּמוֹ אֲמִירַת 'מוֹדֶה אֲנִי' בַּבֹּקֶר, עוֹד לִפְנֵי שֶׁאָנוּ נוֹטְלִים אֶת הַיָּדַיִם וּמַעֲבִירִים אֶת רוּחַ הַטֻּמְאָה מֵעֲלֵיהֶן. הַ'מוֹדֶה אֲנִי' הוּא אֲמִירָה שֶׁנּוֹבַעַת מֵעֶצֶם הַנְּשָׁמָה, וְכָל כֹּחוֹת הַטֻּמְאָה שֶׁבָּעוֹלָם לֹא יְכוֹלוֹת לָגַעַת בָּהּ.

נִהְיֶה מְחֻבָּרִים תָּמִיד לִמְקוֹר חַיּוּתֵנוּ, וְנִזְכֶּה לִרְאוֹת אֶת רוּחַ הַטֻּמְאָה עוֹבֶרֶת מִן הָאָרֶץ בְּהִתְגַּלּוּת מַלְכֵּנוּ מְשִׁיחֵנוּ!

(ע"פ לקו"ש חכ"ז ע' 74)

2 דִּין תּוֹרָה עִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שעת סיפור

6 הקרב האחרון
סיפור בהמשכים

9 מה דעתכם?
חיילים בהפסקה

>>> עמוד 4

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאת: נחמה בר

דִּין תּוֹרָה עִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

מֵגָשׁ לְרֶגֶל יוֹם כ"א בַּאֲדָר, יוֹם הִסְתַּלְּקוּתוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ מִלִּיזֶ'ענְסְק, תַּלְמִידוֹ שֶׁל הַמַּגִּיד מִמֶּעזְרִיטְשׁ.

שִׂמְחָה שָׁרְרָה בָּעֲיָרָה הַיְּהוּדִית. בְּשָׁעָה טוֹבָה וּמְצֻלַּחַת נָעֲרְכָה הַחֲתֻנָּה הַגְּדוֹלָה שֶׁל בַּת הַגְּבִיר ר' נִיסָן עִם בְּנוֹ שֶׁל ר' יַעֲנְקֵל, הָעָשִׁיר מֵהָעֲיָרָה הַסְּמוּכָה. מְזֻמָּנִים רַבִּים הִגִּיעוּ לָאֵרוּעַ, וְאַף עֲנִיִּים רַבִּים בָּאוּ לִסְעֹד אֶת לִבָּם, כְּפִי שֶׁבִּקְּשׁוּ בַּעֲלֵי הַשִּׂמְחָה.

אַךְ הַשִּׂמְחָה הָיְתָה מְהוּלָה בְּעֶצֶב. עַל פְּנֵיהֶם שֶׁל רַבִּים מֵהַמְּזֻמָּנִים נִכַּר הָיָה שֶׁהַשִּׂמְחָה אֵינָהּ שְׁלֵמָה. וּמַדּוּעַ? חֲתֻנָּה לֹא הָיְתָה מְאֹרָע שֶׁל מַה בְּכָךְ. בַּתְּקוּפָה הָאַחֲרוֹנָה, רַק לְעִתִּים רְחוֹקוֹת מְאוֹד הִתְקַיְּמוּ חֲתֻנּוֹת בִּמְחוֹז עֶסְטְרַייְךְ. הַסִּבָּה לְכָךְ הָיְתָה גְּזֵרָה קָשָׁה וְאַכְזָרִית שֶׁהֵטִיל הַקֵּיסָר שֶׁל הַמְּדִינָה.

וְכֹה גְּזַר הַקֵּיסָר: כָּל בַּת יְהוּדִיָּה שֶׁרוֹצָה לְהִתְחַתֵּן, אֵינֶנָּה יְכוֹלָה לַעֲשׂוֹת זֹאת לִפְנֵי שֶׁתָּבִיא לְהוֹד רוֹמְמוּתוֹ 400 זְהוּבִים - סְכוּם עָתָק!

רֹב הַיְּהוּדִים לֹא הָיוּ מְסֻגָּלִים לַעֲמֹד בִּסְכוּם כָּזֶה וּלְפִיכָךְ לֹא הִשִּׂיאוּ אֶת בְּנוֹתֵיהֶם. רַק עֲשִׁירִים גְּדוֹלִים יָכְלוּ לְהַרְשׁוֹת לְעַצְמָם לָתֵת לַקֵּיסָר אֶת מְלוֹא הַסְּכוּם וְאַף לְהַצְלִיחַ לַעֲמֹד בְּהוֹצָאוֹת הַחֲתֻנָּה.

קָשָׁה מְאוֹד הָיְתָה הַגְּזֵרָה. רַב הָיָה כְּאֵבָם שֶׁל הַהוֹרִים בִּרְאוֹתָם אֶת יַלְדֵיהֶם מִתְבַּגְּרִים וְלֹא יְכֹלֶת לְהַשִּׂיאָם.

בִּכְפָר אֶחָד סָמוּךְ לְלִיזֶ'ענְסְק, הִתְגּוֹרֵר יְהוּדִי פָּשׁוּט, תָּמִים וְיָשָׁר וִירֵא אֱלֹקִים. עָנִי הָיָה אוֹתוֹ אִישׁ וְגַם לוֹ הָיְתָה בַּת בּוֹגֶרֶת שֶׁטֶרֶם נִשֵּׂאָה. כֶּסֶף לְהוֹצָאוֹת הַחֲתֻנָּה לֹא הָיָה לוֹ, וּבְוַדַּאי שֶׁלֹּא אַרְבַּע מֵאוֹת זְהוּבִים עֲבוּר הַקֵּיסָר.

יוֹם אֶחָד, הִתְדַּפֵּק עַל דֶּלֶת בֵּיתוֹ שַׁדְּכָן.

"מֹשֶׁה, הַצָּעָה קְסוּמָה לִי אֵלֶיךָ", פָּתַח וְאָמַר, "אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁבִּתְּךָ צְנוּעָה וַחֲסוּדָה וּבַעֲלַת מִדּוֹת טוֹבוֹת, וּבָאתִי לְהַצִּיעַ לְךָ חָתָן טוֹב עֲבוּרָהּ".

"נוּ, מַה בְּפִיךָ?" הָיָה סַקְרָן מֹשֶׁה לָדַעַת.

"בָּחוּר נִפְלָא, יְרֵא שָׁמַיִם וּבַעַל מִדּוֹת טוֹבוֹת. וּבְדָבָר הַכֶּסֶף, אַל תִּדְאַג, הֵם כָּל כָּךְ חֲפֵצִים בַּשִּׁדּוּךְ עַד כִּי אֵינָם מְבַקְּשִׁים כֶּסֶף". הַשַּׁדְּכָן הוֹסִיף וּפֵרֵט בִּדְבַר הַהַצָּעָה בְּהֶתְאֵם לִשְׁאֵלוֹתָיו שֶׁל מֹשֶׁה.

בְּסִכּוּמָהּ שֶׁל הַשִּׂיחָה נָצְצוּ עֵינָיו שֶׁל מֹשֶׁה. עַל כָּזוֹ הַצָּעָה טוֹבָה לֹא חָלַם אֲפִלּוּ בַּחֲלוֹמוֹ הַטּוֹב בְּיוֹתֵר.

אַךְ שִׂמְחָתוֹ לֹא אָרְכָה זְמַן רַב. אוֹי, הַגְּזֵרָה! אֵיךְ שָׁכַח?! אַרְבַּע מֵאוֹת זְהוּבִים לַקֵּיסָר לֹא שַׁיָּךְ לְהַשִּׂיג בְּשׁוּם אֹפֶן.

לִבּוֹ נִשְׁבַּר בְּקִרְבּוֹ. הַאִם בִּגְלַל רִשְׁעוּתוֹ שֶׁל הַקֵּיסָר עָלָיו לְהַפְסִיד אֶת הַהִזְדַּמְּנוּת לְחַתֵּן אֶת בִּתּוֹ? לֹא וָלֹא, לֹא יִתָּכֵן הַדָּבָר! הוּא הָיָה נִסְעָר מְאוֹד וְהֶחְלִיט לָצֵאת תֵּכֶף וּמִיָּד אֶל רַבּוֹ, רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ מִלִּיזֶ'ענְסְק, וְלִשְׁפֹּךְ בְּפָנָיו אֶת צָרָתוֹ.

אֶת הַדֶּרֶךְ עָשָׂה בְּרִיצָה, וּכְשֶׁדָּרַךְ עַל מִפְתַּן חַדְרוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ, פָּרְצָה זְעָקָה מִלִּבּוֹ: "רַבִּי, יֵשׁ לִי דִּין תּוֹרָה עִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!"

מִיָּד כְּשֶׁסִּיֵּם אֶת דְּבָרָיו, עָצַר לְרֶגַע וְקָלַט מַה שֶּׁאָמַר. בֶּהָלָה רַבָּה אָחֲזָה אוֹתוֹ. כֵּיצַד הֵעֵז לְדַבֵּר בְּעַזּוּת וּבְחֻצְפָּה כְּלַפֵּי שָׁמַיִם? הוּא הִתְחָרֵט מְאוֹד עַל הַמִּלִּים וְחָשַׁב שֶׁהָרַבִּי יִגְעַר בּוֹ וִיסַלֵּק אוֹתוֹ

מִבֵּיתוֹ. הוּא רָצָה לִבְרֹחַ מִיָּד מֵחַדְרוֹ שֶׁל הָרַבִּי, אַךְ לְפֶתַע שָׁמַע קוֹל רַךְ וַאֲבָהִי מִפִּיו שֶׁל רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ: "עֲמֹד בְּנִי, אָמַרְתָּ שֶׁיֵּשׁ לְךָ דִּין תּוֹרָה עִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. טוֹב הַדָּבָר. אֲבָל יָדוּעַ שֶׁאָסוּר לָדוּן דִּין תּוֹרָה לְבַד וּלְכָל הַפָּחוֹת צְרִיכִים לִהְיוֹת שְׁלוֹשָׁה דַּיָּנִים. לָכֵן, לֵךְ וֶאֱמֹר לִשְׁנֵי הַדַּיָּנִים שֶׁלִּי שֶׁאֲנִי קוֹרֵא לָהֶם לְחַדְרִי לָדוּן עִמִּי".

מֹשֶׁה נִבְהַל מְאוֹד וְכָל גּוּפוֹ רָעַד. הוּא לֹא הִתְכַּוֵּן לַמַּשְׁמָעוּת הַפְּשׁוּטָה שֶׁל הַדְּבָרִים. לָדוּן עִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא? כַּמָּה נוֹרָא וּמַבְהִיל! אַךְ לֹא הָיְתָה לוֹ בְּרֵרָה - אֶת דִּבְרֵי הָרַבִּי הָרַבִּי חַיָּבִים לְבַצֵּעַ.

הוּא הָלַךְ וְקָרָא לִשְׁנֵי הַדַּיָּנִים וְהֵם נִכְנְסוּ אֶל חַדְרוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הָרַבִּי.

"אֱמֹר אֶת טַעֲנָתְךָ וְנִשְׁמַע", צִוָּה הָרַבִּי.

תְּחִלָּה רָעַד קוֹלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, אַךְ אַט אַט הִתְחַזֵּק וְטַעֲנָתוֹ נָבְעָה מֵעֹמֶק לִבּוֹ: "הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה. בַּתּוֹרָה יֵשׁ תַּרְיַ"ג מִצְוֹת וְאַחַת מֵהֶן הִיא הַמִּצְוָה לְהִתְחַתֵּן וּלְהָקִים בַּיִת בְּיִשְׂרָאֵל. וְעַכְשָׁו, הַקֵּיסָר שֶׁל מְדִינָתֵנוּ גָּזַר שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְהִתְחַתֵּן בְּטֶרֶם יָבִיאוּ לְאוֹצַר הַמְּלוּכָה אַרְבַּע מֵאוֹת זְהוּבִים. מִי יָכֹל לָתֵת סְכוּם עָצוּם שֶׁכָּזֶה, מִלְּבַד עֲשִׁירִים גְּדוֹלִים?! בָּנוֹת רַבּוֹת יוֹשְׁבוֹת וּמַמְתִּינוֹת בְּבָתֵּיהֶן וְאֵינָן יְכוֹלוֹת לְהִנָּשֵׂא בִּגְלַל גְּזֵרָתוֹ שֶׁל הַקֵּיסָר. גַּם לִי יֵשׁ בַּת בּוֹגֶרֶת, וְעַכְשָׁו ה' זִמֵּן לִי שִׁדּוּךְ טוֹב עֲבוּרָהּ וְרַק הַגְּזֵרָה הַזּוֹ מוֹנַעַת מֵאִתָּנוּ לְקַיֵּם אֶת הַחֲתֻנָּה. אֵיךְ יִתְכַּן הַדָּבָר שֶׁה' מְבַקֵּשׁ מֵאִתָּנוּ לְקַיֵּם מִצְוָה, וּמְנַגֵּד שׁוֹלֵחַ גְּזֵרָה שֶׁלֹּא מְאַפְשֶׁרֶת לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוָה הַזּוֹ?" הָאִישׁ סִיֵּם אֶת דְּבָרָיו וְנָשַׁם עֲמֻקּוֹת, רוּחוֹ הָיְתָה נִסְעֶרֶת וּפָנָיו הָיוּ אֲדֻמּוֹת מֵהַמַּאֲמָץ הַנַּפְשִׁי.

אָמַר הָרַבִּי: "אֶת דְּבָרָיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים. וְעַכְשָׁו, צָרִיךְ לִפְסֹק אֶת הַדִּין. אָמְנָם, עַל פִּי הַהֲלָכָה, מוֹצִיאִים אֶת שְׁנֵי בַּעֲלֵי הַדִּין מֵהַחֶדֶר, הַדַּיָּנִים דָּנִים לְבַדָּם וְאָז מַכְנִיסִים אֶת שְׁנֵי בַּעֲלֵי הַדִּין פְּנִימָה כְּדֵי לִשְׁמֹעַ אֶת פְּסַק הַדִּין. אוּלָם, אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֵינֶנּוּ יְכוֹלִים לְהוֹצִיא, חָלִילָה, מֵהַחֶדֶר, שֶׁהֲרֵי "מְלוֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" וְאִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם אֲפִלּוּ רֶגַע אֶחָד בְּלִי ה' יִתְבָּרֵךְ. וּמִכֵּיוָן שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְהוֹצִיא אֶת אֶחָד מִבַּעֲלֵי הַדִּין, נַשְׁאִיר גַּם אוֹתְךָ בַּחֶדֶר".

איור: רתליהודית

הָרַבִּי יָשַׁב עַל כִּסְאוֹ בִּדְבֵקוּת נִפְלָאָה וּבְעֵינַיִם עֲצוּמוֹת בְּמֶשֶׁךְ כְּרֶבַע שָׁעָה.

אַחַר כָּךְ הִתְעוֹרֵר וּבִקֵּשׁ מֵהַדַּיָּנִים לְהָבִיא לוֹ גְּמָרָא מַסֶּכֶת גִּטִּין. הָרַבִּי פָּתַח אֶת הַגְּמָרָא וְהֵחֵל מִתְפַּלְפֵּל בַּדִּין שֶׁל יְהוּדִי שֶׁהוּא חֵצִי עֶבֶד וַחֲצִי בֶּן חוֹרִין (מְשֻׁחְרָר). בְּמִקְרֶה כָּזֶה, הוּא לֹא יָכֹל לְהִתְחַתֵּן עִם שִׁפְחָה, כִּי הוּא חֵצִי בֶּן חוֹרִין. הוּא גַּם לֹא יָכֹל לְהִתְחַתֵּן עִם בַּת חוֹרִין, כִּי חֶצְיוֹ עֶבֶד. מָה עוֹשִׂים? כּוֹפִים אֶת רַבּוֹ (מַכְרִיחִים אֶת הָאָדוֹן שֶׁלּוֹ) לְשַׁחְרֵר אוֹתוֹ, וְאָז הוּא יָכֹל לְהִתְחַתֵּן עִם בַּת חוֹרִין.

תּוֹךְ כְּדֵי דִּבְרָיו, כַּאֲשֶׁר אָמַר הָרַבִּי אֶת הַמִּלִּים 'כּוֹפִים אֶת רַבּוֹ', נָשָׂא עֵינָיו לַשָּׁמַיִם וְאָמַר לַיְּהוּדִי: "לֵךְ לְבֵיתְךָ לְשָׁלוֹם כִּי הַגְּזֵרָה הִתְבַּטְּלָה".

מֹשֶׁה יָצָא מֵחַדְרוֹ שֶׁל הָרַבִּי שָׂמֵחַ וְטוֹב לֵב וּמְהֵר לָשׁוּב לְבֵיתוֹ.

כְּבָר בִּתְחִלַּת הַדֶּרֶךְ פָּגַשׁ אֶת בְּנֵי בֵיתוֹ, שֶׁבָּאוּ לְבַשֵּׂר לוֹ בְּהִתְרַגְּשׁוּת רַבָּה כִּי הַגְּזֵרָה הִתְבַּטְּלָה וְאֶפְשָׁר לְקַיֵּם אֶת הַחֲתֻנָּה בְּשִׂמְחָה וּבְטוּב לֵבָב.

איך שלנו תסובבו את זה...

"ביום שני ט' אדר שני ת"ש,
הגיע אדמו"ר הרי"צ לארצות הברית,
והתחיל את הברור של 'חצי כדור התחתון',
לקראת הגאלה האמתית והשלמה".

**על איזה כדור בדיוק מדבר, מה מיוחד בחצי התחתון שלו,
ואיך הגיע אדמו"ר הרי"צ מרוסיה לאמריקה,
על כל זה ועוד קצת, בכתבה המרתקת שלפניכם.**

ההתחלה...

אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים, שֶׁהַתַּפְקִיד שֶׁלָּנוּ, הַיְּהוּדִים, בָּעוֹלָם, הוּא לְבָרֵר וּלְהַעֲלוֹת אֶת הָעוֹלָם לִקְדֻשָּׁה.

תְּחִלָּתוֹ שֶׁל בֵּרוּר כַּדּוּר הָאָרֶץ, הָיָה בְּמַתַּן תּוֹרָה, אָז הַקָּבָּ"ה הִתְגַּלָּה עַל הַר סִינַי. הַהֶמְשֵׁךְ הָיָה בִּלְמוּד הַתּוֹרָה עַל יְדֵי הַיְּהוּדִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הַתַּנָּאִים שֶׁכָּתְבוּ אֶת הַמִּשְׁנָיוֹת, הָאֲמוֹרָאִים בַּתַּלְמוּד הַבַּבְלִי וּבַתַּלְמוּד הַיְרוּשַׁלְמִי. גַּם בַּהֶמְשֵׁךְ, הַגְּאוֹנִים, הַסָּבוֹרָאִים, הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, כֻּלָּם לָמְדוּ תּוֹרָה וְקִיְּמוּ מִצְוֹת.

הַבְּעָיָה

אֲבָל,

כָּאן מַתְחִיל הַסִּפּוּר שֶׁלָּנוּ... וּבְכֵן, לֹא קָשֶׁה לִלְמֹד מִשְּׁמוֹ שֶׁל "כַּדּוּר הָאָרֶץ", עַל צוּרָתוֹ. אַתֶּם יְכוֹלִים לְנַסּוֹת וּלְנַחֵשׁ אוֹתָהּ (רֶמֶז: לֹא רְבוּעַ).

אִם נִתְבּוֹנֵן לְרֶגַע, נִרְאֶה, שֶׁכָּל הָעֲבוֹדָה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל לְבָרֵר אֶת הָעוֹלָם, הָיְתָה בְּאוֹתוֹ חֵלֶק שֶׁל כַּדּוּר הָאָרֶץ. חֶלְקוֹ הָעֶלְיוֹן שֶׁכּוֹלֵל אֶת יַבֶּשֶׁת אַסְיָה וְאֵירוֹפָּה. אֲפִלּוּ תּוֹרַת הַחֲסִידוּת שֶׁהִתְגַּלְּתָה בַּדּוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים, הִתְגַּלְּתָה בְּאוֹתוֹ חֲצִי כַּדּוּר, חֲצִי כַּדּוּר הָעֶלְיוֹן.

אֶת חֲצִי הַכַּדּוּר הַתַּחְתּוֹן, שֶׁכּוֹלֵל אֶת יַבֶּשֶׁת אַמְרִיקָה, טֶרֶם הֶעֱלוּ לִקְדֻשָּׁה!

הַפִּתָּרוֹן

בְּט' אֲדָר שֵׁנִי ת"ש, הִגִּיעַ אַדְמוֹ"ר הָרַיִּי"צ לְאַרְצוֹת הַבְּרִית, וְהִתְחִיל בָּעֲבוֹדָה הַקָּשָׁה שֶׁל בֵּרוּר הַחֲצִי הַזֶּה שֶׁל הָעוֹלָם. הָרַבִּי הָרַיִּי"צ קָבַע אֶת מִשְׁכָּנוֹ בְּ-770, שֶׁבְּנְיוּ-יוֹרְק, וּמִשָּׁם פּוֹעֵל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א לַהֲפֹךְ אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, עַד לַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה.

אֲבָל אֵיךְ בִּכְלָל הִגִּיעַ הָרַבִּי הָרַיִּי"צ מֵהָעֲיָרָה לִיוּבַּאוּוִיטְשׁ, אֶל נְיוּ-יוֹרְק שֶׁבְּאַרְצוֹת הַבְּרִית?

בּוֹאוּ וְנַעֲקֹב אַחֲרֵי הַמַּסְלוּל >>>

חצי כדור העליון

לִיוּבַאוִוִיטְשׁ, רוּסִיָה הַלְבָנָה.
כָּאן נוֹלַד אַדְמוֹ"ר הָרַיִּי"צ וּפָעַל יַחַד
עִם אָבִיו אַדְמוֹ"ר הָרַשַׁ"ב

תרע"ו, הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב עוֹבֵר
לְרוֹסְטוֹב, אוּקְרָאִינָה

תרפ"ה, **פֶּטֶרְבּוּרְג.**

תרפ"ז, **מַלַחוֹבְקָה (לְיַד מוֹסְקְבָה).**

תרפ"ח, **רִיגָא בְּלַטְבִיָה.**

תרצ"ה, **וַורְשָׁא בְּפוֹלִין.**

תרצ"ו, **אָטְוָואצְק, פּוֹלִין.**

ה' טֵבֵת ת"ש, שׁוּב **בְּרִיגָא.**

בכ"ד אֲדָר רִאשׁוֹן ת"ש,
הָרַבִּי הָרַיִּי"צ טָס לָעִיר
סְטוֹקְהוֹלְם בְּשְׁבֶדְיָה.

כ"ה אֲדָר רִאשׁוֹן,
בְּרַכֶּבֶת לָעִיר **גוֹטְבּוּרְג.**

חצי כדור התחתון

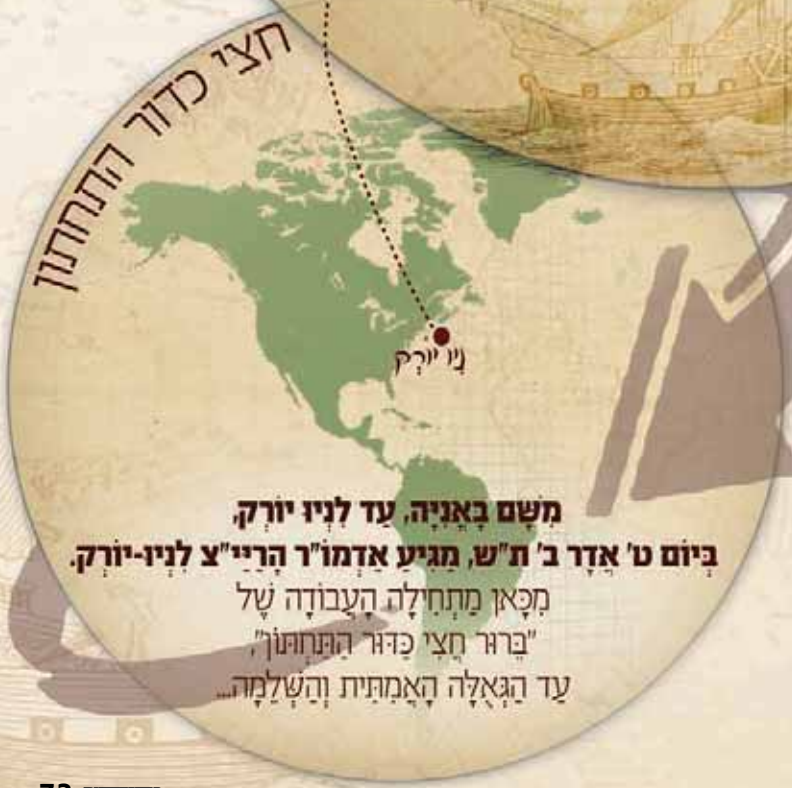

מִשָּׁם בָּאנִיָה, עַד לְנְיוּ יוֹרְק,
בְּיוֹם ט' אֲדָר ב' ת"ש, מַגִּיעַ אַדְמוֹ"ר הָרַיִּי"צ לְנְיוּ-יוֹרְק.
מִכָּאן מַתְחִילָה הָעֲבוֹדָה שֶׁל
"בְּרוּר חֲצִי כְּדוּר הַתַּחְתּוֹן",
עַד הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה...

עדיין מסתבכת?
הנה מסה!

נמל התעופה בן גוריון היה הומה אדם כתמיד. דני פסע לאיטו, מחזיק בידו את תיק הצד שלו. לו רצה, יכול היה לסדר לעצמו מעבר ישיר למטוס ללא בדיקה בטחונית, אך לא היה מסוגל לעשות זאת. למרות שידע היטב כי חבורת המרגלים כבר יושבת מאחורי סורג ובריח, ואין סיכוי שמישהו יחדיר אלמנט חשוד לתיק הצד שלו, אף על פי כן, לא היה מסוגל נפשית לעבור את המסלול ללא בדיקה.

דני לא נשא עמו מזוודה, לא היו לו חפצים רבים לקחת עמו. הוא נוסע בסך הכל לשבוע לבלגיה, לראות את בנו ונכדיו האהובים אליהם כה התגעגע. שלו כבר שוחרר הביתה, השתלת מח העצם הצליחה, וכעת עליו להשאר עוד זמן מה בסמיכות לבית הרפואה על מנת לעבור ביקורות תכופות.

בעידודו של השליח החב"די החליטה המשפחה לערוך סעודת הודיה בבית חב"ד, להודות לה' על הנס הכפול - שחרורו של יקי, והחלמתו של שלו. דני החליט שהוא מוכרח להשתתף.

שני לא כל כך הבינה את הרצון הבוער הזה. "אתה משוחח איתם מדי יום ביומו" הזכירה לדני. "ובעוד זמן לא ארוך הם כבר ישובו לארץ, הם לא נשארים שם לתמיד."

דני לא השתכנע. "אין לי סבלנות לחכות אפילו יום אחד נוסף כדי לראות אותם. איך אומר הפתגם? 'טוב מראה עיניים ממשמע אוזניים'. חשוב לי גם לראות בעיניים את המלאך הזה, החב"דניק הזה שעזר למשפחה שלי מעל ומעבר. שעשה כל מה שיכול למען בני כשהיה בכלא, והציל את חיי נכדי בתרומת מח העצם שלו."

שני לא השתכנעה, אך נתנה את הסכמתה לנסיעתו של דני. טוב, דני ידע מראש שהיא לא תצטרף, טיסות לא היו התחביב המועדף עליה, אם אפשר לומר בעדינות. מאז ומתמיד היא העדיפה להימנע מהן ככל שיכלה. וכך, מצא דני את עצמו, צועד בתור בנמל התעופה לעבר טיסה מספר 702 היוצאת לאנטוורפן.

תקציר: אורי מציג בפני משה ודני את קטע הווידיאו החושף את האשמים. משפחתו המורחבת של שלו מתכוננת להשתלת מח העצם...

פרק ל"ו

הקרב האחרון

כל הדרך הרהר דני בהתרגשות בפגישתו המחודשת עם בני משפחתו. הוא תכנן את פגישתו עם ה'מלאך החב"די' כפי שכינה אותו במחשבתו, סידר במוחו את מילות התודה אותן התכוון לשאת באזני הלה. ציפייה לרגע בו תדרוך כף רגלו על מפתן בית חב"ד מילאה את ליבו.

■

יקי הגיע לקחת אותו משדה התעופה, דני הנרגש לא היה מסוגל להוציא הגה מפיו. הוא חיבק את בנו ממושכות. "היו רגעים שלא האמנתי שאצליח להוכיח את חפותך." מלמל. "הרגשתי שכל העולם נגדי, אבל כל הזמן הייתי בטוח שאתה חף מפשע. ידעתי שהבן שלי לעולם לא יעשה מעשים כאלו."

"והנה אני כאן אבא, ברוך השם." יקי כיוון את אביו לעבר הרכב "הילדים כבר מצפים בקוצר רוח לראות אותך." סיפר.

הנסיעה הקצרה חלפה עליהם בהשלמת פערים והחלפת חוויות ועדכונים. הם הגיעו לפתח בנין בית חב"ד, יקי הדף בעדינות את הדלת המובילה אל הלובי. דני מצא עצמו תוך רגע חבוק בזרועות נכדיו המאושרים.

"סבא, כל כך התגעגעתי אליך." התרפק עליו שלו. דני סקר אותו ממושכות. עדיין רזה וחלוש אך סומק קל כבר עולה בפניו החוורים, בדרך להחלמה מלאה.

"סבא איזה כיף לראות אותך כאן." ניתאי לא עזב את ידו של סבו. "אני חייב להכיר לך את מענדי - הוא ילד מדהים. רק בזכותו הצלחתי לעבור את כל התקופה האחרונה, שהייתה כל כך קשה."

"איפה הוא עכשיו?" שאל דני.

"הוא למעלה באולם האירועים, עוזר לאמא שלו לסדר את השולחנות לסעודת ההודיה. אולי תבוא איתי לשם עוד מעט ואעשה לך הכרות איתו. הוא כבר ממש סקרן להכיר אותך סבא, אחרי כל הסיפורים שספרתי לו עליך."

למראה התרגשותם ולהגם של הילדים, הגיע דני למסקנה כי טוב עשה כשהחליט לבוא. עתה הרגיש ביתר שאת עד כמה התגעגע לנכדיו, עד

לרגע כמעט צבט את עצמו כדי לוודא שהוא לא חולם. האדם שעמד מולו היה דומה כשתי טיפות מים לדמות אותה לא שכח מעולם. "יעקב!"...

בקרב האחרון

מאת: יעל שניאורסאהן

כמה הם היו חסרים לו בכל התקופה האחרונה. הוא הצטער מעט על ששני לא השתכנעה לבוא גם היא. בוודאי הייתה שוכחת מהכל כשהיתה רואה את האושר בעיני הנכדים.

כשוך ההתרגשות הראשונית, ביקש דני להכיר את ה'מלאך'. יקי עלה עימו לקומה השניה. "הוא בוודאי בבית הכנסת כעת." הסביר.

הם נכנסו לבית הכנסת אך הרב מאיר לא היה שם. יקי הציע לאביו להמתין. "חכה כאן, אבא, אני אלך לחפש אותו. אולי הוא באולם."

דני המתין בקוצר רוח עד שיקי הצליח לאתר את הרב מאיר. "הוא יגיע בעוד שתי דקות", עדכן אותו יקי. דני ניצל את הזמן לסקור את פנים בית הכנסת.

דלת בית הכנסת נפתחה לפתע, אדם צעיר וחייכן נכנס פנימה. דני הביט בו, וחש כיצד הדם אוזל מפניו. הוא קפא על מקומו ולא היה מסוגל להושיט את ידו ללחיצה. כל המלים אותן תכנן מראש לומר פרחו מראשו, והוא עמד כהלום רעם.

לרגע כמעט צבט את עצמו כדי לוודא שהוא לא חולם. האדם שעמד מולו היה דומה כשתי טיפות מים לדמות אותה לא שכח מעולם. "יעקב!" פרצה הקריאה מפיו מבלי שהתכוון.

"מה קורה? אתה מרגיש טוב, אבא?" נבהל יקי למראה תגובתו הבלתי צפויה של אביו.

דני ניסה לשלוט על הרעד שבקולו ללא הצלחה. "אתה... אתה פשוט מזכיר לי מישהו מן העבר."

"את יעקב," אמר הרב מאיר בקול שקט. "את יעקב, אחי הגדול, שנפל בקרבות מלחמת יום הכיפורים כשאני הייתי תינוק בן כמה חודשים."

דני הנהן בראשו: "אתה דומה לו באופן מדהים. כשנכנסת לחדר החיית אצלי את הימים ההם, בהם נלחמנו יחד, באותו טנק, יעקב ז"ל ואני."

"לא אשכח לעולם את אחיך, את אצילות נפשו, את השיחות הארוכות שהיו לנו, את מלותיו המחזקות. הבן שלי, יקי, נקרא כך על שמו של אחיך, לו אני חייב הרבה הכרת הטוב."

עיניו של דני הצטעפו בדמעות. "לפני שיעקב יצא לקרב האחרון שלו, הקרב בו קיפח את חייו. הוא הבטיח לי שתמיד יעזור לי , ואם לא הוא, תמיד יהיה איזה חב"דנק אחר בשטח שיעזור לי בכל מה שאצטרך. במשך השנים יכולתי לראות את החלק השני של הבטחתו מתממש. בהרבה צמתים בחיי פגשתי חב"דניקים שעזרו לי. אך תמיד חשבתי לעצמי כי החלק הראשון של ההבטחה כבר לא ימומש לעולם. יעקב כבר איננו כאן כדי לעזור לי.

כעת, אני מרגיש שגם חלקה הראשון של ההבטחה התממש. יעקב עזר לי, דרכך, למשפחתי. לבני, לנכדי. אני מרגיש שזוהי סגירת מעגל מופלאה לקשר הזה שנרקם ביננו אז, לתקופה כה קצרה. עכשיו אני יודע שגם בקרב האחרון בו נאבקנו למען שחרורו של יקי, ולמען בריאותו של שלו, היית אתה, אחיו של יעקב שליח ההשגחה לגמור את המלאכה שיעקב התחיל בה ולא הצליח לסיים."

"כן" אמר הרב מאיר רכות "הקב"ה מנהיג את העולם בדרכים מופלאות, שאין אנו מבינים תמיד את פשרן. אך כמו שאתה הרגשת תמיד את יעקב לצידך בקרבות של חייך, כך גם הקב"ה נמצא איתנו תמיד, בכל הקרבות והמאבקים של חיינו – כפרט וככלל. ולוואי והקרב הזה - יהיה הקרב האחרון של הגלות. ובזכות התפילות, ההתחזקות במצוות, ואהבת ישראל שכולנו הוספנו בהם בחודשים האחרונים, תהיה כבר עכשיו הגאולה, והתגלות הרבי מלך המשיח. ואז, בתחיית המתים, נזכה לפגוש גם את יעקב."

סוף!

מאת: ד. גל

משיחי

משוחחים עם במחנה

צבאות ה'

תעודת זהות

שם: נחמה דינה אביעד

מקום מגורים: לוד

• מדוע נרשמת כחיילת בארגון "צבאות ה'"?

נרשמתי לצבאות ה' משום שרציתי להיות קשורה יותר לרבי. צבאות ה' הוא צבא של חיילים שהרבי ייסד ופועל על פי הוראותיו. הרבי ביקש שכל החיילים ירשמו בארגון בצורה מסודרת. זה גם משתלם, כי בכל חודש מקבלים משימות מיוחדות לחיילות, כאשר פותרים אותן ושולחים את הפתרונות צוברים נקודות ומקבלים פרסים.

בנוסף לזה, כשנרשמים לצבאות ה' נכנסים להגרלה על כרטיס טיסה לרבי ואני מקווה לזכות. מאז שנרשמתי אני מרגישה קשורה יותר לרבי, ואני אפילו מרגישה שאני מבינה יותר טוב את השיחות בפעילות.

את משתתפת בפעילויות צבאות ה' בלוד?

כן. פעם בשבוע יש פעילות בבית הספר ורוב בנות הכיתה משתתפות. אומרים שם את 12 הפסוקים והמפקדת מלמדת שיחה של הרבי - דבר מלכות. אחר כך יש משחק ופעילות.

אני זוכרת במיוחד את השיחה שעוסקת בשלושה דורות - האבות,

מתן תורה והגאולה. זה היה מעניין מאוד.

פרט להשתתפות בפעילויות צ"ה, כיצד מתבטא בחיי היום-יום שלך השתייכותך לארגון צבאות ה'? איך רואים שאת חיילת?

בזכות השתייכותי לצבאות ה', אני יוצאת למבצע נש"ק פעם בשבוע עם אחיותיי. אנחנו מחלקות נרות שבת וכרטיסי משיח לנשים, שמאוד מתלהבות ומודות לנו. אשה אחת אמרה לנו השבוע שלא נעים לה לא לקחת אז היא תיקח.. ואחרת סיפרה לנו שהיא אפילו מדליקה כבר בשמן! כשיוצאים למבצעים ממש רואים איך העולם מוכן לגאולה.

כחיילת של הרבי אני גם מקיימת הוראות של הרבי: פרק אישי, פרק של הרבי, תהילים ותניא.

מדוע? מהי מטרתך?

להביא את הגאולה! בגאולה יהיה טוב לכולם. אני מחכה במיוחד לפגוש את כל אדמו"רי-נשיאי חב"ד ואת האמהות הקדושות.

לסיכום, מה תרצי לומר לכל חיילות צבאות ה'?

כדאי להירשם לצבאות ה'. יש הגרלות ופרסים, ובעיקר כי משמחים את הרבי.

בהגרלה הקרובה בכ"ה אדר ב' אני מקווה לזכות, אבל אתם יכולים לנסות גם..

חיילים בהפסקה

מה דעתכם?

שמי דובל'ה (שם בדוי), ואני לומד בכיתה ה'.

אני רוצה לבקש את עזרתכם בבעיה קטנה:

לפי ההוראה של הרבי שליט"א שכל חסיד ימנה לעצמו "עשה לך רב", ביקשתי מאחד המורים שלי לשעבר שיהיה המשפיע שלי.

חבריי לכיתה מזמן לזמן שואלים אותי מי המשפיע שלי, אבל אני יודע שהם לא אוהבים אותו, ולכן אני חושש לספר להם על כך.

מה אתם מציעים לי לעשות - בכדי לא לשקר, וגם לא לפגוע בעצמי?

קוראים יקרים, יש לכם עצה לדובל'ה?

דעתנו היא:

בפעם האחרונה שמואל ביקש את עזרתנו:

לקראת חג-הפורים, הוא התלבט האם להתחפש בתחפושת רגילה כמו כולם, או אולי בתחפושת מיוחדת עם מסר מיוחד, כמו למשל משהו שקשור לגאולה הקרובה.

והוא ביקש מכם, הקוראים, חיילי צבאות השם - שתספרו לו כיצד התחפושות שלכם חדורות במסר מיוחד.

לפניכם רעיונות נבחרים מתוך מגוון הרעיונות שהגיעו אל שלחן המערכת

שלוימי ד. מכפר חב"ד מספר לנו שהוא התחפש ליעוד "מעדנים מצויים כעפר", הוא התלבש כבעל חנות עם דוכן עליו מונחים מבחר ממתקים ומשלוחי מנות זעירים, וחילק לכל חברי כיתתו. כך המחיש לכולם את יעוד זה, שיתרחש בקרוב ממש בגאולה.

חיה ח. מבאר שבע מספרת על תחפושת מעניינת: היא התחפשה למרים אחות משה, מלווה בתוף גדול, בו שימחה את חברותיה, והזכירה להן שבזכות הנשים זכו בני ישראל לגאולה ממצרים וכך גם בגאולה הקרובה.

גם **מנחם דוד מנחלת הר חב"ד** מספר על התחפושת שלו: הוא התחפש לכהן גדול - להזכיר לכולם שבמהרה עומד לרדת משמים בית המקדש השלישי, ואזי נזכה לראות את הכהן הגדול מדליק את נרות המנורה.

נחום מגילה מספר על תחפושת מיוחדת: הוא התחפש ל.. חייל בצבאות השם. הנשק שלו היה כמובן ספר חת"ת והרבה מטבעות לצדקה לקירוב הגאולה, אותם חילק לכל עובר ושב. הוא מוסיף שההחלטה שלו מפורים היא להמשיך עם התחפושת הזו לכל השנה כולה...

בדיחת קרש

איור: רחליהודית

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים מביניהם יפורסמו בעז"ה

מאת: אברימי ג.

"את זה תאכלו"

לפניכם מן החיות הכשרות המוזכרות בפרשה. **האם תוכלו לסדרם בטבלה הריקה המצורפת כך שבכל שורה, מאוזנת, מאונכת, אלכסונית יהיו 2 חיות?** לא משנה איזה מהן.

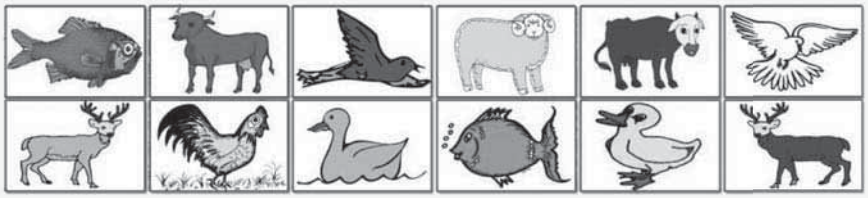

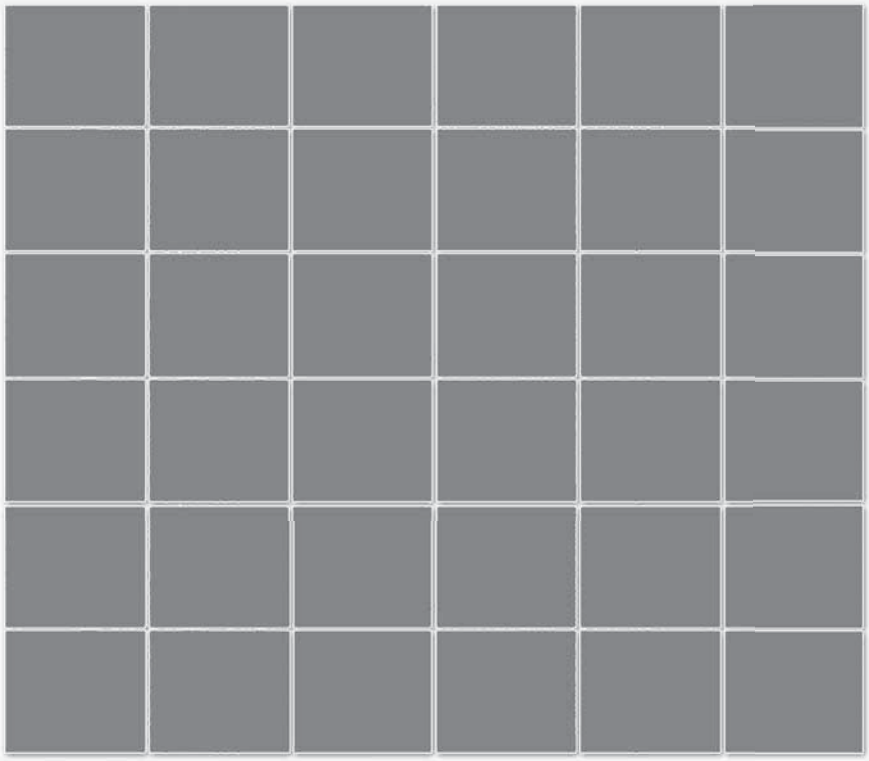

פתרון השעשועון מזכה אתכם ב 2 נקודות במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. **פקס:** 072-2765578 **אימייל:** bemachane@gmail.com,

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.

חסידים . . איין משפחה

נולדו במזל"ט

• למשפחת ר' **חיים אלפרוביץ**, כפר חב"ד - להולדת הבן. ולזקניהם: מרת חיה אלפרוביץ, בני ברק. משפחת בנציון רסקין, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **חיים אליהו גלוכובסקי**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב מנחם מענדל גלוכובסקי, מזכיר בי"ד רבני חב"ד בארה"ק ורב קהילת חב"ד רחובות; מרת פריידא ראצא גלוכובסקי, טורונטו; מרת פרומא שרה כהן (מישלובין), ירושלים; משפחת הרב מנחם מענדל וועכטער, ראש כולל נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' **אברהם משה קומער**, צפת – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' ברוך מנחם מענדל קומער, צפת; משפחת ר' מיכאל רוז, נתניה.

• למשפחת ר' **דוד שגלוב**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' מנחם מענדל שגלוב, קראון הייטס; משפחת ר' גרשון פריד, צפת. מרת אסתר שגלוב, קראון הייטס.

•

• למשפחת ר' **אליהו אילוז**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ווינענסן, צרפת – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' ציון אילוז, ירושלים; משפחת ר' דוד אטלן, פריז, צרפת.

למשפחת ר' **מנחם גולדשטיין**, ניו יורק, להולדת הבת. ולזקניהם משפחת גאלדשטיין, מדריד. משפחת בלוי, קריית מלאכי.

• למשפחת ר' **יוסף אליהו דייטש**, באר שבע – להולדת הבת **רבקה**; ולזקניהם משפחת ר' משה דייטש, ירושלים; משפחת ר' שמואל קורץ, כפר חב"ד; מרת חנה קורץ, ירושלים; מרת שרה רסקין, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **אורי למברג**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בחיפה ומשפיע בישיבת תות"ל אור-יהודה – להולדת הבת **שטערנא שרה**; ולזקניהם משפחת ר' מרדכי למברג, גבעת המורה, עפולה; משפחת הרב דב טברדוביץ, רב ומו"צ בכפר חב"ד; משפחת ר' יעקב טברדוביץ, ירושלים; מרת ציפורה הבר, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **אריה לייב קפלן**, צפת - להולדת הבת – שיינא. ולזקניהם משפחת ר' ברוך קפלן, הר נוף ירושלים. משפחת ר' שאול לייטר, צפת.

• למשפחת ר' **שלום דובער רבינוביץ**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ באד קרויצנאך, גרמניה – להולדת הבת **שרה חנה**; ולזקניהם משפחת ר' אליעזר צבי רבינוביץ, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ז'טומיר, אוקראינא; מרת מלכה רבקה רבינוביץ, ירושלים; משפחת ר' שלמה אהרן הניג, ירושלים; משפחת ר' יוסף יצחק הלוי גורביץ, משפיע בישיבת חב"ד תות"ל מגדל העמק; מרת טובה אלטהויז, כפר חב"ד.

הגיעו למצוות

• למשפחת ר' **אברהם נחמן אקשטיין**, ביתר עילית – להגיע הבן הת' **דוד אליעזר** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' מנחם מענדל טננבוים, ירושלים.

• למשפחת ר' **אברהם דיבין** – להגיע הבן הת' **יונה חיים** למצוות.

• למשפחת ר' **מרדכי טנג'י**, כפר חב"ד – להגיע הבן הת' **מיכאל יהודה** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' מכלוף טנג'י, יפו; משפחת ר' דוד יפרח, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **יוסף יסקין**, הרצליה – להגיע הבן הת' **אביב נתנאל** למצוות.

• למשפחת ר' **משה דוד הכהן כהן**, ביתר עילית – להגיע הבן הת' **אברהם צבי הכהן** למצוות; ולזקניהם משפחת הרב אשר לעמיל הכהן כהן, רב קהילת חב"ד ביתר עילית; משפחת ר' חיים אהרן דברוסקין, ירושלים.

• למשפחת ר' **שלום דובער רבינוביץ**, ביתר עילית – להגיע הבן הת' **משה יהודה** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' חיים מנחם רבינוביץ, ירושלים.

• למשפחת ר' **אבישי רדזינר**, נחלת הר חב"ד – להגיע הבן הת' **מאיר** למצוות; ולזקניהם מרת יפה רדזינר, רמת גן; משפחת ר' שמואל צוקרמן, רמת גן.

באו בקשרי שידוכין

• למשפחת ר' **יעקב ביטון**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ סרסל, צרפת – לבוא הבן הת' **שמואל** בקשרי שידוכין עב"ג **מזל אסתר** למשפחת ר' **אברהם דוד שיימוס**, ירושלים.

• למשפחת ר' **שמואל הורביץ**, קראון הייטס – לבוא הבן הת' **ישעיה** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **חנינא משולם הכהן שפערלין**, קראון הייטס; ולזקניהם מרת דאבראנעכא, קוניקוב.

• למשפחת ר' **שמשון הלפרין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ נצרת עילית – לבוא הבן הת' **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **שטערנא שרה** למשפחת ר' **אשר אנשל אייזנבאך**, כפר חב"ד; ולזקניהם מרת רחל הלפרין, ראשון לציון; משפחת ר' ברוך הכהן כצמן, ירושלים; משפחת ר' יצחק אייזנבאך, ירושלים; משפחת ר' שלום זאב אייזנבאך, ירושלים; משפחת הרב ישעיהו וזלטה הרצל, רב העיר נצרת עילית ואנ"ש באיזור.

• למשפחת ר' **יואל וירק**, ארגנטינה – לבוא הבן הת' **אריאל** בקשרי שידוכין עב"ג **ורד חיה** למשפחת ר' **דניאל גינאמן**, אוורגאי.

• למשפחת ר' **אברהם מאיר זיגמן**, ירושלים – לבוא הבן הת'

ניסן בקשרי שידוכין עב"ג **דבורה לאה** למשפחת ר' **שלמה מאיר מארק**, כפר חב"ד; ולזקניהם; מרת העני קרניאל, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **רפאל נחום הכהן כהן**, ביתר עילית – לבוא הבן הת' **דוד יהושע הכהן** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **פרץ אוריאל בלוי**, חבר הנהלת בית הספר על יסודי בית חנה ירושלים; ולזקניהם; משפחת הרב טוביה בלוי, רב שכונת נווה יעקב ומנהל על יסודי בית חנה ירושלים; משפחת ר' אליהו פרץ זילברשטרום, ירושלים.

• למשפחת ר' **יוסף הלוי לוי**, ירושלים – לבוא הבן הת' **אילן דניאל הלוי** בקשרי שידוכין עב"ג **יסמין** למשפחת ר' **סימן קלימיאן**, ירושלים.

• למשפחת ר' **אריה עובדיה**, כפר סבא – לבוא הבן הת' **יוסף יצחק** בקשרי שידוכין עב"ג **הדס** למשפחת ר' **אהרן משרקי**, בני ברק; ולזקניהם משפחת ר' שלום עובדיה, כפר סבא.

• למשפחת **פרסיה** לבוא הבן הת' **יוסף יצחק** בקשרי השידוכין עב"ג **חנה** למשפחת שטיין. ולזקניהם: מרת יפה פרסיה לוד, משפחת שטיין לונג איילנד, ניו-יורק.

•למשפחת ר' **משה צוקרמן**, נווה דניאל, לבוא הבן הת' **בנימין בקשרי** השידוכין עב"ג **אביטל** למשפחת **ר' ברוך גולדברג** ירושלים.

למשפחת **קארף** קראון הייטס, לבוא הבן הת' **מנחם** בקשרי השידוכין עב"ג **חיה** למשפחת **גוטניק** אוסטרליה.

• למשפחת ר' **רחמים קוג'מן**, גבעת אבני – לבוא הבן הת' **אברהם** בקשרי שידוכין עב"ג **זיוי** למשפחת **בנו**, ראשון לציון.

• למשפחת ר' **בנימין קרניאל**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ גדרה – לבוא הבן הת' **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **ברכה** למשפחת ר' **ישראל גולדברג**, יער, צרפת; ולזקניהם מרת העני קרניאל, כפר חב"ד; משפחת ר' יוחנן ספרנאי, כפר חב"ד.

הקימו בית בישראל - בית חב"ד

• למשפחת ר' **גרשון אורנשטיין**, קראון הייטס – לנישואי הבן הת' **דוד מרדכי** עב"ג **גולדא מלכה** למשפחת ר' **חנניא עקיבה פעלער**, לונדון אנגליה; ולזקניהם ר' נחום שמואל אורנשטיין: מרת שולמית ליין: משפחת ר' ברוך מכאל פעלער: משפחת ר' פנחס מאיר קלמס.

• למשפחת ר' **אברהם ארייב**, שדרות – לנישואי הבן הת' **דניאל** עב"ג **שרה** למשפחת ר' **אבנר לודיוב**, נתניה.

• למשפחת ר' **מרדכי יצחק הלוי בירמאן**, בואנוס איירס ארגנטינה – לנישואי הבן הת' **ישראל משה לייב** עב"ג **מיכל רות** למשפחת ר' **יצחק מלאח**, בואנוס איירס ארגנטינה. ולזקניהם: מרת יהודית טייטלבורם מרת רחל בירמאן, משפחת ר' רפאל מלאח, מרת ג'ולנדה מוהפרה. מרת אמיליה מלאח.

• למשפחת ר' **ישראל ברוך הלוי ברוד**, כפר חב"ד – לנישואי הבן הת' **רפאל נחמן הלוי** עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **אליעזר נח שמולביץ**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ אור עקיבא; ולזקניהם מרת טייבעל ברוד, קראון הייטס; מרת גיטה גנזבורג, קראון הייטס; משפחת ר' קלמן שמולביץ, ירושלים; משפחת ר' צבי אלימלך העכט, כפר חב"ד; מרת אידא ריבקין, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **שאול גור**, ביתר עילית – לנישואי הבן הת' **יהושע יצחק** עב"ג **חנה** למשפחת ר' **דוד לירן**, קרית שמואל.

• למשפחת ר' **יוסף יצחק גרינברג**, קראון הייטס – לנישואי הבן הת' **יהושע פאלק** עב"ג **שיינא** למשפחת ר' **יהודא כנר**, לונדון אנגליה; ולזקניהם משפחת ר' נתן וואגעל.

• למשפחת ר' **פרץ טוביה גרינוואלד**, לאנג ביטש קאליפארניא – לנישואי הבן הת' **יוסף שלמה** עב"ג **מרים** למשפחת ר' **דוד קוגל**, קראון הייטס; ולזקניהם משפחת ר' מרדכי צבי גרינוואלד: משפחת ר' חיים יצחק קוגל. משפחת ר' אלתר שניאור זלמן ליפסקער. מרת הענע איינבינדר.

• למשפחת ר' **יוסף יצחק דובראבסקי** , טמפא, פלורידה – לנישואי הבן הת' **מרדכי צבי** עב"ג **שרה שפרה** למשפחת ר' **אליעזר גערבער**, טורונטו אנטעריא. ולזקניהם: משפחת ר' דובער דובראבסקי, משפחת ר' משה חיים גערבער, משפחת ר' מאיר מרקס, ר' יעקב אשר קושנר.

• למשפחת ר' **אשר זוהר**, אילת – לנישואי הבן הת' **אלירן** עב"ג **אסתר** למשפחת ר' **חיים אלטרוביץ**, קרית אתא.

• למשפחת הרב **מאיר סויסה**, רב מועצת רמת נגב ושכונה א' באר שבע – לנישואי הבן הת' **ראובן ישראל** עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **יעקב שוויכה**, נחלת הר חב"ד; ולזקניהם מרת עיזה סויסה, ירושלים; משפחת ר' דוד יפרח, כפר חב"ד; משפחת שוויכה, ברזיל; משפחת הרב שמעון גד אליטוב, חבר מועצת הרבנות הראשית ור"י עוז מאיר ירושלים.

• למשפחת **עבד**, רעננה – לנישואי הבן הת' **יואב ארי** עב"ג **רחל העניא** למשפחת ר' **קלונימוס קלמיש קופצ'יק**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ חדרה; ולזקניהם מרת אסתר קופצ'יק, קרית אתא; משפחת ר' שמעון קורן, ירושלים: משפחת ר' משה עבאד.

• למשפחת ר' **מנחם מאניש פרלשטיין**, כפר חב"ד – לנישואי הבן הת' **אליעזר** עב"ג **רבקה אידל** למשפחת ר' **דוד יואל ווינפלד**, בני ברק; ולזקניהם מרת פנינה פרלשטיין ירושלים: משפחת ר' שמואל יהודה הלוי ווינפלד ירושלים: משפחת ר' שמשון גלנירט בני ברק.

• למשפחת ר' **ברוך קורץ** – לנישואי הבן הת' **יוסף חיים** עב"ג **גיבורה חיה** למשפחת ר' **חיים דוד הכהן גודמאן**.

לעדכונים – שלחו מייל:
chsidim@gmail.com